HALKIN KURTULUŞU

27 Şubat 1978
400 KURUŞ
97

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

CHP hükümeti ülkemizi emperyalizme daha fazla peşkeş çekmenin hazırlığını yapıyor

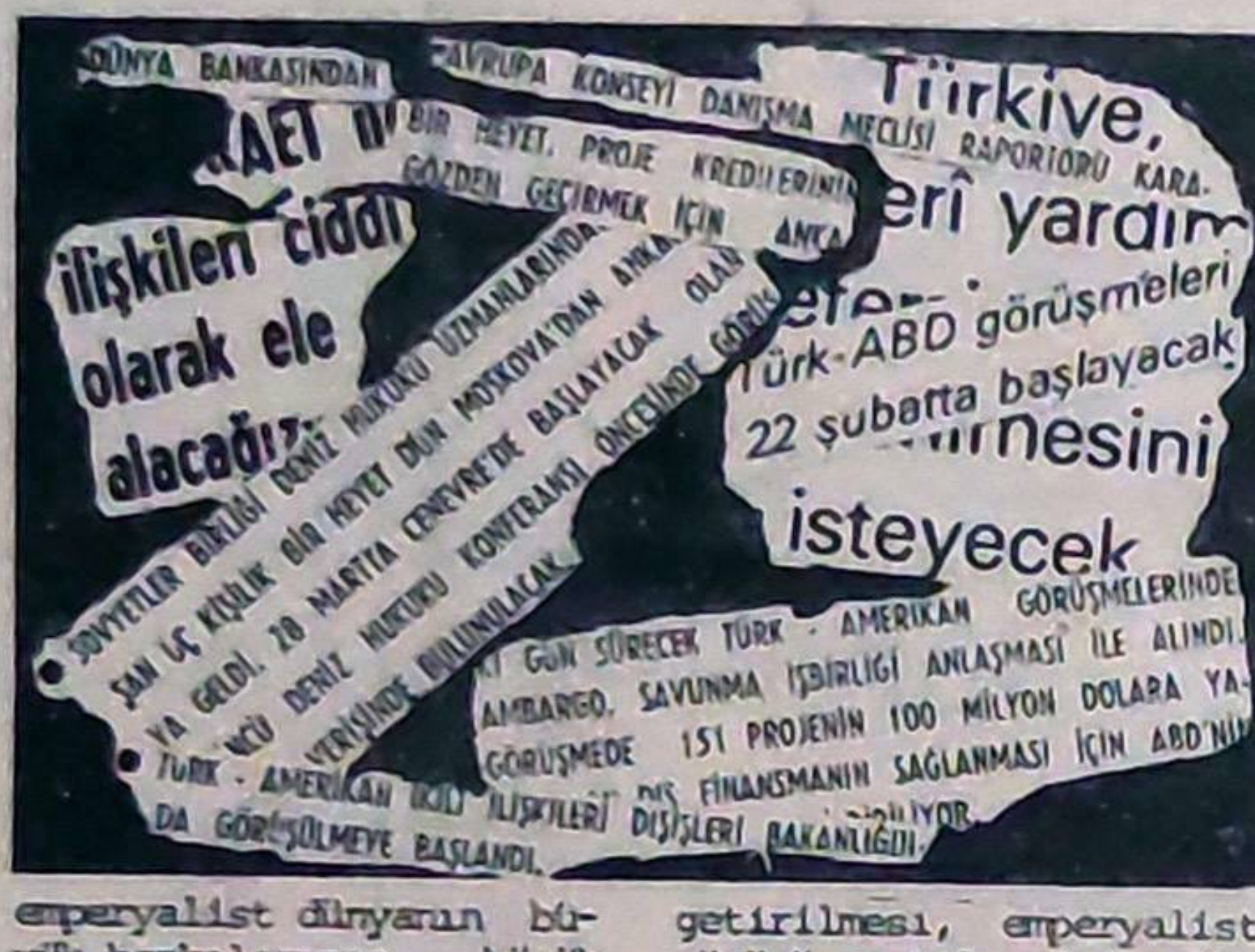
DÜNYA BANKASINDAN
AVRUPA KONSEYİ DANIŞMA MECLİSİ RAPORTÖRÜ KARA...
Türkiye,
BİR HEYET, PROJE KREDİLERİNİ
GÖZDEN GEÇİRMEK İÇİN ANKA...
...eri yardım
ilişkileri ciddi olarak ele alacağız
Türk-ABD görüşmeleri 22 şubatta başlayacak
...nesini isteyecek
SOVYETLER BİRLİĞİ DENİZ HUKUKU UZMANLARINDAN
ŞAN UÇ KİŞİLİK BİR HEYET DÜN MOSKOVA'DAN ANKA...
YA GELDİ. 28 MARTTA CENEVRE'DE BAŞLAYACAK OLAN
...NCÜ DENİZ HUKUKU KONFERANSI ÖNCESİNDE GÖRÜŞ...
...RİŞİNDE BULUNULACAK
...KI GÜN SÜRECEK TÜRK - AMERİKAN GÖRÜŞMELERİNDE
AMBARGO, SAVUNMA İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASI İLE ALINDI
GÖRÜŞMEDE 151 PROJENİN 100 MİLYON DOLARA YA...
TÜRK - AMERİKAN İKİLİ İLİŞKİLERİ DIŞ FİNANSMANIN SAĞLANMASI İÇİN ABD'Nİ...
DA GÖRÜŞÜLMEYE BAŞLANDI.
DIŞİŞLERİ BAKANLIĞI

"Tarihin en büyük ekonomik bunalımından kurtulmak", "MC'den devralınan enkazın altından kalkabilmek" safsataları arkasında, ülkemizi emperyalist sömürü ve yağmaya daha fazla açan Ecevit hükümeti, gittikçe gerçek yüzünü daha açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Bugünkü bunalımda, bu hükümetin işçi sınıfı ve halk kitlelerinin yanında "halkçı" bir hükümet değil, emperyalistlerin ve hakim sınıfların yağma ve sömürülerini artırmanın bir aracı, faşist diktatörlüğün bir koltuk değneği olduğu gerçeği daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor.

Her geçen gün, bu hükümetin bugünkü buhranın yüklerini halkın sırtına vurmak ve emperyalistleri ve hakim sınıfları buhrandan çıkarmak için kurulmuş bir hükümet olduğu daha iyi anlaşılıyor.

Ecevit hükümeti emperyalistlerin ve onların yetkili ağzı IMF'nin öne sürdüğü koşulları, dayattığı "reçete"leri uygulamaya soktukça; uluslararası emperyalist kuruluşların, emperyalist dünyanın büyük bankalarının, büyük mali gruplarını, çeşitli emperyalist ülkelerin heyetleri ülkemize ziyaretlerini artırıyorlar. Bunların yüzü gülüyor, hükümete övgüler düzüyorlar.

ECEVİT HÜKÜMETİ EMPERYALİSTLERİN BÜTÜN ŞARTLARINA BOYUN EĞMİŞTİR

Bütün bu güçler, borç ve kredi için Türkiye'nin IMF'nin dayattığı şartları yerine getirmesi gerektiğini bildirmişlerdir. Çünkü bu şartların yerine getirilmesi, emperyalist sömürü ve talan için ülkemizin en uygun bir duruma getirilmesinin, emperyalistlerin kârlarının artırılmasının ve garanti altına alınmasının şartlarıdır.

MC dönemindeki "tedbir paketleri", MC döneminde hazırlanan bütçenin kabulü ve bugünkü Ecevit hükümetinin ekonomik ve mali plandaki son uygulamaları ile IMF'nin koşulları bütünüyle yerine getirilmiştir.

Hükümetin başının, Maliye Bakanı'nın ve burjuva basınının ortalığı bulandırmaya çalışan açıklamalarının aksine, yakında IMF ile görüşmeler yapmak üzere Amerika'ya gideceği söylenen heyet; onlara sadece bütün koşulların yerine getirildiğinin son teminatlarını verecektir. "Önce kendimize göre düzenleme, sonra IMF ile gerekirse görüşme" sözlerinin büyük bir yalan olduğu apaçık ortadadır.

Bu hükümetin bütün uygulamaları IMF'nin dayattığı "reçete" ile uygunluk arzetmekte, atılan her adım emperyalistlere ve hakim sınıflara hizmet etmektedir.

ULUSLARARASI KAN EMİCİLER İŞBAŞINDA

Yapılan konsültasyondan ve ameliyat odasının hazırlanmasından sonra uluslararası emperyalist kan emiciler bugün hasta adamın başına daha da fazla çöreklenmektedirler.

Bizimki gibi ülkelerin bütün emperyalistler adına sömürülmesini ve yağmalanmasını düzenleyen Dünya Bankası'nın Başkan Yardımcılarından Atilla Karaosmanoğlu geçtiğimiz hafta içinde ülkemize gelmiştir. Dünya Bankası'nın Başkanı ve dünya halklarının ve ezilen ulusların en azılı düşmanlarından biri olan Mc. Namara ise mart ayında Ankara'ya gelecektir.

Uluslararası kan emici emperyalist mali gruplardan Citycorp'un temsilcileri ülkemizde bulunuyor.

En büyük emperyalist mali grupların temsilcileri, Paris'te, Türkiye'yi daha fazla yağmalamak üzere bir konsorsiyum oluş

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Devalüasyon, yeni zamların habercisidir

Ecevit yaptığı bir basın toplantısında devalüasyonunun yapılacağını üstü örtülü biçimde açıkladı. Devalüasyon söylentileri olduğunu soran bir gazeteciye Ecevit şöyle cevap veriyor: "Değindiğim ekonomik ve mali önlemleri Yüksek Planlama Kurulunda görüşmeye başladık. Sanırım bu hafta içinde bitireceğiz..." Bundan çıkan sonuç, mart ayı başında devalüasyonun ilan edileceğidir.

MC hükümetleri döneminde devalüasyon yapıldığı zaman Ecevit bunlara karşı çıkıyor ve bunun halka yeni yükler bindireceğini söylüyordu. Bugün aynı şeyi kendisi yapmaktadır. Devalüasyon pahalılık ve işsizlik demektir. Paranın değerinin düşürülmesi, fiyatların artışını hızlandıracaktır. Halkın tükettiği günlük maddelerin fiyatları bugünden daha hızlı artacaktır. Devalüasyon, tütün ihracatçısı 40-50 kişinin daha da zenginleşmesine yolaçacaktır. Zaten son yıl içinde paranın değeri 4 defa düşürülmüştü. Paranın değeri son 7 yılda ise 40 defa düşürülmüştür. Yeni bir devalüasyon aynı siyasetin sürdürülen uygulamasıdır. Nitekim bütün hakim sınıflar bu yeni devalüasyonun bir an önce yapılmasının gerekli olduğunu defalarca belirttiler. Ecevit hükümetinin aldığı taban fiyatlarını düşük tutma, halka yeni vergiler bindirme gibi tedbirleri alkışlayan ve hakim sınıfların en güvenilir gazetelerinden biri olan Tercüman yazarları, bir devalüasyonla nihayet IMF'nin isteklerinin yerine getirilmiş olacağını belirtti.

Ecevit, geçmişteki vaatlerini çoktan unutmuştur. Paranın değerinin bir daha düşürülmesi yeni zamların habercisidir. Devalüasyon, komprador kapitalizmin bunalımının sık sık geçtiği bir duraktır ve Ecevit de, tıpkı MC hükümetleri gibi yol parasını emekçi halka ödetmektedir.

İşçi sınıfının sendikal birliği, onun devrimci sınıf sendikalarının birliğidir

Birlik ancak revizyonist, faşist ve reformist sendika ağalarına karşı mücadeleyle sağlanacaktır

Bir yandan ekonomik ve siyasi buhran şartlarında işçi sınıfı üzerinde sömürü ve baskının yoğunlaşması, diğer yandan işçi sınıfı saflarında devrimci mücadelenin gelişmesi sonucunda; işçilerin sendikal birlik, ve daha güçlü bir ekonomik-demokratik mücadele istek ve eğilimleri artıyor.

İşçi sınıfının hem bir sınıf olarak, hem de sendikal plandaki birliğini gerçekleştirme mücadelesi yükseliyor.

Bugün bu birliğin önünde en temel engeller, ve bölünmenin sebepleri olan revizyonist, faşist ve reformist sendika ağaları dört bir koldan işçi sınıfı hareketi içindeki bu eğilimi çarpıtmak ve kendi egemenlikleri altına almak için, her geçen gün daha da fazla sarsılan yerlerini koruyabilmek için demeç üzerine demeç veriyorlar.

DİSK'in başına çöreklenmiş olan revizyonist ve reformist sendika ağaları, bu sahte "sosyalistler, sendikaların tek bir federasyon çatısı altında" toparlanmaları için çağırılar çıkarıyorlar.

Türk-İş'in başındaki faşist ve reformist sendika ağaları ise böyle bir birliğin "partiler üstü politika" ve "parlamenter demokrasiye bağlılık" teraneleri üzerinde yükselmesi gerektiğinden dem vuruyorlar.

Sık sık bunlar tarafından iki büyük konfederasyonun birleştirilmesi için temas ve görüşmeler yapıldığı yolunda sözler yayılıyor. Onlar bu yolla işçi sınıfının bu yöndeki mücadelesini saptırmaya ve engellemeye çalışıyorlar.

Son olarak Türk-İş içindeki 26 sendikanın başındaki reformist sendika ağaları bir bildiri yayınladılar. Bunlar ise DİSK ve Türk-İş'in birleşmesinin mümkün olmadığını, DİSK yöneticilerinin kurtuluşun yolunu "sosyalizm"de gördüklerini, Türk-İş yöneticilerinin ise "partiler üstü politika"ya devam ettiklerini, yapılması gerekenin çeşitli konularda güçbirliği olduğunu söylüyorlar.

Hayır! Ne DİSK'in yöneticileri kurtuluşu "sosyalizm"de görmektedirler, ne de Türk-İş'in yöneticileri "partiler üstü politika" izlemektedirler. Onların hepsi de işçi sınıfını burjuvazinin peşine takmanın, işçi sınıfının çıkarlarını hakim sınıflara peşkeş çekmenin araçlarıdırlar. Onların hepsi de işçi sınıfının sırtından geçinen asalaklardır.

Türk-İş'in bildiri yayınlayan reformist sendika ağalarına gelince, onlar ise bu yolla bir yandan da Ecevit hükümetinin tezgahlamakta olduğu işçilerin "fedakarlık yapması" planının zeminini hazırlamaya çalışmaktadırlar.

İşçi sınıfının sendikal birliği, devrimci sınıf sendikalarının birliği mutlaka sağlanacaktır. Ancak bu birlik, her türden sendika ağalarına rağmen, onların mücadele yoluyla alaşağı edilmesi, sendikaların sınıf sendikaları haline getirilmesi ve "İşçiler Sendika Yönetimine!" şiarının gerçekleşmesiyle sağlanacaktır.

Erdemir'in devrimci işçileri, hem sosyal-faşist hem de reformist sendika ağalarına gereken cevabı verecektir

Ereğli Demirçelik fabrikasında 8 bin işçinin yaptığı iki günlük grevden sonra Maden-İş Genel Başkanı sosyal-faşist Kemal Türkler sendika içi demokrasiyi çiğneyerek 9. Bölge Temsilcisi Şükrü Özbayrak'ı görevden alıp yerine sosyal-faşist Cevdet Yılmaz'ı getirdi. Erdemir işçileri, sosyal-faşist sendika ağalarının MESS'le imzaladığı grup sözleşmesine karşı çıktılar. Ancak grev sonrasında Şükrü Özbayrak'ın patronla imzaladığı sözleşme, Maden-İş'in ele aldığı sözleşmenin aşağı yukarı aynısıydı.

Erdemir işçileri sosyal-faşist Türkler-Ertürk kliğinin çirkin yüzünü bir kere daha kendi pratikleriyle gördüler. "DGM'yi ezdik, sıra MESS'te" çığırtkanlığıyla işçileri MESS patronlarına satan bu hain sendika ağası klik, tepeden inme yöntemlerle 9. Bölge temsilcisini değiştirerek Erdemir işçilerini bölmenin temelini attı. Bu durumda reformist sendika ağası Şükrü Özbayrak ayrılarak Devrimci Maden-İş adıyla yeni bir sendika kurdu. Bu durum, sınıf bilincine sahip olmayan işçiler arasında panik yaratmıştır. Çünkü Şükrü Özbayrak, sırf kendi mevkiini sağlama almak için Maden-İş'ten ayrılan ve CHP'nin, işçileri hakim sınıflar için fedakarlığa çağıran siyasetine hizmet eden bir sendika ağasıdır. Nitekim imzalanan sözleşmede sosyal haklar yer almamaktadır ve alınan kararlar Erdemir patronunun yararınadır.

Proleter devrimci işçiler, sosyal-faşist sendika ağalarına karşı Maden-İş bünyesinde kalarak sabırlı ve kitlelerle bütünleşen bir mücadele vermeyi kararlaştırdılar. İşçilerin desteği ve güvenı ancak böylece sağlanarak her türden sendika ağası alaşağı edilebilir.

Bu arada yeni oportünizmin temsilcisi Halkın Sesi, bölgede hiç bir çalışması olmadığı halde, Devrimci Maden-İş'in yöneticilerini sanki sendika ağaları değilmiş gibi tanıtmaya çalışmaktadır. Oysa sosyal-faşist sendika ağalarına karşı reformist sendika ağalarının mücadelesi, gerçekte işçilerin birliğini zedeleyen ayrı sendika kurmaya varmıştır. Şu anda Ereğli'de Maden-İş, Devrimci Maden-İş ve faşistlerin yönetimde olduğu Çelik-İş Sendikası bulunmaktadır. Tıpkı Türk-İş içindeki CHP'li sendikacıların yönetimde bulunduğu 26 sendika gibi, Devrimci Maden-İş'in reformist sendika

Dev.sa.7.sü.4'de

Ecevit hükümeti faşist polis sürülerini cenazelere saldırtıyor

Faşist polis işkencede katlettiği Selahattin Doğan arkadaşın cenazesine saldırdı

Selahattin Doğan arkadaş faşist polis tarafından 2 Şubat'ta tutuklandı. Sevkedildiği Sağmalcılar Cezaevinde 15 gün işkencelere karşı direnerek devrimci tavrın en yüce örneğini verdi. Tutuklandıktan sonra kendisinden uzun bir süre haber alınamayan Selahattin arkadaş, 17 Şubat günü maruz kaldığı ağır işkenceler yüzünden Sağmalcılar Cezaevinde can verdi. Faşist diktatörlüğün polisi yaptığı işkenceyi ve işlediği cinayeti örtbas edebilmek için sahte doktor raporları düzenletti.

19 Şubat günü, Devrimci Ses, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği taraftarı devrimciler morgun önünde toplandılar. Kalabalık olmayan kitle, faşist diktatörlüğü ve işkencecileri lanetlediler. Daha sonra Sirkeci'ye kadar bir yürüyüş yapıldı.

Sirkeci arabalı vapur iskelesinde Selahattin arkadaşın yaşamı, mücadelesi ve işkencedeki devrimci tavrı, bir yoldaşı tarafından anlatıldı.

Tam bu sırada ökkeş yoldaşın ve onlarca devrimcinin katili, azılı halk düşmanı Uğur Gür'ün yönettiği saldırı başladı. Polis, vapurun girişini kapatarak, kitleyi vapurun içinde ve dışında olmak üzere ikiye böldü. Kitleyi yere çökmeye zorlayan polis, bir yandan kitleyi tek tek ararken, diğer yandan coplamaya devam ediyordu. Kitleye yüklenen polis, kitlenin sıkışmasına ve bazı arkadaşların bayılmasına sebep oldu. Bu yetmiyormuş gibi civardan topladıkları sopalarla ve namlularından tuttukları tüfekleri sallayarak saldırdılar. Kız arkadaşların saçlarından tutarak yerlede sürüklediler.

Polis, cenazeyi omuzlayan arkadaşlara da saldırdı. Selahattin arkadaşı işkencede katleden faşist polis, onun tabutunu da yerlerde sürükledi, tekmeledi.

Devrimciler, bu saldırılar karşısında, "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" diye polislerin suratlarına bir kez daha haykırdılar. Daha da azgınlaşan faşist diktatörlüğün resmi katil sürüleri civardaki halka da saldırmaya başladılar. Vapurdaki ve Sirkeci'deki halkı copladılar. Saldırının fotoğraflarını çeken gazetecilere saldırarak, tehdit ettiler. Polis hiç bir

gerekçe göstermeden 50'den fazla devrimciyi tutukladı. Devrimcileri polis arabalarında kıyasıya dövdü.

Saldırı, faşist diktatörlüğün sözcüsü büyük burjuva basını tarafından kamuoyuna çarpıtılarak duyuruldu. "Soyguncunun cenazesinde olaylar çıktı"

Devamı sayfa 6'da

Mısır gericileri İsrail siyonistlerinin izinden gidiyor

Mısır hakim sınıflarının "komandoları", Sedat'ın ABD emperyalizminin emrindeki teslim planlarının savunucusu gazeteci Yusuf El Sebai'nin öldürülmesinin intikamını almak için Kıbrıs devletinin egemenliğini çiğneyerek Larnaka Havaalanına silahlı saldırı düzenlediler. Emperyalizme teslimiyet batağına gömülmüş bulunan Enver Sedat'ın askerleri, içinde 11 rehine ve 4 mürettebatın da bulunduğu uçağı havaya uçurmak için Larnaka Havaalanına patlayıcı maddelerle saldırdılar, kontrol kulesindeki Kıbrıs yetkililerine de ateş açtılar.

Bu saldırıda 15 Mısırlı "komandonun" ölmesi, Sedat-Begin buluşmalarının sağladığı sonuçlardan biridir. Filistin halkı-

Dev.Sa.7.Sü.9'da

"Arama-tarama" adı altında faşist polis saldırısı yoğunlaşıyor, işkence tezgahlarında ölenler çoğalıyor

Son günlerde Türkiye'nin her yanında özellikle de İstanbul, Ankara gibi büyük kentlerde, faşist polisin yol keserek gerçekleştirdiği arama-taramalar çoğaldı.

Faşist terör yalnızca büyük burjuva basının da gürültülü reklamlarla katıldığı "operasyonlar"la" ya da işkence tezgahları vb. de sürdürülmez. Böyle, enarjiyi önleme gibi "masum" bahanelerle girişilen yol kesip adam aramaları da faşist terörü en yaygın biçimde sürdürmenin önemli araçlarındandır.

Bu arama-taramalarda insanlar bazan saatlerce bekletilip didik didik aranmakta, kimlikleri bulunmayan ya da yüzü polisin hoşuna gitmeyenler karakola çekilmekte, günlerce gözaltında tutul-

Dev.sa.7.sü.4'de

Selahattin arkadaşın cenazesine saldıran faşist polis devrimcilerin üstünü arıyor. Ön tarafta faşist diktatörlüğün işkence uzmanlarından Uğur Gür görülüyor.

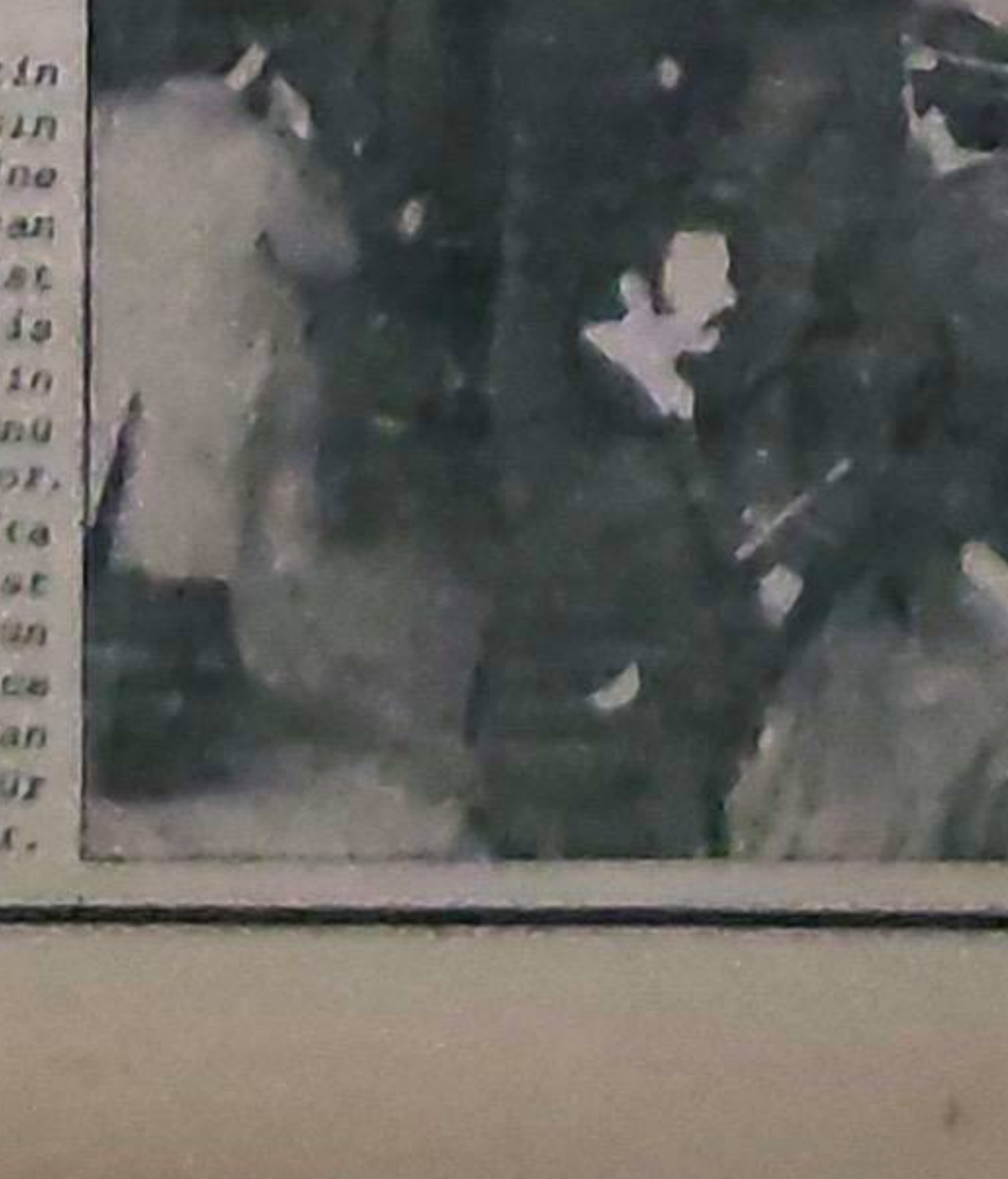

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ
VE EZİLEN HALKLAR
BİRLEŞİN

Almanya'da yoğunlaşan faşist teröre karşı mucadele yükseliyor

Alman emperyalist tekelci burjuvazisi işçi sınıfına ve halka yönelttiği faşist terörü yoğunlaştırıyor ve "yasallaştırıyor". Son olarak parlamento "tedhişle savaş" konusunda hazırlanan yasa tasarısını onaylamıştır.

Yeni yasa uyarınca polisin yetkileri, faşist diktatörlükleri aratmayacak biçimde genişletilmiştir. Polis artık, arama emri olmadan evlere baskın yaparak arayabilecek, "terörist" avındayken karayollarında barikatlar ve kontrol noktaları kurabilecektir. Kimlik belgesini göstermeyen bir şahsı 12 gün sorgusuz göz altına alma yetkisi de yeni yasayla polise verilmiştir.

Bu yasa yargıçların da yetkilerini çoğaltmakta ve cezaevlerindeki faşist baskıların artırılması doğrultusunda yeni önlemler öngörmektedir. Yargıçlar "terörist" müvekkillerine yardımcı oldukları ve müvekkillerinin yeni bir eyleme geçmesinde destek sağladıkları saptanan avukatları da görevlerinden alma yetkisine sahip olmaktadırlar.

Cezaevlerinde ise tutuklularla ziyaretçileri arasında bir cam bölme bulunacaktır. Bunun gerekçesi ise, "tutukluların ziyaretçilerinden silah ya da 'güvenlik' için zararlı olabilecek gereçleri almalarını önlemektir"

Bu yeni yasayla "yasallaştırılan" faşist terörün, Alman emperyalist tekelci burjuvazisi için daha da doyurucu olmasını sağlamak amacıyla, polisin yeni silahlarla donatılmasına karar verilmiştir. Polis bilirkişisi bu yeni silahların "daha hızlı ve etkili" olduğunu söylüyor. Açıkça bu "daha öldürücü" demektir.

"Terörizmle mücadele" adı altında girişilen faşist saldırılar çok yönlüdür. Bir yandan insanlar sokak ortasında kurşunlanmakta, öte yandan komünistlere meslek yasağı konmaktadır. İşçi sınıfının örgütlenme özgürlüğü kısıtlanmakta, telefon konuşmaları dinlenmektedir. Alman emperyalist burjuvazisinin diktatörlüğü Mogadişu katillerinin komutanı Weger'in canice çabalarını madalyayla ödüllendirmiş, burjuva basını günlerce bu caninin reklamını yapmıştır.

Tüm dünyada olduğu gibi Almanya'da da yoğunlaşan bu faşist terörün nedeni, kapitalizmin derinleşen bunalımıdır. Alman emperyalist tekelci burjuvazisi bunalımın yükünü emekçi sınıfların üstüne daha ağır bir biçimde yıkabilmek için, halkı yıldırmayı, sindirmeyi amaçlamaktadır; bu nedenle faşist saldırılarını artırmaktadır. Fakat Almanya işçi sınıfı ve emekçi halkı, emperyalist burjuvazinin saldırılarına karşı yiğitçe direnerek, mücadelesini yükseltmektedir. 30 Ocak'ta Kuzey Gutenberg'deki ve Kuzey Baden'deki metalürji işçileri, 20 bin liman işçisinin yanı sıra greve gitmişlerdir. Ücretlerin artması ve çalışma şartlarının düzeltilmesi için greve giden işçiler, mücadelelerini sürdürmeye kararlıdırlar.

Öte yandan ilerici, anti-faşist kitleler sık

Dev.Sa.7.Sü.3'de

18 Ocak'ta Hoesch fabrikasının yaklaşık 4500 işçisi, ücretlerin dondurulmasını ve çelik işçilerinin toplu sözleşme anlaşmasının oyalanmasını protesto amacıyla greve gittiler.

30 Ocak'ta Almanya'nın Frankfurt şehrinde Almanyalı ve Türkiyeli proleter devrimcilerin katıldığı bir toplantı ve yürüyüş yapıldı

30 Ocak 1933 Almanya'da, ikinci emperyalist paylaşım savaşı ve öncesinde milyonlarca insanı katleden fakat dünya halklarının kararlı mücadelesi sonucunda yenilen Hitler faşizminin iktidara geldiği gündür.

KPD-ML(Almanya Komünist Partisi-Marksist-Leninist) "Faşizme Ölüm,Halka Hürriyet" sloganı altında 30 Ocak günü faşizme ve gericiliğe karşı Almanya'nın birçok şehrinde yürüyüş, miting ve toplantılar düzenledi. Frakfurt ve civarından Halkın Kurtuluşu taraftarı proleter devrimciler de Frankfurt'da yapılan yürüyüş ve toplantılara katıldılar.

Yürüyüşten üç gün önce, yani 27 Ocak Cuma akşamı Volksbildungsheim'da (Halk Evi) bir toplantı yapıldı. Toplantıya Halkın Kurtuluşu taraftarları katılarak Türkiyeli proleter devrimcilerin çıkardığı TÜRKEİ-İNFO adlı aylık bülteni ve Almanca broşürleri sattılar. Alman arkadaşlar tarafından Hitler faşizmini teşhir eden tiyatro parçaları oynandı, marşlar söylendi, daha sonra KPD-ML'den bir arkadaş konuşma yaptı. Konuşmadan sonra koro halinde tekrar marşlar söylendi ve Halkın Kurtuluşu adına bir arkadaş mesaj okudu. mesaj bittikten sonra tam bir enternasyonalist ruhla "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma","Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganları atıldı. Daha sonra Enternasyonal Marşı söylenerek toplantı son buldu.

YÜRÜYÜŞ

30 Ocak günü akşam Al-

Dev.sa.7.sü.1'de

Nikaragua halkının mücadelesi büyüyor

Nikaragua halkı, ABD emperyalizminin doğrudan desteğiyle ülkeye hükmeden General Somoza'nın gerici rejimine karşı mücadelesini yoğunlaştırıyor. Yurtseverlerin silahlı eylemleri gittikçe sıklaşıyor. Aralık ayı sonunda yurtseverler, San Fernonde Mexante köyünde bir köprüyü uçurdular ve gerici kuvvetlere ateş açtılar. Geçenlerde bir diğer yurtsever birliği, Masaja'da bir düşman kafilesini pusuya düşürdü, birçok maddi kayıp verdirdi.Maragua kışlası dahil yurtseverler bir dizi kışlaya saldırı düzenledi.

Nikaragua halkının gerçek ulusal özgürlük ve bağımsızlık için büyüyen mücadelesi Somoza'nın gerici rejimini ve aynı zaman da her olanağa başvurarak onu kurtarmaya çalışan emperyalist patronlarını telaşa düşürdü. Diktatörlük en vahşi şiddet ve teröre başvurdu ve en acımasız cinayetlerini sürdürüyor. Zelaja vilayeti Varrulla köyünde "Hükümete karşı olan gerillalara" yardım ettikleri ve onları barındırdıkları iddiasıyla 45 erkek, kadın, çocuk katledildi. ABD emperyalistleri, diktatör Somoza'ye sınırsız silah ve dolar yardımını sürdürüyor ve onun emrine verdikleri subay ve askerlerle "cezalandırma harekatları"nı yönetiyor. Bu harekatlarda, ABD ordusundan özel birlikler, askeri faaliyete doğrudan

Dev.sa.7.sü.2'de

Tunus'ta işçilere karşı terör

Polise karşı direnen göstericilere ateş açan cellatlar 143 işçiyi katlettiler, binlercesini tutukladılar.

Tunus'ta işçiler; ücretlerinin artması, çalışma koşullarının iyileşmesi için mücadeleye atıldılar. Yarım milyona yakın işçi genel greve gitti. Grevi destekleyen öğrenciler üniversiteleri işgal etti, Memurlar ve diğer emekçiler de grevci işçileri desteklemek için yapılan gösterilere katıldılar.

Gerici Tunus rejiminin polis kuvvetleri grevci işçilere ve göstericilere saldırdı. Polise karşı direnen göstericilere karşı ateş açan cel'atlar 143 işçiyi katlettiler. Burjuva ve revizyonist basın, ölü sayısını 30'a indirerek faşist terörü gizlemeye çalışmaktadır. Tutuklanan işçi sayısı ise yalnızca başkent Tunus'ta 1000 kişiye varıyor.

Vahşi teröre başvuran Tunus hükümeti, işçilerin mücadelesini bastırarak yerli ve yabancı kapitalistlerin karlarını güvence altına almak istemektedir. Tunus işçi sınıfı ve emekçi halkının direnişi, sömürücülerin kalbine korku salmıştır.

Kapitalist dünyada sınıf mücadelesi dalgası kabarıyor

Emperyalizmin içine düştüğü derin buhran sonucunda kapitalist ülkelerde emek-sermaye çelişkisi gittikçe derinleşmektedir. Buhranın bütün yükünü işçilerin sırtına yükleme çabalarına karşı, proletarya cephesinde git gide daha fazla işçi, daha kararlı olarak toplanmaktadır.

Birçok kapitalist ülkede ekonomik taleplerden fabrika işgallerine kadar, bir günlük grevlerden ülke çapında uzun süreli grevlere kadar, kapitalist düzenin kendisini teşhir eden toplantılardan polis ve ordu kuvvetleriyle çatışmalara kadar mücadele değişik biçim ve düzeyde sürüyor. Amerika Birleşik Devletlerinde geçen ay 50 bin liman işçisi iki haftadan fazla grev yaptı. Şu anda ise 160 bin maden işçisinin grevi kararlılıkla sürmektedir. İngiltere'de uçak taşıma işçileri, bazı iç ve dış seferlerin iptaline karşı greve gittiler. Batı Almanya'nın Bonn şehrinde 16 binden fazla kişi, tekelci sermayenin işçi düşmanı tedbirlerine karşı gösteri yaptılar. Liman şehirlerinde ise 20 bin liman işçisi grevde bulunuyor. Hava alanı işçilerinin düzenlediği grev sonucunda Norveç'te birçok hava alanı felce uğradı. İtalya'nın Milano şehrinde 2000 işçinin işten çıkartılması üzerine Montecatini kimya fabrikasında çalışan binlerce işçi gösteri yaptı. İrlanda'da 13 bin işçi greve gitti. İspanya'da, Brezilya'da, Kolombiya'da ve diğer ülkelerde emekçi halk kitleleri, bu ülkelerde hüküm süren vahşi şiddet ve baskıya karşı protestolarını sürdü-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Bask halkının mücadelesi, İspanya halkının kralcı faşist rejime karşı mücadelesinin ayrılmaz parçasıdır

Başkimi gazetesinin bir makalesinde şunlar yazılmaktadır:

Bask halkının, kendi ulusal, siyasi ve ekonomik hakları için mücadelesi, İspanya halkının kralcı faşist rejime karşı mücadelesinin ayrılmaz parçasıdır. Bask halkına karşı uygulanan şiddet, bütün İspanya'ya uygulanan şiddetin parçasıdır. Bask bölgeleri halkının hayat şartları çok kötüdür, halka karşı çok yönlü ayrım siyaseti uygulanmaktadır. Bask halkının içinde bulunduğu kötü durum, bütün ülkenin kötü durumundan ayrı değildir. Enflasyon yılda yüzde 30'a varmıştır. İşsizlik yüzde 6'yı aşmıştır. Fiyatlar ölçülemez biçimde yükselmektedir.

İktidardaki rejimin uyguladığı şiddet ve ayrımın doğurduğu bu ağır şartlara, Bask işçileri, bütün İspanya'nın işçi sınıfıyla birlikte güçlü grev ve gösteriler düzenleyerek cevap verdiler. 1977 yılında grev ve gösterilere, Bask sanayi şehirlerinde 1 milyondan fazla kişi katıldı. Grev ve gösterilerin yanı sıra Bask yurtseverleri, Juan Carlos'un kralcı faşist rejimine karşı silahlı eylemlere de giriştiler. Baskı tedbirlerine, hapis cezalarına rağmen bu bölgelerin halkı, kendi hakları için mücadeleyi durdurmadı. İspanya hükümetinin,

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Hiç bir "liberalleşme" masalı, Azanya ve Zimbabwe halklarının silahlı mücadelesini durduramaz

Güney Afrika'da ve Rodezya'da ırkçı faşist Vorster ve Ian Smith rejimlerine karşı Azanya ve Zimbabwe halklarının silahlı mücadelesi yoğunlaşıyor. Güney Afrika'da iğrenç faşist düzene karşı Azanyalı yurtseverler Pretorya'da demiryolunu havaya uçurdu, Johannes burg'da ırkçı asker ve polisleri öldürdü. Diğer yandan protesto gösteriler dalgası ülkenin birçok şehrine yayıldı.Port Elisabeth şehrinde bir Azanyalının ırkçı polis tarafından katledilmesini protesto etmek için yapılan gösteride Azanyalı halk, silahlı polisle çatıştı. Ülkenin diğer şehirlerinde de onbinlerce kişinin katıldığı birçok gösteri, yürüyüş, boykot yapıldı.

Azanya ve Zimbabwe halklarının ırkçı faşist rejimlere karşı giriştiği silahlı mücadelenin önündeki bir engel de,Pretorya ve Salisbury ırkçılarıyla onların emperyalist efendilerinin yalan dolu kampanyalarıdır. İki yıldır Amerikan emperyalizmi ve İngiliz emperyalizmi, halkları, ırkçılarla görüşme ve uzlaşma yoluna sokmaya çabalamaktadır.Güney Afrikalılar, emperyalist efendileriyle işbirliği yaparak rejimi sözde "liberalleştirme" vaadinde bulundular. Onlara alet olan birkaç satılık Afrikalıyı da içine aldıkları parlamentoyu "demokratik" olarak nitelediler. Ancak Azanya halkının mücadelesi onların ve efendilerinin suratına bir şamar gibi indi. "İktidarın beyazlarla siyahlar arasında paylaşılması" sahtekarlığı şimdi de Rodezya'da sahneye konuyor. ZANU temsilcilerinin katılmadığı görüşmelerde ırkçı Ian Smith ile birkaç satılmış Afrikalı anlaştıklarını açıkladılar. Ancak bütün bu tertipler, Zimbabwe halkının silahlı mücadelesini yavaşlatmaya yöneliktir. Azanya halkı gibi Zimbabwe halkı da, ırkçı faşistlerle uzlaşmayı öneren emperyalist planları boşa çıkaracak ve gerçek kurtuluşun tek yolu olan, silahlı mücadele yolunda hızla ilerleyecektir.

Hile ve tehditler, Amerikan işçilerini sınıf mücadelesinden uzaklaştıramaz

Arnavutluk gazetesi "PUNA", ABD'de sınıf mücadelesinin sertleşmesiyle ilgili olarak,geniş işçi kitlelerinin haklarını kazanma yolundaki kararlılığını, değişik sanayi kollarındaki işçiler arasındaki dayanışmayı, grev ve gösterilerin sayısındaki artışı ve ekonomik çerçeveyi aşmış bulunan taleplerin yaygınlaştığını yazıyor. Sendika önderlerinin ve her türden oportünistin gerçek yüzünü açığa çıkaran işte tam olarak bu kararlılık ve artan sınıf bilincidir.

Gazete, 160 bin işçinin grevi sonucunda ABD'de birçok kömür madeninde çalışmanın durduğunu yazıyor. Bu, maden işçilerinin düzenlediği büyük çapta dördüncü grevdir ve onları sermayeye karşı çetin mücadelenin ön saflarına koymuştur. Haklı taleplerinde kararlı olan kömür işçileri, son üç yıl içinde ABD'de 5500 grev yaptılar.

Madencilerin kararlı tavrı karşısında, kapitalist patronlar bir dizi düzenbazlık ve oyuna başvurdular. Onlar, işçileri işbaşı yapmaya zorlamak madencilerin mücadelesini, Amerikan işçi kitlelerinin sermayeye karşı yaygınlaşan sınıf mücadelesinden koparmak ve tecrit etmek amacını güdüyorlar. Ama madencilerin birliği, madenciler ile geniş emekçi kitleler arasındaki birlik daha sağlamlaştı ve kapitalistlere karşı nefret arttı. Emekçi halktan on binlerce kişi protesto ve gösterilere katıldı, grevcilerle dayanışma toplantıları düzenledi. Kömür madenlerindeki işçilerin yanı sıra Minesota'nın kuzeyi ve Mişigan'ın aşağı bölgelerinde 18 bin çelik işçisi, Güney Kaliforniya'da 43 bin teknisyen, deniz şehirlerinde pekçok şoför ve li-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Somali-Etyopya savaşını alevlendiren, iki süper devletin hegemonyacı emelleridir

Afrika kıtasında Afrika Boynuzu diye adlandırılan bölgede Etyopya ile Somali arasındaki savaş yoğunlaşarak yayılıyor. Etyopya ile Somali arasındaki eski düşmanlıkları körükleyen ve iki ülke halklarını birbirine kırdıran iki süper devlet, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmidir. İki süper devlet Kızıldeniz'de ve Ortadoğu civarında stratejik yerleri tutmak, petrol yollarını denetlemek ve Hint Okyanusu kıyılarında askeri varlıklarını güçlendirmek istiyorlar. Etyopya ile Somali arasındaki savaş, bu hegemonyacı emellerin sonucunda alevlendirilmiştir.

Her iki süper devlet silah satışları aracılığıyla kendi tekelci burjuvazisinin çıkarlarını sürdürmektedir. Her türden imha silahının kullanılması sonucunda, her iki ülke halkından binlerce kişi ölmüş ve yaralanmıştır. Silah satışları, yalnızca çatışmayı alevlendirmekle kalmamakta, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılma planlarına hizmet etmektedir. Somali'den kovulduktan sonra Sovyet sosyal-emperyalistleri Etyopya ve Aden'de üs istemektedir. Amerikan emperyalistleri de Etyopya'dan kovulduktan sonra Somali'den üs istemektedir. Etyopya'da 10 bin Sovyet ve Kübalı asker vardır. Kızıldeniz'de Sovyetler Birliği'nin 20 savaş gemisi var. Amerika'nın da 4 destroyeri bölgede bulunmaktadır. Amerikan emperyalizminin müttefikleri Avrupa emperyalistleri de Somali'ye her türden askeri silah, araç, gereç yolluyor.

Somali'de Sovyetlerin yerini ABD ve müttefikleri alırken, Etyopya'da askeri faşist darbeden sonra Sovyet sosyal-emperyalizmi varlığını güçlendirdi. İki süper devlet için şu ya da bu ülkede yapılan ittifaklar, iddialarının tersine dostluk, ortak savunma ya da yardıma değil, kendilerinin siyasi, askeri ve ekonomik çıkarlarına hizmet etmektedir. Bu durumu gizlemek için, iki süper devletten her biri, diğerini suçlamaktadır. Oysa halklar için tek doğru tutum, iki süper devletin Somali ve Etyopya'dan defolup gitmesidir. Bunu sağlamak için halklar, ne Sovyet sosyal-emperyalizmine ne de Amerikan emperyalizmine güvenmemeliler. Her iki süper devlet de bölge halklarının ortak ve eşit derecede tehlikeli düşmanlarıdır.

İki süper devletin döktürdüğü kanlar, onların savaş kışkırtıcısı ve hegemonyacı yüzünü iyice açığa çıkartıyor. Dünyanın her yerinde olduğu gibi Afrika Boynuzu'nda da Etyopya ve Somali halkları, iki süper devleti elde silah kovacaktır.

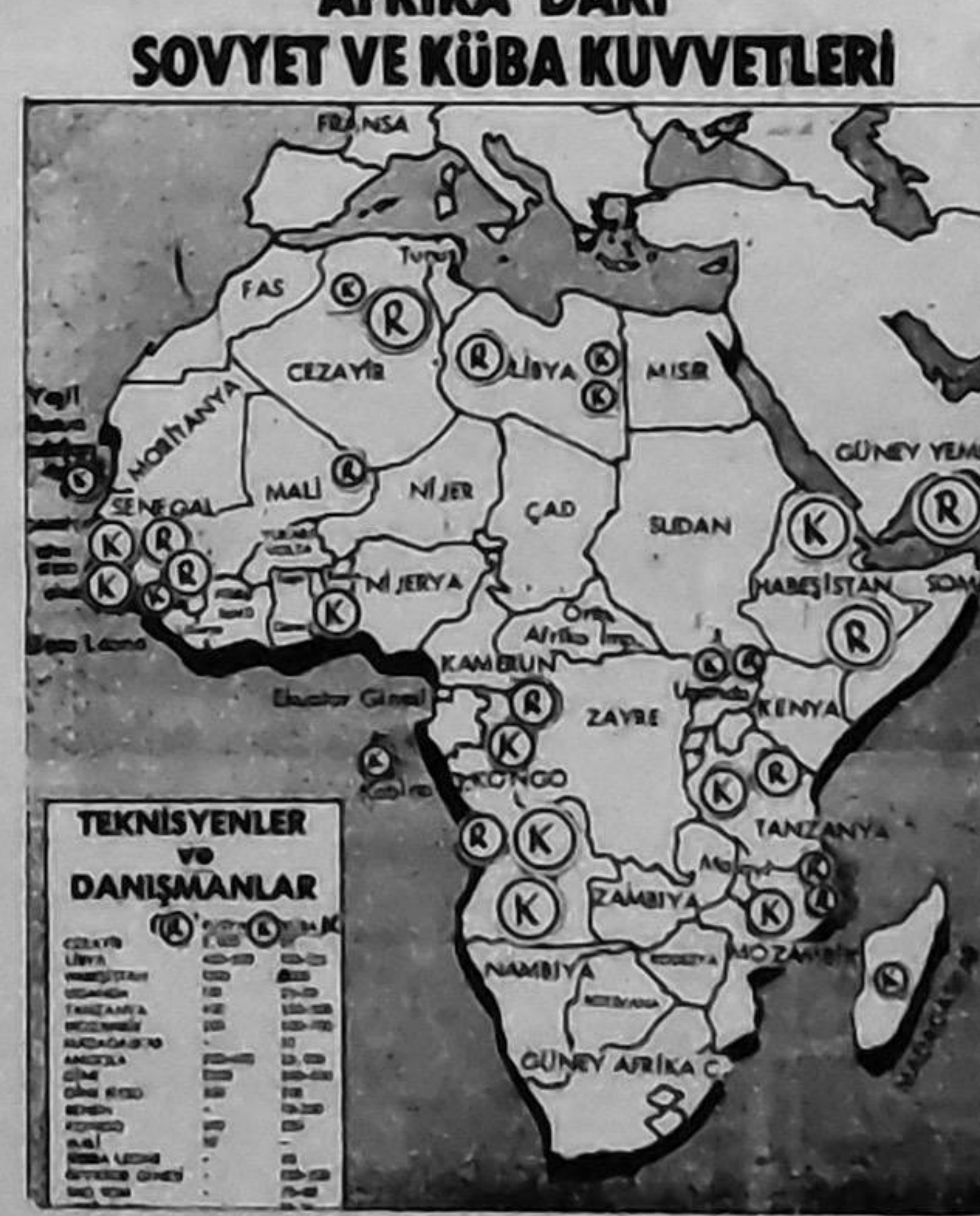

Sovyetler Birliği'nin sözde ekonomik ve askeri "yardımları", Afrika'da da kendi hegemonyacı emellerine hizmet eden tuzaklardır. Amerikan emperyalizmi ile rekabeti çerçevesinde Sovyet sosyal-emperyalistleri Afrika'da asker sayısını gittikçe artırıyor. Diğer yandan Küba'daki sosyal-emperyalizmin uşağı olan Castro rejimi, Afrika'da Sovyet yayılmasını hızlandırmak için onbinlerce Küba askerini bu kıtaya yolluyor.

Fransız uçakları Batı Sahra halkına karşı napalm kullanıyor

Ocak ayı sonlarında Fransız ordusundan birlikler, gerici Fas rejiminin ordusuyla işbirliği yaparak Batı Sahra'ya saldırdı. Fransız uçakları Polisario'nun bir birliğini bombaladı. Fransız uçakları yaptıkları bombardımanlarda napalm bombası kullanarak, her türden canlıyı diri diri yakıyorlar. Amerikan emperyalizminin Vietnam'da napalm kullanmasına karşı çıkan Fransız emperyalistleri, sıra Afrika kıtasını yağmalamaya geldiğinde halkların kurtuluş hareketine karşı katliamlardan vazgeçmiyorlar.

Kolombiya'da yurtsever konseyler kuruluyor

Kolombiya halkı Kolombiya Komünist Partisi M-L'nin önderliği altında, zalim Kolombiya rejimine karşı mücadelesini geliştiriyor. Cordoba ve Antiokiada bölgelerinde birçok köy, Kolombiya Halk Kurtuluş Ordusu tarafından kurtarıldı. Kurtarılmış köylerde yurtsever konseyler kuruldu. Yurtseverler, polis birliklerine saldırıyor ve onlara ağır kayıplar verdiriyorlar.

Ecevit hükümetinin sinsi bir hazırlığı: İşçi ücretlerinin dondurulması

Son günlerde büyük burjuva basını, gizleyemediği bir sevinç içinde,"CHP koalisyon hükümetinin işçi ücretlerinin dondurulması konusunda 'çok gizli' çalışmalar yaptığı" biçimindeki haberlere geniş yer vermeye başladı. Reformist CHP'nin "büyük" ortağı olduğu hükümetin bu "çok gizli" çalışmalarının birdenbire ve çok yaygın olarak büyük burjuva basınında çarşaf çarşaf yer alması elbette"talihsiz bir rastlantı" değildir. CHP'nin en küçük ayrıntılarına dek, özenle hazırladığı bilinçli bir siyasetin ilk ürünüdür bu "deşifre" olmuş havasında ortaya atılan gizli "çalışmalar". Çünkü komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi temsilcilerinin ağzıyla "ekonomik darboğazlar" ağır bir biçimde dayatmış, IMF'nin kredi muslukları önünde diz çökmeyi zorunlu hale getirmiştir. IMF de öyle her önüne gelene para dağıtan bir yardım sandığı olmadığından "müşterilerine" temsilcisi oldukları ülkelerin sosyo-ekonomik konumuna göre belli koşullar dayatır. Bunlardan biri de "işçi ücretlerinin dondurulması" koşuludur. Uluslararası dev mali tekel IMF ile"pazarlıklar" önümüzdeki hafta başlayacağından, hükümet böyle işçi ücretlerinin dondurulması gibi "çok gizli" çalışmalarını ansızın su yüzüne çıkarmıştır. Bundan amaçladığı da açıktır. İşçi sınıfı ve çalışan halkın, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün çıkarları doğrultusunda sürüklenmek istendiği sefalet batağına tepkisinin ne olacağını anlamak, önlemlerini bu yolda uygulamaya sokmaktır. CHP'nin başı Ecevit'in faşist diktatörlüğün koltuk değneği olarak, tüm halkı açlığa, yoksulluğa itme çabaların da yalnız olmadığı,reformistlerden,sosyal-faşistlerden coşkun yandaşlar bulduğu açıktır. Bunlardan biri olan Yol-İş Federasyonu Başkanı Halit Mısırlıoğlu "işçi ücretlerinin dondurulması" çabalarına alkış tutmakta, kendi sefaletlerini artıracak önlemleri onaylamanın "işçi sınıfının hayati sorunu" olduğunu utanmazca söylemektedir. Sosyal-demokrat Mısırlıoğlu'nun faşist diktatörlüğü "ekonomik darboğazlar" dan kurtarma doğrultusunda Ecevit'e destek olan tutumunu, egemen sınıfların siyasi kalemlerinden biri övmekte ve şöyle demektedir: "İşçi kesiminin böyle sorumluluk anlayışından hareket ederek,işçilerin hayat düzeylerini bir süre için olsun, belli koşullar altında dondurmak istemesi önemli bir gelişmedir. Bir işçi liderinin işçilerin yaşama düzeylerinden fedakarlık yapılmasını istemesi beklenemez. Hayat seviyesini dondurmak istemesi de bir fedakarlıktır. Ama zorunludur. Bu zorunluluğun işçi kesiminde görülmüş olması ise sevindiricidir. Olumlu bir gelişmedir." Övgü daha da uzamaktadır; ama şu bir-iki satırda bile, Ecevit'in işçi sınıfını ve çalışan halkı sefaletin karanlık batağına itme pahasına aldığı ekonomik önlemlerin, egemen sınıfların isteklerini tam tamına karşıladığını, onları ferahlattığını gözlemek olası.

CHP koalisyon hükümeti bir yandan "işçi ücretlerinin dondurulması" konusunda ivedi çalışmalar yaparken, öte yandan her zamanki sahtekarlığıyla işçi sınıfının ve emekçi halkın yanında görünmek çabasındadır. IMF ile anlaşmak için Washington'a gidecek heyetin başkanı olan Maliye Bakanı Ziya Müezzinoğlu şunları söylemektedir: "Biz toplu sözleşme ile ücret artışına, taban fiyatlarındaki artışlara karşı değiliz. Ama Türkiye öyle bir noktadadır ki, biz bu ortamı değiştirebileceğimizi anlatabilirsek, uyguladığımız öteki politikalarla da bunu takviye edebilirsek başarırız... Biz işçi ve üreticilerden bir anlamda zaman kredisi istiyoruz. İşçi ücretlerini dondurmak söz konusu değildir ... İşçi ve üreticilerin bize kredi açmasını isteyeceğiz ve bunu sağlayacağımıza inanıyoruz." Bu açıklamadaki yuvarlak anlatımdan anlaşılan, hükümetin "ücret dondurulması"na karşı olmayıp, tersine ondan yana olduğudur. Müezzinoğlu'nun "ama" sözcüğüyle giriştiği açıklama ve "zaman kredisi" lafları hükümetin, "işçi ücretlerinin dondurulması"nı, tatlı vaatlerle sürdürülecek bir oyalama taktiğiyle gerçekleştireceğinin açık kanıtıdır.

CHP reformizmi hiç bir zaman işçi sınıfı ve çalışan halk yararına çözümler getirmemiştir ve getiremeyecektir. Onun tarihsel işlevi, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının feodal-faşist diktatörlüğünün sürmesini sağlamak, düzenin tarihsel ve sosyal gelişim sonucunda aldığı zorunlu "yaraları" sarmak ve halk kitlelerinin kurtuluşu önüne engel olmaktır. Hayatın önüne getirip dayattığı her sorunda tutumunu işçi sınıfının ve çalışan halk kitlelerinin değil, faşist diktatörlüğün yanında yer alarak belirlemektedir. Halkımız her geçen gün CHP'nin ikiyüzlülüğünü daha iyi görmekte ve sorunlarının çözümünün kendi nasırlı kollarında olduğunu anlamaktadır.

Ülkemizin "demokrat" ve "ilerici" yazarları da CHP'nin gerçek niteliğinin ne olduğunu, hiç değilse aldıkları burjuva kültürünün yardımıyla çok iyi bilmektedirler. Fakat kaleme aldıkları her yazı CHP'yi "devrimci" gösterme çabalarının ürünü olmakta ve halk kitlelerinin gözünü bağlamaya çalışmaktadır. MC hükümeti döneminde IMF'ye karşı çıkıp, kötülükleri üzerine yığınla mürekkep harcayan yazarlarımız, CHP koalisyon hükümeti döneminde, bu emperyalist kredi kurumunu neredeyse "yardımsever" bir "dernek" olarak gösterme çabasına düşmüşlerdir. Aynı biçimde, "işçi ücretlerinin dondurulması" gibi işçi sınıfı açısından çok önemli bir sorunda, ya suspus oluyorlar, ya da CHP'yi "işçi babası" olarak göstermeye çalışıyorlar. Kitlelere ters düşen, onların gözlerini bağlamaya çalışan hiç kimse, bundan bir yarar görmemiş, ama kaybı büyük olmuştur."Demokrat", "ilerici" yazarlarımız bunu hiç unutmamalıdırlar.

İşçi sınıfı ve çalışan halk, ekonomik bunalımın yükünün CHP yöneticileri ne türlü "hakça" ve "insanca" kılıf hazırlarsa hazırlasın, kendi omuzlarına bindirilmesine asla izin vermeyecek, işçi ücretlerinin dondurulması vb. "önlemlere" karşı sonuna dek direnecektir.

* * *

İşsizler ordusu çığ gibi büyüyor

İşsizlik sigortası kurulmalıdır

Kapitalizmin derinleşen bunalımı sonucu işsizlik tüm dünyada, özellikle yarı-sömürge ülkelerde çok arttı. OECD'nin 1977 yılı verilerini temel alarak yaptığı bir araştırmada, OECD ülkeleri arasında Türkiye'nin işsizlik bakımından birinci sırada yer aldığı saptandı. Bu ülkelerdeki işsizlik oranları şöyle:

Ülke	İşsizlik Oranı
Türkiye.........	**yüzde 13,3**
Kanada.........	**yüzde 8,2**
İngiltere.........	**yüzde 8.1**
İtalya.........	**yüzde 7,9**
A.B.D..........	**yüzde 6.9**
Finlandiya......	**yüzde 6,2**
Fransa.........	**yüzde 5,7**

Çizelgede görüldüğü gibi, Türkiye'de işsizlik % 13 gibi yüksek bir orana ulaşmıştır. Bu oran salt açık işsizleri kapsamakta, gizli işsizleri dışında bırakmaktadır. Gerçekte işsizlik oranının çok daha yüksek olduğu açıktır. OECD'nin bu konudaki verilerini gerçek olarak bile ele alsak,karşımıza çıkan tablo, Türkiye'deki işsizler ordusunun çok büyüdüğünü göstermektedir. % 13 işsizlik oranı! Bu, Türkiye'de çalışmak isteyen her 100 kişiden 13'ünün işsizliğe, yani açlığa, sefalete itildiğini ortaya çıkarıyor. Başka bir deyişle sağlıklı doğan her 100 çocuktan 13'ü -oranın değişmeyeceğini varsayarsak- çalışma yaşına gelince açlığın ve yoksulluğun en karanlık batağına itilecektir. İşte komprador burjuvazi ve toprak ağalarının feodal-faşist diktatörlüğü halkımızı böyle bir karanlık kuyuda yaşatmak istiyor. Egemen sınıflar,çalışabilir durumdaki her 100 kişiden 13'ünün yaşam hakkını en gaddar bir biçimde elinden alıyor.

Ecevit hükümetinin programında işsizlik sigortası yer alıyor.

Bunun kapsamı ve amacı şöyle belirlenmiş: "Çalışma arzusu olmasına rağmen, isteği dışında işsiz kalan vatandaşlara belirli bir ölçüde satınalma gücü kazandırmak."

Ecevit'in programının bu maddesi de, uygulanma olanağı olmayan ve halkın gözünü boyayan tatlı vaatlerden biri. "Hak", "insanlık", "eşitlik" laflarını dilinden düşürmeyen Ecevit bugüne kadar,programın bu maddesini hayata geçirmek şöyle dursun, adını anmamıştır bile.Ecevit'in bugün en çok istediği ve gerçekleştirmeye çalıştığı şey "işçi ücretlerini dondurmak" böylece işçilerin yaşam koşullarını işsizlerinkine yaklaştırarak "hakça düzen"i sağlamaktır.

İŞSİZLİĞİ DOĞURAN KAPİTALİZMDİR

İşsizlik, egemen sınıfların siyasi temsilcilerinin sahtekarca savundukları gibi, toplumda zaman zaman rastlanılan bir "hastalık" ya da "hayretle ve üzüntüyle karşılanan beklenmedik bir talihsizlik" değildir. İşsizlik kapitalizmin ürettiği bir olgudur ve kapitalizm var oldukça, işsizlik de var olacaktır. Dünya işsizler ordusunun en çok büyüdüğü dönemlerin, kapitalizmin genel bunalımının derinleştiği evreler olduğuna tanıktır. Kapitalizmin 1930'lardaki büyük bunalımı, milyonlarca insanı işsizliğin acımasız karanlığına itmiş,yüz binlerce insan açlıktan ölmüştür. Yeryuvarlağı,bugün de kapitalizmin derinleşen bunalımının sancılarıyla kıvranıyor. Yine büyüyen işsizlik, işçi sınıfının ve çalışan halkın karşısında karanlık yüzüyle sırıtıyor.

Oysa işçi sınıfının ve çalışan halkın elleri üstünde yükselen yeni bir dünyanın yaratıldığı ülkelerde işsizlik neredeyse sözlüklerden silinen, bilinmeyen bir sözcük haline gelmiş. Aynı gezegende yaşadığımız halde, sosyalist ülkelerin devrimci halkı, emperyalist ve yarı-sömürge ülkeleri yerinden oynatan ekonomik bunalımdan ve işsizlikten hiç etkilenmiyorlar. Çünkü sosyalist ülkelerde sömürü yok ve yaratılan yeni dünyanın serpilip gelişmesi için daha çok işçi gerekiyor.

İŞSİZLİK SİGORTASI KURULMALIDIR

CHP koalisyon hükümetinin uyguladığı ekonomik program, bunalımın tüm yükünü işçi sınıfı ve emekçi halkın omuzlarına yıkma doğrultusundadır. Önümüzdeki günlerde devalüasyon, zamlar, vergiler, işçi ücretlerinin dondurulması kuyrukta bekleyen ekonomik önlemlerdendir. İşsizlik daha da büyüyecektir. Feodal-faşist diktatörlüğün tüm emekçi halka karşı giriştiği bu ekonomik saldırılara karşı mücadele etmeliyiz. Bugün tüm çalışan halkın temel taleplerinden biri işsizlere iş sağlanması ve işsizlik sigortasının kurulmasıdır.

● HERKESE İŞ, EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET SAĞLANMALI, İŞSİZLİK SİGORTASI KURULMALIDIR.

● ASGARİ ÜCRET, BİR İŞÇİ AİLESİNİN İNSANCA YAŞAMASINI SAĞLAYACAK ŞEKİLDE GENELLEŞTİRİLMELİ,BUGÜNKÜ KOŞULLARDA ASGARİ ÜCRET GÜNLÜK NET 200 TL OLMALIDIR.

● İŞ KANUNUNDAKİ İŞÇİ SINIFI ALEYHİNE OLAN BÜTÜN HÜKÜMLER İPTAL EDİLMELİDİR.

● EN ÇOK 8 SAATLİK İŞGÜNÜ TARIM DAHİL BÜTÜN İŞYERLERİNİ KAPSAYACAK ŞEKİLDE GENELLEŞTİRİLMELİDİR;HAFTADA İKİ GÜN VE YILDA BİR AY ÜCRETLİ DİNLENME HAKKI KONMALIDIR.

● GREV YASAKLARINA SON VERİLMELİ; LOKAVT YASAKLANMALI; İŞÇİ SINIFINA GENEL GREV, SİYASİ GREV VE DAYANIŞMA GREVİ HAKKI TANINMALIDIR.

Eskişehir Kılıçoğlu kiremit işçileri faşistlerin oyunlarını bozdu

Eskişehir Kılıçoğlu Kiremit fabrikasında 550 işçi çalışmaktadır. MİSK denen faşist sendika yöneticileri, Çimse-İş Sendikasına üye işçilerin birliğini parçalamak ve patronlara karşı mücadeleyi engellemek için her yola başvurdular.

1977 Ekim ayından itibaren faşistler Çimse-İş Sendikasının yönetimini ele geçirmek için Kılıçoğlu fabrikasında ve Eston beton direk fabrikasında saldırılarını yoğunlaştırdılar. Çimse-İş başkanının karşısına azılı faşist Veysel Erol'u çıkarttılar ve daha yüksek ücret sağlayacakları gibi çeşitli yalanlara başvurdular ama başkanlığı alamadılar. Bundan sonra doğrudan Çimse-İş'e saldırdılar. İşçileri MİSK'e üye yapmak için yalan ve sahtekarlığa başvurdular. Başaramayınca işçileri, ellerinde bulupan yurtlara götürüp dayak ve tehditle MİSK'e kaydetmeye çalıştılar. Eston fabrikasında "Kılıçoğlu bize geçti, siz kaldınız", Kılıçoğlu fabrikasında "Eston bize geçti, siz neredesiniz" yalanlarını söylüyorlardı. İşçileri tek tek yakalayıp"herkes MİSK'e geçti, sen yalnız kaldın" diyorlardı. Baştemsilcinin kendilerine geçtiği, yalanını yaydılar. Ancak devrimcilerin çalışmaları sonucunda işçiler faşizmin ne olduğunu kavramaya başladılar.Devrimciler gece ve gündüz vardiyalarında, çıkışta, fabrika aralığında faşistlerin yalanlarını anlattılar, bunlara karşı birlik olmak ve direnmek gerektiğini söylediler. İşçilere canlılık geldi, faşistlere karşı tutarlı tavır almaya başladılar.

Bunun üzerine faşistler, yetkinin kendilerine geçtiği yalanıyla 1 Aralık sabahı fabrika kapısına noteri getirdiler. Eskişehir'deki bütün faşistler de arkalarındaydı. Kapıya gelen gündüz bölümü de işe girmedi. Bu direnişi beklemeyen faşistler korkuya kapıldılar. Bir grup devrimci işçi, patronun kaldığı müdüriyeti çevirdi, eğer MİSK denen sendika buraya girmeye kalkışırsa doğacak olaydan bizzat kendisinin sorumlu olacağını ona söyledi. Patron korkudan titriyordu. Fabrika kapısına doğru hep birden yürüyüp noter kapıdan uzaklaştırıldı. Faşistlerin üzerine yüründü.Korkuyla kaçıştılar. Dışardan gelen birkaç faşist tabanca çekti. Ama işçiler çekinmediler, slogan atarak onların üzerine yürüdüler. O sırada yetişen polisler faşistleri işçilerin elinden kurtardılar. Polisin kime hizmet ettiğini işçiler iyice kavradı. Fabrikada MİSK'in başını çeken 6 faşist atılana kadar direnişi sürdürmeye karar veren işçiler, gece ve gündüz vardiyalarıyla fabrikaya toplu halde gidip gelmeye ve birlik içinde davranmayı da kararlaştırdılar. Polislerin tehditine aldırmadılar. Polis ve sivil faşistlerin fabrika önüne kurdukları barikatları da yıkıp geçtiler. Ancak direnişin üçüncü günü sonucunda, patronun faşistleri bir süre sonra atacağı sözüne inanan sendika başkanı işçileri gevşetti ve işbaşı yapıldı. Gerçekten patron bu altı faşiste bir süre izin verdi.

Planları bozulan faşistler işçileri tehdite başladılar. İşçiler toplu halde gidip gelerek bu saldırılara göğüs gerdiler. Bunun üzerine faşistler, bir temsilcinin evini kurşunlayıp ailesini yaraladılar. İşçilerin kini daha da arttı.Aralarında para toplayıp yaralı bacıyı hastaneye yatırdılar. Nihayet, faşistlerin demagojisine aldanmış olan işçiler de Çimse-İş'e yeniden yazıldılar

Dev.Sa.7.Sü.1'de

CHP'nin vergi "tedbirleri", sömürücülerin çıkarına emekçi halka bindirilen ağır bir yüktür

Ecevit hükümetinin Maliye Bakanı "Cumhuriyet tarihinde görülmedik bir darboğazdan geçiyoruz" diyerek yeni vergi tedbirlerini açıkladı. İşsizlik ve pahalılığın yükünü halka daha fazla bindirecek olan bu tedbirlerin başlıcaları şunlardır:

- Dolaylı vergiler artırılacak,
- İhracatta vergi iadesi sürecek,
- Fiyat Kontrol Komitesi kaldırılacak,
- En üst gelir dilimi sınırı 1 milyondan 2 milyon liraya çıkarılacak,
- Damga resmine tabi kağıtlardan alınan vergi % 100 ve daha fazla artırılacak,
- Okul diplomasından nüfus cüzdanlarına kadar her türlü harç artırılacak,
- Tarımsal alanda yeni vergi konmayacak,
- Belediye gelirleri için aydınlatma, temizlik gibi yeni vergiler konacak,

VERGİ YÜKÜ ÜCRETLİLERİN OMUZUNDADIR

Bugün vergi gelirleri, bütün bütçe gelirlerinin % 90'ını oluşturmaktadır. Bu vergi gelirlerinin yarıdan çoğu Gelir Vergisi'dir. İşçilere, memurlara, öğretmenlere, teknik elemanlara ve diğer emekçilere ödenen brüt ücret üzerinden % 40'a kadar vergi kesilir.

İşçiler, memurlar, öğretmenler ve bütün emekçiler "ulusal gelir"in %30'unu alırken,verginin yüzde % 70'ini vermektedirler. Oysa toprak ağaları bir kuruş vergi vermemekte, komprador burjuvazi ise Kurumlar Vergisi adıyla kendisine tanınan vergi kaçırma imkanlarını kullanarak çok az vergi ödemektedir. Vehbi Koçlar,Sabancılar her yıl burjuva gazetelerinde birkaç milyon vergi verdiklerini reklam ederlerken emekçilerden tam 46 milyar (milyon değil) lira vergi kesilmektedir.

Diğer yandan fiyatlar artarken, gerçek ücretler gerilemektedir. Bu nedenle emekçilerden kesilen vergiler gitgide evlerindeki çoluk çocuklarının ekmeğinden çalınan daha büyük dilimler haline gelmektedir.

EMEKÇİLERDEN "GELİR VERGİSİ" DİYE ALINAN VERGİLER, "VERGİ İADESİ" ADIYLA KOMPRADOR BURJUVAZİYE PEŞKEŞ ÇEKİLİYOR

Şu anda uygulanan gelir vergisi yüzdeleri ve dilimleri 1960 yılında belirlenmiştir. Ancak fiyatlar alabildiğine artmış, gerçek ücretler düşmüştür. Oysa vergi yüzdesi aynıdır; yani gerçekte çok düşmüş olan ücretler, eski ücretler gibi vergilenmektedir. İşte 18 yıldır, yalnızca pahalılık ve paranın değerinin düşmesinden dahi emekçi halk 1960'a göre 10-20 kat fazla vergi vermektedir. Bu vergiler ise ihracatta vergi iadesi, teşvik tedbiri, kredi gibi adlarla komprador burjuvaziye peşkeş çekilmektedir. Aşağıdaki tabloda görüldüğü gibi yıllık geliri 40 bin liranın altında olan emekçiler, burjuvazinin verdiği rakamlar esas alınsa dahi, 1960 yılıyla karşılaştırıldığında ödemeleri gerekenden 12 kat fazla vergi vermektedirler.

1960 YILINDA YILLIK GELİR	5 bin
1960'DAKİ GELİRİN 1978'DEKİ KARŞILIĞI	40 bin
ALINMASI GEREKEN VERGİ	834 lira
ŞU ANDA ALINAN VERGİ	10 bin

BUGÜNKÜ VERGİ SİYASETİ, KOMPRADOR BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARININ ÇIKARINADIR

Bugün Vehbi Koçlar vergilerini tam verdiklerini iddia ediyorlar. Oysa Kurumlar Vergisi aslında onlara vergi kaçırma olanağını sağlamaktadır. Bugüne kadar Kurumlar Vergisi vergi kaçırmak isteyen aile şirketlerinin gelir vergisi ödememesine yaramıştır ve bugün Koç Holding, Sabancı Holding,Has Holding gibi tekeller 25 milyar lira vergiyi bu yasaya dayanarak kaçırmaktadırlar.

Toprak ağaları ise ülkemizde bir tek kuruş dahi vergi ödememektedir.10-15 bin dönüm toprak sahibi Fahri Tanman, Sapmaz gibiler ise vergi vermedikleri gibi üstelik ihraç ettikleri pamuktan vergi iadesi adı altında fazladan para almaktadırlar.

Vergi iadesi bütün ihracatçı komprador burjuvaziye verilmektedir. Örneğin 4 milyon köylünün ürettiği tütünün çoğunu,sayısı elliyi geçmeyen kişi ihraç eder ve üstelik % 10 vergi iadesi alır.

CHP HÜKÜMETİNİN VERGİ TEDBİRLERİ, ÇALIŞAN HALKIN VERGİ YÜKÜNÜ DAHA DA AĞIRLAŞTIRIYOR

Ecevit'in "halk iktidarını" kurma vaatlerinin aldatmaca olduğu yeni vergi tedbirleriyle iyice açığa çıkmıştır. Tarım alanında toprak ağalarına hiç bir vergi getirilmediği gibi komprador burjuvazinin sömürüsünü artıran "ihracatta vergi iadesi" hiç değişmeden sürdürülmektedir.

CHP hükümetinin halkı değil, sömürücüleri kolladığının en açık örneği, en üst gelir diliminin 1 milyondan 2 milyona çıkarılmasıdır. Şimdiye kadar % 60 gelir vergisi vermesi gereken 1 milyondan fazla yıllık geliri olanlar artık çok daha az vergi verecektir. CHP'nin tedbirleri emekçileri değil, milyonerleri desteklemektedir.

Bunun yanı sıra dolaylı vergiler artırılmaktadır. Okul diplomasından nüfus cüzdanına kadar bütün resmi kağıtlarda harçlar % 100'den fazla artırılmaktadır. Bu, bunlara sahip olmadan herhangi bir iş bulma şansı dahi olmayan emekçilere doğrudan bindirilen bir yüktür. Ayrıca belediye gelirlerini artırmak için konulacak temizleme, aydınlatma, metro vb. gibi vergiler de esas olarak şehir nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan çalışan halktan alınacaktır.

CHP Maliye Bakanı 'nın asgari ücret 3300 liradan vergi kesilmeyeceğini söylemesi devede kulak bile değildir. Asgari ücret belirlendiği günden bu yana hayat pahalılığı bunu çoktan aşmıştır. Hele emperyalist tekellerin isteği doğrultusunda paranın büyük oranda düşürülmesiyle fiyat artışları çok daha hızlanacaktır ve bugünden hızlanmıştır. Göstermelik bir kurum olmasına rağmen Fiyat Kontrol Komitesinin kaldırılması karaborsa ve vurgunu daha büyük oranda körükleyecektir.

CHP hükümetinin yeni vergileri, uluslararası mali sermayenin önerilerini yerine getiren tedbirlerdir. Emekçilere değil, emperyalizme, komprador burjuvaziye ve toprak ağalarına hizmet etmektedir.

Ecevit hükümeti, üretici köylüye yalnızca 100 lira avans dağıtırken tefeci ve faizcilere toptan 2 milyar lira kredi verdi.

Hükümetin tütün üreticisine armağanı : BEŞ KURUŞ

Gümrük ve Tekel Bakanı,geçen seneden 7 lira fazlasıyla tütüne bu yıl 57 lira başfiyat verildiğini duyurdu; CHP hükümetinin bakanı, köylünün tükettiği maddelerin son bir yılda % 50 pahalandığını bilmiyor mu? Böylesine düşük başfiyat belirlerken, devalüasyonla tütün ihracatçısına gidecek kilo başına ortalama 20 liranın aynı üretici köylüye ve bütün emekçilere ödetileceğini düşünmemiş olabilir mi? 50-60 tütün ihracatçısı komprador burjuvaya vergi iadesi adı altında ödenecek 300 milyon lira, bütün yıl boyunca çoluk-çocuk çalışan köylünün alınterinden gasbedilmiş değil midir?

Tespit edilen başfiyat tütünün maliyetini ancak karşılamaktadır. Akhisar bölgesinde 1 dönümden ortalama 100 kilo tütün alınmakta ve tütünün maliyeti 56 lira 95 kuruş olmaktadır.

1 dönüm tarla kirası	1000 TL.
Ekim anına kadar 4 kat sürüm	400 "
5 kapanca fidan	400 "
Dikim tutarı	925 "
Birinci ve ikinci çapalama	625 "
4 el tütün kırma	2000 "
İlaçlama ve işçiliği	80 "
Kargılama ve ip masrafı	65 "
Çuval ve denkleme	200 "
TOPLAM:	5695

Görüldüğü gibi başfiyat,maliyetten 5 kuruş fazladır. Gümrük ve Tekel Bakanı üreticiyle alay mı ediyor? Gerçekte tütünün çoğu 30-35 liradan alınmıştır ve köylü maliyetini dahi karşılayamamıştır. Son açılan 650 milyon liralık kredi,faizci ve tefecilerin köylüyü daha fazla sömürmelerine yaramıştır. Ecevit hükümeti üretici köylüye yalnızca 100 lira avans dağıtırken tefeci ve faizci tütün toplayıcı tüccara toplam 2 milyar lira kredi vermiştir.

57 liralık tütün başfiyatı emperyalist tütün tekellerinin tespit ettiği fiyattır. Üretici köylülerin belini kırmış, tefeci-faizci ve ihracatçı burjuvazinin sömürüsünü ağırlaştırmıştır.

Halkın Yolu yazarlarının üç yıllık ortayolculuklarının kaçınılmaz sonucu:

OPORTÜNİZM VE SINIF İŞBİRLİĞİ

Bugün oportünizme, revizyonizme ve çeşitli sapmalara karşı verilen mücadelede yeni bir safhaya gelinmiştir. Proleter devrimci hareket ortaya koyduğu bütünlüklü siyasi tezler temelinde programını formüle etmiş ve proletarya partisinin inşası yolunda hızla ilerlemektedir.

Bugün bütün proleter devrimcilerin üzerinde birleşebilecekleri bir program ortaya çıkmışsa ve proleter devrimci hareket proletarya partisinin inşası yolunda önemli adımlar atmışsa ; bu, modern revizyonizme, Troçkizme ve sağ oportünizme karşı verilen uzun süreli bir ideolojik ve siyasi mücadelenin ürünüdür. 1975 yılının başlarında, geçmişte izlenen 'sol' çizginin bir özeleştirisi ile birlikte Marksizm-Leninizme yönelindi. Bu yöneliş, ile birlikte modern revizyonizme ve 'sol maceracılığa' karşı bir mücadele başlatıldı. Proleter devrimciler bu mücadeleyi, ülkemiz 'sol'una elli yıldan fazla bir zamandan beri damgasını vuran sağ oportünizme, sınıf işbirliği çizgisine karşı mücadele ile birleştirdiler. Aydınlık-Halkın Sesi tarafından temsil edilen siyasi hareketin ideolojik çizgisi ve siyasi tezleri sağ oportünizm üzerinde yükseliyordu. Proleter devrimciler, bugüne kadar Türkiye 'sol' hareketine damgasını vuran sağ oportünizmi kararlılıkla reddederek, bir emperyaliste dayanılarak diğerine karşı mücadele edilemeyeceğini söyleyerek, ve sağ oportünistler tarafından "milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık" şeklinde formüle edilen merkezi görev tespitini mahkum ederek, sınıf işbirliği çizgisine karşı tavır aldılar. Ve bu temelde bir mücadele yürüttüler. "Üç Dünya Teorisi"'nin oportünist, karşı-devrimci bir teori olarak mahkum edilmesi, 1975 başlarında sağ oportünizme karşı açılan ideolojik ve siyasi mücadele ile birleşti ve bu mücadeleyi daha üst düzeye yükseltti, sistemleştirdi.

Halkın Yolu yazarları ise, 1975 yılı başından bugüne kadar, sınıf işbirliği çizgisini sistemleştiren Aydınlık-Halkın Sesi ile Halkın Kurtuluşu arasında sürmekte olan iki çizgi mücadelesinde her zaman ortayolcu bir tavır almışlar, ideolojik çizgilerini, ve siyasi tezlerini bu ortayolculuk temeline oturtmuşlardır. Bu ortayolculuk, kaçınılmaz olarak onları proleter devrimci bir çizgiden çok, sağ oportünist bir çizgiye, sınıf işbirliği izleyen bir çizgiye yaklaştırmıştır. Onlar bugün oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni savunmuyorlar ve Marksizm-Leninizme karşı oportünizmin yanında yer alıyorlarsa, bunun, ideolojik ve siyasi köklerini Halkın Yolu yazarlarının üç yıldan beri izledikleri ortayolcu siyasi çizgide ve bu çizginin somut bir ifadesinden başka bir şey olmayan Halkın Yolu platformunda aramak gerekir.

Biz bu yazımızda, son üç yıl içerisinde Halkın Yolu yazarlarının Marksizm-Leninizm ile sağ oportünizm, Marksist-Leninistlerle sağ oportünistler arasında süren mücadelede izledikleri ortayolcu çizgiyi tek tek siyasi konularda ortayolcu tavırlarını ele alacağız, bunun kısaca bir dökümünü yapmaya çalışacağız.

SOSYAL-EMPERYALİZM KONUSUNDA

1975 yılı başlarında, o güne kadar izlenen 'sol' çizginin özeleştirisi temelinde Marksizm - Leninizme yönelindi. Bu yöneliş, uluslararası iki çizgi mücadelesinde Marksist-Leninist saflarda yer alarak modern revizyonizme ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı açılan mücadeleleyle pekiştirildi.

Halkın Kurtuluşu, modern revizyonizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadele bayrağını kaldırdığı sırada, ortalıkta dolanan Halkın Yolu yazarları, modern revizyonizm ve sosyal-emperyalizm gibi meselelerin yüksek sesle bağrılmaması gerektiğini, Çünkü, Dev-Genç tabanının bundan rahatsız olduğunu söylüyorlardı. Halkın Yolu yazarları, bu konudaki suskunlukları ve "rahatsız etmeme" tavırlarını uzun süre sürdürdüler. Ne zamanki Halkın Kurtuluşu engelleri yıktı, tavladaki ayrık otlarını temizledi, ancak o zaman Halkın Yolu yazarları sosyal-emperyalizm meselesini "yüksek sesle" bağırmaya başladılar.

Başlangıçta sosyal-emperyalizm konusunda "yüksek ses"le tavır almaktan sürekli kaçınan Halkın Yolu yazarları, daha sonra Halkın Sesi-Aydınlık'la keskinlik yarışına girerek Türkiye'yi yalnız ABD'nin değil, aynı zamanda Sovyet sosyal-emperyalizminin de hegemonyası altında bir ülke gibi göstermeye ve 1.MC hükümeti içindeki bir kliğin de sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi olduğunu iddia etmeye başladılar.

MACERACILIĞA KARŞI MÜCADELE KONUSUNDA

Halkın Kurtuluşu, 1971 döneminin değerlendirilmesine, bu dönemdeki "sol" hareketlerin ve bu hareketlere damgasını vuran ideolojik ve siyasi çizgilerin eleştirisine yönelip,maceracılığa karşı mücadele bayrağını kaldırdığında, Halkın Yolu yazarları bir "ara akım" teorisi ortaya attılar. "Ara akım" teorisi kimseyi incitmemenin, hem maceracıları, hem de proleter devrimcileri küstürmemenin teorisiydi. Revizyonizm ve Troçkizm ile Marksizm-Leninizm arasında "ara" bir yer bulmanın teorisiydi.

Halkın Kurtuluşu maceracılığa karşı mücadele yürütürken, Halkın Yolu yazarları Dev-Genç'ten arta kalan maceracılarla birleşerek Halkın Kurtuluşu'nu "burjuva inkarcılığı" ile suçladılar. Halkın Yolu yazarları o dönemde hala sert esmeye devam eden maceracılık rüzgarının önünde boyun eğdiler. Özellikle kendi tabanları eski Dev-Genç tabanı olduğundan, bu tabanın "sol" eğilimlerine prim verdiler. Halkın Yolu yazarlarının bu tavrı, 31 Mart 1976'da yapılan Kızıldere Gecesinde ve DGSA Derneğinde düzenlenen iki forumda açık bir biçimde yansımıştır.

Halkın Yolu yazarları, Halkın Kurtuluşu'nu "burjuva inkarcılığı" ile suçlamaya 1976 yazına kadar devam ettiler. Ne zaman ki Halkın Sesi'nin estirmeye başladığı sağcı rüzgarlar maceracı rüzgarların önüne geçmeye başladı, işte o zaman Halkın Yolu yazarları, tam yüz seksen derecelik bir dönüş yaparak bu kez de Halkın Kurtuluşu'nu maceracılıkla suçlamaya başladılar. Bu dönemle birlikte Halkın Yolu yazarları, Halkın Sesi'nin dümen suyuna, onun ideolojik ve siyasi çizgisinin etkisi altına iyice girdiler. Halkın Sesi çizgisinin Halkın Yolu yazarları üzerindeki etkisi, onların merkezi görev konusundaki tespitleriyle daha da pekişti.

MERKEZİ GÖREV KONUSUNDA

1975 sonlarında "Üç Dünya Teorisi"nin siyasi sonuçlarını hayata geçirmeye başlayan Aydınlık—Halkın Sesi oportünistleri, merkezi görevi "milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık" olarak tespit ettiler. Halkın Kurtuluşu ise bugün merkezi görevi bu şekilde tespit etmenin, sınıf işbirliği siyaseti izlemenin bir sonucu olduğunu, ve böyle bir tespitin sınıf işbirliği siyasetini güçlendireceğini söyleyerek oportünizme karşı kararlı bir tavır aldı ve bugün yerli gericiliğe karşı mücadelenin öne çıktığını belirtti. Halkın Yolu yazarları ise Halkın Kurtuluşu ile Aydınlık-Halkın Sesi arasında ortaya çıkan baş çelişme ve merkezi görev konusundaki tartışma ve ayrılığı,sıradan ve akademik bir tartışma gibi ele aldılar. Bu meseleyi salt teorik bir tartışma, siyasi sonuçlarından uzak bir tartışma gibi gördüler. Bu dönemdeki merkezi görevin "yerli gericiliğe karşı mücadele" veya "milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık" olarak tespit edilmesinin devrime sıkı sıkıya sarılarak sınıf mücadelesini ilerletme veya burjuvazinin ve emperyalistlerin peşinden gitme ile aynı anlama geldiğini kavrayamadılar. Ve Halkın Yolu yazarları,varlık koşullarına uygun bir biçimde bu meselede de ortayolcu bir tavır aldılar. Merkezi görevi "hem milli bağımsızlık mücadelesi, hem de yerli gericiliğe karşı mücadele" olarak tespit ettiler. "HALKIN YOLU'NUN BAŞ ÇELİŞME ANLAYIŞININ ELEŞTİRİSİ" broşürümüzde daha detaylı bir biçimde ortaya koyduğumuz gibi, Halkın Yolu yazarları böyle bir tespitle, özünde merkezi görevi tıpkı Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri gibi milli bağımsızlık olarak tespit ediyorlardı.

Merkezi görev ve baş çelişme konusundaki tespitleriyle Halkın Yolu yazarları, Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki yerde oportünizme daha yakın durmaya başladılar. Bu, onların sınıf işbirliği yönünde daha da ileri adımlar atmaları ve en sonunda "Üç Dünya" limanında demirlemeleri ile sonuçlandı.

"PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ" VE AYDINLIK - HALKIN SESİ ÇİZGİSİNE KARŞI TAVIR KONUSUNDA

Gazetemizin daha önceki sayılarında da detaylı bir biçimde üzerinde durduğumuz gibi 1975 sonbaharında başlayan "proleter devrimcilerin birliği" çalışmaları 1976 yılının ilk günlerine kadar devam etti. Bu tarihte merkezi görev konusunda çıkan tartışma ve ayrılıktan sonra, Halkın Sesi ile birliğin değil,mücadelenin esas olacağı açıktı. Halkın Kurtuluşu da böyle yaptı. Halkın Yolu yazarları ise her konudaki ortayolculuklarının bir sonucu olarak, hem Halkın Kurtuluşu'nu, hem de Halkın Sesi'ni proleter devrimci olarak değerlendirdiklerini söyleyerek, "proleter devrimcilerin birliği"çalışmalarının devam etmesini istediler.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri, 1976 Mayısında Halkın Kurtuluşu'na ve Militan Gençlik dergisine yeni baştan bir birlik çağrısı yaptılar. Halkın Kurtuluşu böyle bir çağrıyı "ciddiyetsiz, sorumsuz ve fırsatçı" bir tavır olarak değerlendirerek reddetti. Halkın Yolu yazarları ise, oportünizmle mücadeleye cesaret edemediler, daha da ötesinde oportünizme açık ve net bir tavır almaktan bilinçli olarak kaçındılar ve Militan Gençlik dergisi sayfalarında kendilerinin bir gençlik dergisi olduğunu, bunun için de kendilerine böyle bir çağrının yapılamayacağını yazmakla yetindiler.

Daha sonra, 1976 yılı ortalarında Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Halkın Sesi arasında görüşmeler yeniden başladı, fakat bu seferki görüşmeler "devrimcilerin birliği" platformunda değil, eylem birliği platformunda idi. Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi oportünistlerinin yine istismar taktikleri içine girmeleri karşısında bu görüşmelerden de çekildi. Halkın Yolu ve Halkın Birliği ise bu görüşmelere Halkın Sesi oportünistleri ile birlikte devam ettiler. Daha sonra ise bu üçlü görüşmeler de sona erdi.

Halkın Yolu yazarları, Halkın Kurtuluşu'nun oportünizme karşı yürüttüğü mücadelenin sonucu olarak, üçlü görüşmelerden çekilmek zorunda kaldılar. Fakat hala Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerini "proleter devrimcilerin birliği" içerisinde görüyorlardı. Bu tavırlarının bir sonucu olarak, Halkın Kurtuluşu'nun 1 Mayıs ve Genel Seçimler için yaptığı "eylem birliği" önerisini, önerinin Halkın Sesi'ni dışarıda bırakmasından dolayı katılmadılar. Ancak daha sonra kendi tabanlarındaki baskının bir sonucu olarak, ve "şartlı" bir şekilde bu "eylem birliklerine" katılmak zorunda kaldılar.

1 Mayıs Taksim Katliamından sonra, Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerinin İ.Bilen'le, Demirel ve Türkeş'le aynı siyasi davranışın içinde bulunması karşısında, Halkın Yolu yazarları Aydınlık oportünistlerinin sınıf işbirlikçisi niteliklerini kabul etmek zorunda kaldılar. Ama Halkın Yolu yazarlarının bu tavır değişikliği bilinçli bir kavrayışın sonucu değildi. Çünkü bir gün öncesine kadar "proleter devrimci" diye tanımladıkları harekette herhangi bir değişiklik yoktu. Halkın Yolu yazarları, dönüp Aydınlık konusunda "56 yıllık miras", "70'lerdeki olumlu yön" vb. gibi değerlendirmelere bakmadılar. Oportünizmin sınıf kökenini göremediler ve kendi ortayolcu siyasetlerini terketmediler.

Bu, bir yandan Aydınlık oportünistlerinin onların içinde "kitle çalışması" yapmasının maddi zeminini güçlendirirken, bir yandan da Halkın Yolu yazarlarının sınıf işbirliğine doğru daha hızlı bir biçimde koşmalarına yardım etti. Ve sonuçta Halkın Yolu yazarları, 1977 Kasımında Marksizm-Leninizmin güçlü rüzgarları ve tabanın baskısı sonucunda oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddediyor gibi görünmelerine rağmen, oportünizm kervanına tam anlamıyla katıldılar ve bugünkü noktaya geldiler.

TÜRKİYE 'SOL' HAREKETİNİN TARİHİ KONUSUNDA

Halkın Yolu yazarları bu konuda da ortayolculuğu tercih ettiler. Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri geçmişi bütünüyle devrimci olarak gösterirken, Halkın Kurtuluşu elli küsür yıllık Türkiye 'sol" hareketine esas olarak reformizmin damgasını vurduğunu belirtti ve elli küsür yıllık reformizmin mirasını kararlılıkla reddetti. Halkın Yolu yazarları ise, geçmişe damgasını vuran esas yönün devrimcilik olduğunu söyleyerek, reformizme dört elle sarıldılar.Şefik Hüsnü TKP'sini Marksist-Leninist bir parti, Şefik Hüsnü'yü "büyük proleter devrimci" ilan ettiler.

SONUÇ

Yukarıdaki kısa örneklerden de görülebileceği gibi Halkın Yolu yazarları üç yıl boyunca Marksizm - Leninizm ile oportünizm arasında köpru kurmaya çalışmışlar ve sürekli oportünizmi yüceltmişler ve güçlendirmeye çalışmışlardır. Onların üç yıllık tarihi fonksiyonu ve varlık sebebi budur. Halkın Yolu platformu da bu ortayolculuğun ve reformculuğun sistemleştirilmesinden . ve formüle edilmesinden başka bir şey değildir. Halkın Yolu yazarlarının üç yıllık ortayolculuğu ve bu temelde hazırlanan platformu reddetmeden, oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmeleri zaten mümkün değildi. Çünkü bu platform oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin siyasi sonuçlarının şu ve ya bu biçimde formüle edilmesinden başka bir şey değildi. Nihayet Halkın Yolu yazarları, ortayolculuğu, reformizmi ve oportünizmi reddetmedikleri için, Marksizm-Leninizmin karşısında, oportünizmin yanında yer almışlardır ve onu daha da sistemleştirmişlerdir.

Halkın Yolu hareketinin üç yıllık tarihi; ortayolculuğun son durak noktasının oportünizm ve sınıf işbirliği çizgisi olduğunun en açık bir göstergesidir.

Bugün Halkın Yolu saflarında oportünist"Üç Dünya Teorisi"ni reddeden arkadaşlar, sadece oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni ve onun siyasi sonuçlarını reddetmekle kalmamalı, aynı zamanda üç yıllık ortayolculuğun ideolojik ve siyasi temellerine inmeli ve Halkın Yolu'nun platformunu ve temel tezlerini de bu bakış açısıyla gözden geçirmelidirler. Üç yıllık ortayolculuğun ideolojik ve siyasi temellerine indiğimiz, ortayolculuğun formüle edilmesinden başka bir şey olmayan,Halkın Yolu platformunu Marksist-Leninist bir bakış açısıyla gözden geçirdiğimiz ve reformizme ve ortayolculuğa karşı tavır aldığımız ölçüde, bütün proleter devrimcilerin Marksist-Leninist bir platform etrafında birleşmelerini sağlayabiliriz.

Biz Halkın Yolu saflarında oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddeden arkadaşların bu perspektifle hareket ettiklerine inanıyoruz.

Oportünist Halkın Yolu yazarlarına ve "Üç Dünya Teorisi"ne karşı verdikleri mücadeleyi, bugün gelinen yerde,proletarya partisi ve proleter devrimcilerin birliği için verilen mücadeleye bağlı olarak ele aldıklarına inanıyoruz.

DEVRİMCİ YOL'A ZORUNLU BİR CEVAP

-2-

Devrimci Yol oportünistleri Marksist-Leninist hareketin, "Üç Dünya" teorisyenlerine yönelttiği eleştirileri kavrayamamışlardır. Bunun kanıtı, onların hala çağımıza damgasını basan kapitalizmle sosyalizm arasındaki çelişkiyi "sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişme" olarak görmeleridir.

Kapitalizmle sosyalizm arasındaki çelişmenin dünya sahnesine çıkması, kapitalizmin esas olarak üretici güçlerin gelişmesini tamamladığı ve sosyalizmin maddi şartlarını adım adım hazırlamaya başladığı serbest rekabetçi dönemin sonlarına doğru gerçekleşmiştir. Ve yine kapitalizmle sosyalizm arasındaki çelişkiden bahsedildiği zaman sadece "sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişki" kastedilmemektedir. Tekelci ve tekelci olmayan tüm kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişme kastedilmektedir. Çünkü dünya kapitalizmi sadece tekelci kapitalizmden ibaret değildir, ve günümüzde serbest rekabetçi kapitalizm,tekelci kapitalizmin yanında (onun baskısı altında olmakla birlikte) varlığını korumaya devam etmektedir. Kapitalizmle sosyalizm arasındaki emperyalizm ve proleter devrimleri çağının (dünya sosyalist devrim sürecinin) temel çelişmesi, devrimci proletaryanın nihai amacına varabilmek için her türlü kapitalizmi yok etmesinin gerekliliğini ifade etmektedir. Bunun dışında sosyalizmle kapitalizm arasındaki temel çelişmenin belirlediği kapitalizmin emperyalizm aşamasında doğmuş bulunan dört başlıca çelişme ayrıca yine mevcuttur.

Bilindiği gibi bunlar: 1)Emperyalistler ve tekelci gruplar arasında, 2) Emperyalizmle ezilen milletler ve halklar arasında, 3)Emperyalist ülkelerdeki proletarya ile burjuvazi arasında, ve 4)Emperyalizmle sosyalist ülkeler arasındaki çelişkilerdir.

Devrimci Yol'un günümüzde her türlü kapitalizmi emperyalizmle özdeşleştirmesi nereden ileri gelmektedir? Devrimci Yol'a göre "emperyalizmin üçüncü bunalım dönemi" ile birlikte bütün sömürge, yarı-sömürge ülkelerde milli niteliğe sahip bir sanayi kapitalizmi gelişmiş ve bu gelişme, bütün bu ülkelerde "yerli tekelci kapitalizm"i doğurmuştur. Devrimci Yol'un "emperyalizmin iç olgu haline gelmesi" ile anlatmak istediği budur. Devrimci Yol, böylece günümüzde tekelci olmayan bir kapitalizmin de hala varlığını sürdürdüğünü inkar etmekte ve ne derse desin bütün kapitalist-emperyalist sisteme dahil ülkeleri emperyalist ülkelermiş gibi ele almaktadır.

Modern revizyonizmle kucak kucağa yaşayan Devrimci Yol, kendi eklektizmine bakmadan, AEP'in modern revizyonizmin doğup gelişmesinin bütün tarihi dönemi kapsayan ve onun günümüzdeki bir varyantından başka bir şey olmayan "Üç Dünya" oportünizmini de içeren eleştirilerini "eklektik"(!) bulmaktadır. Aslında uluslararası Marksist-Leninist hareketin ve Halkın Kurtuluşu'nun "Üç Dünya" oportünizmine karşı yürüttükleri ideolojik mücadele sayesinde artık Devrimci Yol'un oportünist şefleri "Üç Dünya" teorisyenlerinin yanlışlıklarını bahane ederek demagoji yapamaz duruma gelmişlerdir. Saflarındaki devrim isteyen birçok insanı Marksizm—Leninizmden uzaklaştırıp, modern revizyonizmin kuyruğuna takma siyasetleri iflas ettikçe telaşa kapılmaktadırlar. Bunun için her türden revizyonizmin sahte "emperyalizm" teorilerine sığınarak, AEP'in "Üç Dünya" oportünist teorisine yönelttiği eleştirilerde "çelişkiye"(!) düştüğünü keşfediyorlar.(!) Hem de "Üç Dünya" oportünistlerinin görüşlerine dayanarak...

Devrimci Yol'a göre "Üç Dünya Teorisi" sosyal - emperyalizmin yayılmasına karşı ortaya atılmış iç tutarlılığı olan bir teoridir! Bunun için de "Üç Dünya Teorisi"ni eleştirebilmek için Sovyetleri, emperyalist olmaktan çıkarmak ve dünya pazarlarını ele geçirmek için yayılma ve hegemonya peşinde koşan emperyalist bir devlet olduğunu inkar etmek gerekirmiş(!) Aslında Devrimci Yol kendini ele veriyor. Böylece onların revizyonistler gibi, Marksizm-Leninizmin devrim ve emperyalizm teorisini nasıl tümden reddettiği ortaya çıkıyor. Aynen "Üç Dünya"cı revizyonistler gibi, emperyalistler arasındaki savaşın önlenmesinin ve bir süper devletin dünya pazarlarına yayılmasının durdurulmasının yolunun o emperyalist gücün karşısında yer alan diğer emperyalistlere ve gericilere dayanmaktan geçtiğini kabul ediyor. Demek ki, bunlar sahip oldukları bu revizyonist düşüncelerle Sovyetlerin emperyalist olduğunu kabul ederlerse, doğru Aydınlık revizyonizminin yanına koşacaklar. Böylece bir emperyalist devletin dünya hegemonyası peşinde koşmasını ve emperyalist savaşın çıkmasını önlemek için "Üçüncü ve İkinci Dünya" denilen emperyalist ve burjuva ülkelerine sığınacaklar; daha ileri giderek "saldırgan olmayan" ABD emperyalizmine dayanarak "esas saldırgan" Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılmasını durdurmaya çalışacaklar (!) Devrimci Yol'un anlamadığı ve revizyonizmden elini eteğini çekmediği sürece de anlamayacağı bu revizyonist düşüncelerin uluslararası Marksist-Leninist hareket tarafından çoktan beri tarihin çöp sepetine atıldığı ve atılmaya devam edildiğidir.

Marksizm-Leninizme göre emperyalist savaşın çıkmasını ve her hangi bir emperyalist ülkenin dünya hegemonyasını gerçekleştirmesini önleyebilecek olan yegane güç dünya proletaryası ve halklarının devrimci mücadelesi ve birliğidir.

Emperyalistlerin ve dünya gericilerinin bir kanadına dayanılarak, ne emperyalist savaşın çıkması ne de emperyalistlerin dünya pazarlarını ele geçirmeyi amaçlayan yayılmaları önlenebilir.Çünkü bunları yaratan tekelci kapitalist ekonomi ve tekelci gruplar arasındaki rekabettir. Bu yüzden emperyalizm yok edilmeden veya yok edilmeye yönelinmeden, emperyalist savaşların çıkması nihai olarak önlenemez.

Devrimci Yol oportünizmi zırvalıyor. Sovyet sosyal-emperyalizmini kurtarmak için her türlü oportünist görüşün önünde boyun eğiyor. Leninizmin emperyalizm teorisini inkar eden revizyonist görüşlere sığınarak AEP'in doğru Marksist-Leninist görüşlerinin birbiri ile çeliştiğini iddia ediyor (!) Kafasında mevcut eklektizmi başka yerde arıyor.

Devrimci Yol şu soruya açık bir cevap vermelidir: Emperyalist savaşın çıkması ve bir emperyalist devletin dünya hegemonyasını ele geçirmeyi amaçlayan saldırgan yayılması, emperyalistlerin ve gericilerin bunun karşısında yer alan bir kesimine dayanılarak mı sağlanabilir?

Bu soruya verilecek cevap kimin "tutarlılıktan yoksun" ve "eklektik" olduğunu ortaya çıkaracaktır.

Devrimci Yol'un oportünist şefleri boylarını aşan tavırlarıyla ve hallerini bilmeden önüne gelene çamur atmaktalar. Böylece ukala, küçük burjuva aydın sorumsuzluğunun örneklerini sergilemekteler. Aslında Devrimci Yol'un bu tavırlarını yadırgamıyoruz. Çünkü onlar, öğrenci gençliğin "sınıflar üstü" olduğunu söyleyecek kadar Marksizmin abc'sinden habersizdirler ve bu cehalet onlara oldukça cesaret vermektedir.

Devrimci Yol, öyleyse ne yapacağını bilmez bir halde ki, bir yandan uluslararası Marksist-Leninist hareketin "Üç Dünya" oportünistlerine yönelttiği eleştirilerden esinlenerek, sözde "Üç Dünya" oportünizmine karşı çıkıyor! diğer yandan, "Üç Dünya" oportünistlerinin görüşlerine dayanarak AEP'in ve uluslararası Marksist-Leninist hareketin doğru görüşlerine çamur atmaya yelteniyor.

Yalancı pehlivan gibi ortalıkta dolaşmakta olan Devrimci Yol oportünistlerinin bütün yapmaya çalıştığı, devrim isteyen bir sürü insanın kafasını karıştırmak ve onları Marksizm-Leninizmden uzak tutmaktır. Bunlar, modern revizyonizmle bağlarını koparmamak için her türlü hokkabazlığı yapıyor ve "Ali'nin külahını Veli'ye, Veli'nin külahını Ali'ye" giydirerek siyasi çizgi oluşturduklarını zannediyorlar.

Devekuşu gibi başını kuma sokup, dar çevresinden başka bir şeyi göremeyen küçük burjuva aydınları, bazı görüşlerle ilk kez karşı karşıya kaldıklarında, bunların doğup gelişmesini kavramadan, onlarla karşılaşanın ilk kendileri olduğunu ve bu görüşlerin yanlışlığını ilk kendilerinin "keşfettiğini"! zannediyorlar.Devrimci Yol, bu küçük burjuva aydın tavrının "seçkin" bir örneğini sergiliyor.

PDA revizyonizminin ortaya çıktığından beri izlediği ve "Üç Dünya" oportünist teorisiyle kuvvetlendirdiği sınıf işbirliği siyasetine ve onun son şekline karşı Halkın Kurtuluşu 1976'lardan bu yana mücadele yürütmektedir. Özellikle Aydınlık'ın baş çelişki tespitlerine ve "milli bağımsızlık" siyasetine Halkın Kurtuluşu açıkça tavır aldı. Onların emperyalistlerin bir kesimine ve iç gericiliğe dayanarak, "milli bağımsızlığı savunma" siyasetlerinin sınıf işbirlikçisi özünü bütün gücüyle teşhir etmeye çalıştı. Bu dönemlerde Devrimci Yol, KSD ile Mahir Çayan'ın mirasını paylaşma kavgasından başını kaldırıp da çevresinde neler olup bittiğinin farkına varmadığından, Halkın Kurtuluşu'nun "Üç Dünya" oportünizminin özüne ve Aydınlık oportünizmine karşı yürüttüğü mücadeleden haberi yoktur.(!)

"Bizim gibi ülkeler için 'ulusal savunmanın güçlendirilmesi'ni önerme, emperyalizmin gizli işgalinin pekiştirilmesini destekleme anlamına gelmektedir. Örneğin, Dördüncü Ordu'nun kuruluş aşamasında Sovyetler Birliği sınırında yer alması koşuluyla PDA, Dördüncü Ordunun kurulmasını desteklediğini açıklamış ve böylece işçi sınıfına, halka ve devrime ihanet eşiğine gelmiştir." (DY,S. 13,s.13)

"Siyasal düzeydeki diğer bir sonucu da iç dinamiklerin tümüyle gözardı edilerek devrimin bütünüyle emperyalistler arasındaki çelişkilere (özellikle 'emperyalist paylaşım savaşıyla sonuçlanacak olan iki süper güç arasındaki çelişkiye') bağlanmasıdır... Dolayısıyla devrim sorunu erteleniyor, gerçek devrimden vazgeçiliyor, sınıf işbirliği siyasetinin temellerine dayalı bir 'milli bağımsızlık' talebi devrim hedefinin önüne geçiriliyor. Hatta devrim sözcüğü ağza alınmaz bile oluyor." (aynı yerde)

Peki, bu revizyonist görüşler piyasaya sürülür sürülmez mücadele edilirken sen neredeydin? Ama, bu soruyu Devrimci Yol'a yöneltmek dahi gereksizdir. Onlar bugün olduğu gibi o zaman da Sovyet emperyalizmini kurtarmayı amaçlayan çok "bilimsel" teoriler geliştirmekle meşguldüler. Bunu yaparken, bir yandan da modern revizyonistlerin reformist platformu temelinde onlarla birlikte sözde "anti-faşist" mücadele yürütüyorlardı! Hem de 1971 "sol"unun siyasi çizgisini sinsice

Devamı sayfa 6'da

MARKSİZM - LENİNİZMİN, PARTİ RUHUNUN ÖNÜNDE KİMSE DURAMAYACAKTIR

Ülkemizde proleter devrimci hareketin son bir yıl içinde gösterdiği gelişmeler, özellikle ideolojik ve siyasi alandaki gelişmeler, aynı zamanda, bir dizi iç mücadelenin de ürünüdür. Bu gelişmeler, aynı zamanda, proleter devrimci hareketin kendi iç saflarında da süren bir mücadelenin, revizyonizm ile Marksizm-Leninizm arasındaki, proleter unsurlarla anti-proleter unsurlar arasındaki, parti ruhu ile anti-parti tasfiyeci ideoloji arasındaki bir dizi mücadelenin de ürünü olmuştur.

Son bir yıl içindeki gelişmeleri, ideolojik-siyasi inşanın bir anlamda esas olarak tamamlanması, uluslararası Marksist Leninist hareketin genel çizgisi ışığında, oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin reddedilerek ideolojik-siyasi çizginin berraklaştırılması ve sağlamlaştırılması ve bu çizginin somut bir ifadesi olan, ülkemizde devrimci proletaryanın mücadele platformunun, devrimci proletarya partisinin ve proleter devrimcilerin birliğinin temeli olacak olan azami-asgari programın formüle edilmesi olarak özetleyebiliriz.

Bu gelişmeler öncesi dönemde, proleter devrimci hareketin ideolojik-siyasi çizgisinde var olan belirsizlikler temeli üzerinde ve bu çizginin revizyonizme ve sağ oportünizme açık ve bu unsurlarla hastalıklı bir durumda olmasından yararlanarak proleter devrimci hareketin saflarında varlıklarını sürdürebilmiş ve koruyabilmiş olan çeşitli revizyonist ve sağ oportünist ideoloji ve unsurlar, kişiler, işte bu gelişme süreci içinde ortaya fırladılar.

Revizyonist-hizipçi unsurlar, proleter devrimci hareketin o zamanki, gelişme öncesi buhranından, şimdi hızla aşılmakta olan zaaf ve hatalarından ve o dönemde özellikle 1 Mayıs 1977 sonrasında karşı-devrim cephesinin proleter devrimci hareket üzerinde yoğunlaşmış olan ideolojik-siyasi baskısından ve teröründen yararlanmaya çalıştılar.

Bu unsurlar, ideolojik-siyasi planda ve hareket planında gelişmeyi engellemeye giriştiler. Gerçek Marksist-Leninist tezlere ve çizgiye karşı, kendi revizyonist ve oportünist düşüncelerini "Marksizm-Leninizm" adı altında kusmaya çalıştılar. Hareket planında ise hizipçiliğe, tasfiyeciliğe ve bölücülüğe giriştiler.

Bu durum hem kaçınılmazdı, hem de proleter devrimci hareket açısından iyi bir şeydi.

Kaçınılmazdı; çünkü proleter devrimci hareketin saflarında yüzde doksan beş Marksizm-Leninizmin yanındaydı; gelişmenin, hata ve zaaflardan arınmanın ve revizyonizme ve sağ oportünizme karşı mücadelenin tarafındaydı. Onlar, proleter devrimci hareketin ideolojik-siyasi çizgisindeki adım adım gelişmeyi boyunlarında gittikçe sıkışan bir cendere gibi hissetmekteydiler. Ve o günkü yapılarıyla artık saflarda kalamayacaklarını, varlıklarını sürdüremeyeceklerini çok iyi biliyorlardı. Onlar, kaçınılmaz olarak ideolojileri olan revizyonizmin gereğini yerine getirmek, gelişen hareketi durdurmak üzere, son ümitsiz çabaya girişmek zorundaydılar.

İyiydi; çünkü bunlar yüzde beşi oluşturan iflah olmazlardı. Gelişme, bunların da saflardan atılmasını, hareket planında da revizyonist unsurlardan arınılmasını gerektiriyordu. Proleter devrimci hareket "saflarını oportünist unsurlardan arındırarak gelişir."

İyidir; çünkü onlar, saflarının dışına atılmışlar ve halktan ve devrimcilerden tecrit olmuşlardır. Proleter devrimci hareketin safları bugün dünden daha düzenli, daha sıkı, sağlam ve bilinçlidir.

Onları ortaya çıkaran, ortaya çıkmak zorunda bırakan şey, proleter devrimci hareketin ideolojik-siyasi gelişmesiydi. Ve bizzat bu gelişme, aynı zamanda, bu unsurlarla ve onların ideolojileri olan revizyonizmle mücadelenin bir ürünüydü. Ve yine bizzat bu gelişme onları proleter devrimci saflardan attı ve onların sonu oldu.

REVİZYONİST HİZİPÇİLERİN "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"Nİ REDDETMELERİ TAM BİR SAHTEKARLIK VE GÖZ BOYAMAYDI

Revizyonist-hizipçi unsurlar, birçok genç ve tecrübesiz kişiyi kendi emellerine alet etmeye çalıştılar. Hatta bunlardan bir kısmını, geçici bir süre için de olsa etkilemeyi başarabildiler.

Bunu yapabilmek için, başlangıçta, aşırı sağcı, revizyonist, karşı-devrimci özlerini çeşitli kılıflar altında gizlemeye ve bu yolla birçok kişiyi kendi karşı-devrimci emellerine alet etmeye çalışıyorlardı.

Revizyonistler, "Marksist-Leninist kanat", "Devrimci muhalefet" vb. sözlerle hareket ediyor, bölücü faaliyetlerinde ortaya hiç bir siyasi platform koymuyor, ve bu yolla proleter devrimci hareketin hata ve zaaflarını ve bunlara karşı mücadele duygularını istismar etmeye çalışıyorlardı.

Revizyonizmin bu şampiyonları, her meseleyi ideolojik-siyasi ve sınıf temelinden koparan idealist bir anlayış yaymaya, böylece hatalara karşı mücadele adı altında kendi ideoloji ve siyasetlerini, karşı-devrimci özlerini gizlemeye çalışıyorlardı.

Proleter devrimci saflardaki Marksizm-Leninizme bağlılığı istismar edebilmek üzere, bu revizyonistler "Üç Dünya Teorisi"ni reddettiklerini de söylüyorlardı.

"Üç Dünya Teorisi"nin sözde reddi, onların elinde revizyonist, sağ oportünist özlerini gizlemek ve bu karşı durulmaz akımı sözde savunuyor gibi görünerek devrimcilerin bilinçlerini çarpıtmak, revizyonist tezlerini kusmak ve tecrit olmayı önlemek için sadece bir araçtı.

Onlar, bir yandan "Üç Dünya Teorisi"ni sözde reddettiklerini söylerken, diğer yandan mesele ülkemiz devrimine gelince revizyonist tez ve siyasetleri, tahlilleri savunuyor, önümüzdeki devrimci adımın "anti-emperyalist, anti-tekel bir devrim" olduğunu iddia ediyor, ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısını reddediyor, hakim sınıfların komprador-feodal niteliğini saklamaya çalışıyorlardı. Onlar, bir yandan sözde "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadele ederken, diğer yandan, ulusal, demokratik devrimin özünün toprak devrimi olduğunu reddediyor, emperyalizme ve komprador-feodal hakim sınıflara "ilerici", "devrimci" bir rol atfederek, ülkemizde feodalizmin Prusya tarzında tasfiye olabileceğini savunuyorlardı. Bu sözde "red"ci revizyonistler, ülkemizdeki faşist diktatörlüğü gözlerden gizlemeye çalışıyor, "faşizm tırmanıyor teorisi"ni hâlâ savunuyor ve hakim sınıfların bir kesiminin faşist olmadığını iddia ediyorlardı. CHP'yi "Avrupalı emperyalistlerin işbirlikçisi hakim sınıf kesiminin" bir partisi olarak ilan ediyor, komprador-feodal sınıfların bir kesimine reformizm liberalizm atfediyorlardı.

Onlar "Üç Dünya Teorisi"nin sözde reddinin arkasında, özellikle Boran revizyonizminin ve eski TİP çizgisinin tahlil ve tezlerini yeni boyalar altında devam ettirmeye ve kusmaya çalışan revizyonistlerdi.

Bu revizyonistler, proleter devrimci hareket içinde sonuçta kimseyi aldatamadılar. Çünkü, Marksizm-Leninizmi uygulamak, oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni sözde reddetmek, hatta ona göre görüşlerde birtakım düzenlemeler yapmak değildir. Marksizm-Leninizmi uygulamak, uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisine bağlı olmak, bu çizginin bütün sonuçlarını benimsemek, onun ülkemizde yansıması, ifadesi olan tahlilleri ve devrim tezini savunmak demektir. "Üç Dünya Teorisi"nin özünde yatan revizyonist ideolojiyi, ideolojik-siyasi alanda bütünüyle yerle bir etmek demektir.

Uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisi, tek tek her ülkede bir tek devrimci çizgide yansır. Bugün ülkemizde proleter devrimci hareketin mücadele platformu, devrimci proletarya partisinin azami-asgari programı, Marksizm-Leninizmin ve uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisinin ülkemizdeki somut ifadesidir.

Revizyonist hizipçiler bu sahtekarlıklarında başarılı olamadılar. Ancak bundan çıkarılacak dersler, bugün için de, gerek "Üç Dünya Teorisi"ni reddeden, gerekse reddetme yolunda olan bütün devrimciler için, önemini bütünüyle korumaktadır.

"Üç Dünya Teorisi"nin reddedilmesine bağlı olarak mücadele sonuna kadar götürülmeli ve ideolojik-siyasi alanda, tahlil ve tezlerde revizyonizmin ve sağ oportünizmin bütün unsurlarından tamamiyle arınma mücadelesi sonuna kadar sürdürülmelidir.

Bu başarılamadığı taktirde, sonuçta "Üç Dünya Teorisi" sözde reddedilse bile, onun gereği yerine getirilmemiş ve pratikte birçok konuda hâlâ revizyonist tezler varlığını korumuş olur. Bunun kaçınılmaz sonucu ise revizyonizmin galebe çalmasıdır.

HİZİPÇİ - REVİZYONİST FAALİYET PROLETER DEVRİMCİ GELİŞMEYİ ENGELLEYEMEDİ

Revizyonizm ile sağ oportünizm, örgütsel planda, proletarya partisine ve Marksist-Leninist birliğe karşı olmak, hizipçilik, tasfiyecilik ve bölücülük olarak yansır.

İdeolojik-siyasi planda Marksizm-Leninizme karşı mücadele eden revizyonizm, örgütsel planda da bu ideoloji ve siyasetlerin somut bir ifadesi olan proletarya partisine, proleter devrimci harekete, onun Marksist-Leninist birliğine karşı mücadeleye yönelir.

Revizyonist hizipçiler de aynı yoldan yürüdüler. Onlar her yerde proleter devrimci hareketi bölmeye ve tasfiyeye yöneldiler. Grupçuluk ruhunu yaymaya, kışkırtmaya çalıştılar. Herkesi proleter devrimci ilkeleri tanımamaya, birliği gözetmemeye çağırdılar.

Ülkemizde proleter devrimcilerin birliğinin temeli ve bu birliğin sağlanmasında kuvvetli bir silah olacak olan Marksist-Leninist çizgi ve programın mücadeleler içinde doğmakta ve formüle edilmekte olduğu bir dönemde, onlar grupçuluğu körükleyerek birliğe karşı durmaya, birliği engellemeye çalıştılar. Tabii aynı sahtekarlıkla bunu da "proleter devrimcilerin birliği" adına yapıyorlardı.

Hizipçi-revizyonist faaliyetin başını çekenler, revizyonist bireyci ideolojilerine tamamiyle uygun olarak, en iflah olmaz cinsinden grupçular, tekkeciler ve kariyeristlerdi. Onlar kendilerini Marksizm-Leninizm doğrultusunda değiştirmek için bir çaba harcamak yerine, grupçuluk ruhunu kışkırtarak, Marksizm-Leninizme düşmanlık yayarak kendi "liderlik"lerini ve kendi gruplarını ayakta tutmaya çalışıyorlardı. Bunlar öyle kişilerdi ki, görünüşteki sahte "engin tevazu"larının arkasında, burunları kafdağındaydı. Onların devrim diye bir meseleleri yoktu. Gözleri kendilerinden ve dar grupçuklarından ilerisini görmeyecek kadar bireycilik ile kararmıştı.

Kendilerinden başka herkesi reddettiler. Herkese uygun bir kulp buldular. Ama sonuçta yalnız kalanlar ve kendi içlerinde birbirleriyle boğazlaşmaya başlayanlar da onlar oldular.

Proleter devrimcilerin birliğinin sağlanması görevinin ve parti inşası görevinin en acil ve temel görev olduğu ve birliğin şartlarının hızla geliştiği günümüzde bunlar herkese ders olması gereken olgulardır. Birlik ve Parti aynı zamanda grupçuluğa, bireyciliğe ve "gözü kendinden ve kendi grubundan ötesini görmeyecek kadar" burnu büyük ve kariyerist kişilere ve davranışlara karşı da verilecek bir mücadeleyle gerçekleştirilebilecektir.

REVİZYONİST - HİZİPÇİ FAALİYETİN SONU

Revizyonist hizipçiler, proleter devrimci hareketi yolundan engelleyemediler. Gelişmeyi durduramadılar. Zaten onlar, ideolojik olarak, köhnemiş bir sınıfın proleter devrimci hareket içindeki uzantılarıydılar.

Proleter devrimci hareket doğru bildiği yolda, Marksizm-Leninizm yolunda durmadan ilerledi. Marksizm-Leninizme bağlılık, birlik ve parti ruhu proleter devrimci hareketin en büyük çoğunluğunun yol göstericisi oldu.

Bir dizi mücadeleler sonucunda gelişme bugüne, proleter devrimcilerin birliğinin ve proletaryanın devrimci partisinin inşasına temel teşkil edecek olan Marksist-Leninist azami-asgari programın ve siyasi çizginin formüle edilmesine ulaştı. Proleter devrimci hareket zaaf ve hatalarından hızla arınmakta ve saflarını sıklaştırmaktadır. Proleter devrimcilerin birliği ve proletaryanın devrimci partisinin inşası bugün önümüzde çözülmek üzere ele alınmış bir mesele olarak durmaktadır.

Bugün gelinen yerde, geçmişteki hizipçi faaliyetin, gerçekten de proleter devrimci hareketin o zamanki ideolojik-siyasi ve örgütsel plandaki hata ve zaaflarının bir sonucu olarak ortaya çıktığı; daha doğrusu bu faaliyeti oluşturan unsurların ve onların revizyonist ideoloji ve çizgilerinin, proleter devrimci hareketin hata ve zaaflarının bir kaynağı olduğu açıkça ortaya çıktı.

Marksist-Leninist gelişme ve buna bağlı olarak yürütülen iki çizgi mücadelesi, onları, revizyonist ideoloji ve çizgileri ile birlikte, proleter devrimci hareketin dışına fırlatıp attı, safları arındırdı.

Onlar ülkemizdeki bütün devrimcilerden de tecrit oldular. Hiç bir siyasi faaliyetleri, bir siyasi varlıkları kalmadı. Kendi içlerinde bin parçaya bölündüler, birbirlerine düştüler. Bir avuç iflah olmaz olarak, artık hiç bir şekilde gerçekleştiremeyecekleri fesat planları, proleter devrimci hareket ve çizgiye karşı saldırı planları kurmakla, birbirlerini yemekle ve kendi kendilerini ve etraflarında ne yazık ki, hâlâ var olan, birkaç kişiyi kandırmaya çalışmakla meşguller.

YANLIŞLAR YAPABİLİRİZ, AMA HALA DEVRİMCİ İSEK NE OLURSA OLSUN HATALI YOLDAN DÖNMEYİ BİLMELİ, AÇIK BİR ÖZELEŞTİRİ İLE KENDİMİZİ DÜZELTMELİ VE PROLETARYA VE HALK SAFLARINDA YERİMİZİ ALMALIYIZ

Hizipçi revizyonist faaliyeti yürütenler başlangıçta az da olsa birçok devrimciyi emellerine alet edebildiler. Onlara, proletaryaya ve devrime karşı, Marksizm-Leninizme karşı suçlar işletmeye çalıştılar. Hatta bir kısmında başarılı da oldular.

Bazı genç ve tecrübesiz devrimcilerin "iyi niyet"lerini istismar edebildiler. Bazılarında grupçuluk, kişiye tapma anlayışını kışkırtabildiler.

Ama sadece kısa bir süre için. Çünkü onlar en büyük sahtekarlar, devrime ve proletaryaya ve onun Marksist-Leninist hareketine karşı mücadele eden karşı-devrimcilerdi. Gelişmeler ve mücadeleler onların yüzünü kısa bir zaman da açığa çıkardı.

Birçok kişi gerçeği ve yanılgılarını kavradılar. Hizipçi faaliyetin özünü ve sonuçlarını bizzat kendi hayatlarında, bizzat hizipçi faaliyet içinde gördüler, kavradılar.

Bugün, hizip saflarında sadece iflah olmaz karşı-devrimci revizyonist hizipçi elebaşıları ve bu faaliyet içinde yeralmayı, devrimden kaçmanın, bireyci yoz hayatını sürdürmenin, en aşağılık işleri yaparken bir yandan da "devrimci" geçinebilmenin, pasifizmini ve korkaklığını gizlemenin bir yolu olarak görenler kaldılar. İşçi sınıfı ve halk davası için, devrim için mücadele etmek isteyen, ancak hatalar yapmış olan bütün dürüst kişilerin, hatalarını görerek ve bunların özeleştirisini yaparak proleter devrimci harekete yeniden katıldıklarını, mücadelede yeniden bir yer tuttuklarını söyleyebiliriz.

GELİŞMELER VE HAYAT GÖSTERDİ Kİ, MARKSİZM - LENİNİZMİN, BİRLİK VE PARTİ RUHUNUN ÖNÜNDE KİMSE DURAMAYACAKTIR

Revizyonizmde ve hizipçilikte, devrime ve proletaryaya karşı düşmanlıkta ayak direyenlerin nerelere vardıkları da bugün artık apaçık ortadadır.

İflah olmaz revizyonistlerin ve hizipçilerin bir kısmı, bugün artık Marksizmin sadece bir kılıf olarak aldıkları lafzını da bir kenara bıraktılar.

İçlerinden, "İncil'i okuma grubu" kuranlar, "Marksizm-Leninizm bitmiştir" diyenler; Dimitrov'u "oportünist", Stalin'i "ekonomist" ve Mao'yu "revizyonist" ilan edenler çıktı. "Kurtuluşu" Althusser vb.lerde arayanlar çıktı.

Revizyonistler ve hizipçiler hangi boyaya boyanırlarsa boyansınlar, onların ideolojik özü, gıdası Marksizm-Leninizme düşmanlık parti düşmanlığı, işçi sınıfı düşmanlığı vb.dir. Bu yolda ayak direyenler, sonuçta açıktan açığa karşı-devrimin hizmetine gireceklerdir.

Gelişmeler ve hayat gösterdi ki, revizyonist hizipçiler ve benzerleri, proleter devrimci hareket Marksizm-Leninizm yolunda yükselir, parti yolunda ilerlerken, kaçınılmaz olarak atılmak zorunda olan ideolojik-siyasi ve örgütsel safralardı. Onlar, proleter devrimci hareketin çizgisi revizyonizme ve sağ oportünizme açık, bu unsurlarla hastalıklı ve belirsizlikler taşıyan bir durumda iken proleter devrimci hareketle beraber yürüyen burjuva yol arkadaşlarıydılar.

Gelişmeler ve hayat gösterdi ki, Marksizm-Leninizmin, birlik ve parti ruhunun önünde kimse duramayacaktır.

Devrimci proletaryanın mücadele platformu, proletaryanın devrimci partisinin Marksist-Leninist azami-asgari programı temeli üzerinde ülkemizin proleter devrimcilerinin birleştirilmesi ve proletaryanın devrimci partisinin inşası mutlaka gerçekleşecektir.

Bu, bugün gelinen yerde, ülkemiz proleter devrimci hareketinin tarihinin kaçınılmaz akışıdır.

Revizyonist hizip saflarını terk eden devrimci iki işçinin özeleştirisi ve çağrısı

Bakırköylü devrimci bir işçi

«Karşı-devrimci hizipçilerin cansız, yürüyen iskeleti yıkılıyor, dağılıyor»

Ben kısa bir süre önce revizyonist—tasfiyeci hizibin saflarından ayrıldım. Bugün sözde "Devrimci Proletarya" adıyla piyasaya çıkan ve genç devrimcilerin kafalarını karıştırmaya çalışan bu siyasetsiz "siyasilerin", sahtelik ve tutarsızlıklarını açıklamayı görev biliyorum. Çünkü bu saflarda tek bir kişinin bile kalmamasını istiyorum.

Hizipçi şefler büyük ve sahte demagojilerle HALKIN KURTULUŞU'na saldırmakla işe başladılar. Keskin, parlak ve büyük sözlerle bir kısım arkadaşları yanlarında sürükleyebildiler. Ama sahtelik hiç bir zaman uzun süreli değildir. Yol arkadaşlığı pek kısa sürdü.

Bugün geriye baktığımda hizibin hiç bir haklı yanını göremiyorum. Onların attıkları her adım ilkesiz, yıkıcı ve bölücüdür. Hizip bütünüyle devrimci ilkelerden yoksundur. Mevki düşkünü hizipçi şefler tasfiyeciliklerini "muhalefet" sözcüğü ile örtmek istediler. Ama muhalefet olmak için de siyasi ve ideolojik bir çizgi gerekir. Onlar en temel unsurdan bile yoksundur. Ortaya çıktıklarından bu yana Türkiye devriminin önünü açan tek bir siyaset bile koyamadılar. Onların bohçası revizyonizmle doluydu. Ama korkularından bu bohçayı da açamadılar.

Hizbin iç ilişkileri devrimci değildir. Orada kimse birbirine güvenmez. Hiç bir birlik yoktur. Aile bağlarına, dostluk ve ahbap çavuşluğa dayanan sözde siyasi birlik, geçici ve sonuçsuzdur. Hizbin üç-beş aylık yol arkadaşlığı da bu türden bir birliktir.

Hizip bütünüyle bir oportünizm örneğidir. Hizip şefleri bugün söylediklerinin yarın tam tersini söyleyebilirler. Bugün uyguladıklarının yarın tersini yapabilirler. Hizip şefleri daima günlük kılıflara bürünür. Arkadaşların gözlerini boyamaya herkesin gözünü esastan uzaklaştırıp lüzumsuz şeylere çevirmeyi pek bilirler.

Hizip şefleri geçmişte HALKIN KURTULUŞU'NU oportünizmle, bürokratizmle, kariyerizmle, grupçuluk ve tekkecilikle suçladılar. Bugün herşey açıkça görülüyor. Bütün bu saldırılar tam da kendilerini tarif ediyor.

Hizip şefleri artık her önüne gelenle uzlaşır bir durumdadır. Kim olursa olsun, ama yeter ki onlara el uzatsın. Hemen oportünist bir ruhla canlanıyorlar.

Hizip içinde, kısa ömrü boyunca mevki ve kariyer kavgası devam etmiştir. Hizip arkadaşlarının gönlünü daima kariyerle almaya çalışırdı. Zaten hizipçiliğin kaynaklarından biri de kariyerist emelleridir... Onlar halen burjuva alışkanlıklarla haşırneşirdir.

Bürokratizm hizbin karakteridir. Burjuva dünya görüşlerinden kaynaklanır. Hizip elebaşıları kendilerini daima yukarda hissetmişlerdir. Bilgiçliğe, kendini beğenmişliğe, üstünlük kuruntularına kapılmışlardır.

Grupçuluk, hizbin ruhuna işlemiş. Onların yıkıcı, bölücü ve gerici, karşı-devrimci tavırları aynı zamanda grupçuluklarından kaynaklanmaktadır. Onlar daima azınlık birkaç ahbap-çavuş topluluğu ve eski dostlar olarak kalacaktır.

Hizip kendi içinde imtiyazlılık, kayırıcılık düşüncesini kural edinmiştir. Hizbin yapısı içinde bencillik, kıskançlık, burjuva alışkanlıklar hakim

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Topkapılı devrimci bir işçi

«İşçilerin proleter devrimci hareketle birleşmesini kimse engelleyemeyecektir»

Dünyada Marksizm-Leninizmle, yeni oportünizm arasına kesin sınır çekilmesiyle, yani "Üç Dünya"cı oportünistlere karşı uluslararası Marksist-Leninist hareketin bayrak açmasından sonra, ülkemizde de Marksizmle oportünizm arasına kesin sınırlar çizildi.

Bu sıra "Üç Dünya Teorisi"ni reddetme demagojisi yaparak proleter devrimci hareketimizin saflarında hizipçilik bölücülük yapanlar türedi. Bunlar, oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin reddi arkasına sığınıp, kendi revizyonist görüşlerini gizlemeye çalıştılar. Kariyerist hizip başları HALKIN KURTULUŞU düşmanlığı yaparak, sinsi burjuva ayak oyunları ile ayakta duracaklarını sandılar. Aslında hizip başları kardan adam yaptılar. Kardan adamın ömrü en çok üç ay olabilirdi. Leninizmin kızıl güneşi altında erimeye mahkumdu. Bu kardan adamdan geriye havuçtan burnu ve hasırdan şapkası kaldı.

Hizipçi tasfiyecilerin yüzünü tanıyan bazı arkadaşlar Halkın Kurtuluşu saflarına döndüler. Halkın Kurtuluşu düşmanlığı yayan hizip başlarının yalanlarının etkisinde kalan bazı unsurlar ise, hizipçilerin burjuva yüzünü görüp ayrılmalarına rağmen devrimci mücadeleyi terkediyorlar.

Marksist-Leninistler hata yapmayan insanlar değildir. Ama özeleştiri silahına sarılmamak da Marksist-Leninistlere özgü bir tavır değildir. Aynı zamanda başkalarının hatalarını bayrak etmek, kendi hatalarını cebe atmak oportünistlere özgü bir davranıştır...

Hizipçilerin yaptığı şey, HALKIN KURTULUŞU'na kara çalmak, bu yolla proletarya partisinin inşasına zarar vermek, engellemeye çalışmak oldu, ama bunu başaramadılar.

Bugün hizip başları şunu da kabul ettiler: "BİZ BURJUVA DÜNYA GÖRÜŞÜNDEN KAYNAKLANARAK HALKIN KURTULUŞU'NDAN AYRILDIK". Bunu itiraf eden baylar, aynı zamanda şunu söyleyebiliyorlar: "Biz Marksist-Leninist yolu temsil ediyoruz." Sıkıştığında burjuva, işine geldiğinde Marksist oluyorlar.

Dünyada hiç görülmüş şey midir, hem kendine burjuva diyeceksin, yani burjuva yüzünü kitlelerden gizleyemeyeceksin ve itiraf edeceksin, öte yandan keskin laflar edip böbürleneceksin. Burjuvazi ne zamandan beri Marksizm-Leninizmi savunuyor.

Hizbin revizyonist elebaşıları şunu iyi bilsinler ki, bütün karşı-devrimci sömürücü tavırlarına rağmen, devrimci işçileri mücadeleden vazgeçiremediler. Devrimcilik adına daha ne kadar hile ve tertibe başvururlarsa, vursunlar halkı ve işçi sınıfını proleter devrimci hareketimizle birleşmekten alıkoyamayacaksınız.

Ama merak etmeyin, sizin halk düşmanı yüzünüzü bütün halka tanıtmak için vargücümüzle çalışacağız. Emekçi halkın nasırlı elleri hizipçilere, revizyonistlere, Troçkistlere ve her türden oportünistlere öyle bir şamar indirecek ki, onlar girdiği bataklık içinde kaybolacak ve bir daha devrimcilik adına sahtekarlık ve halk düşmanlığı yapamayacaktır.

REVİZYONİST TASFİYECİ HİZİP
HAREKETİNİ TERKEDEN
TOPKAPI'DAN BİR İŞÇİ

PARTİ BAYRAĞI

PROLETARYANIN
KIZIL BAYRAĞINI
GÖNDERE ÇEKMEK İÇİN
çıkıyor

işçi
köylü
mektupları

Gecekondu halkı ve NYDGD birlikte gecekondu yapıyorlar

Nazilli'nin Pınarbaşı semtinde çay içindeki 100 gecekondudan 10'unu kabaran çay alıp götürdü.Elektriksiz, yolsuz, tek gözlü bu gecekondularda 1200 emekçi yaşıyordu. Gecekonduları yıkılan yoksul aileler, şimdi soğuk ve açlığın pençesindeler. Bir gecekondu emekçisi buralara neden geldiğini şöyle anlatıyor: "Bizler ağanın zulmünden, baskısından kaçtık, geldik Aydın'a.İki-üç ay dışarda açıkta yattık, kalktık. Aydın'da barınamadık.Nazilli'de iş bulabileceğimizi duyduk. Altı gün, altı gece Pınar başı Mahallesinde açıkta yattık. Bir arkadaş bizlere elini uzattı, bir çadır verdi. On gün çadırda üç aile yattık, kalktık. Fabrikada, inşaatta vb. yerlerde çalıştık. Çoluk-çocuk,kız-kızan neyimiz var yok koyduk ortaya.Üstü naylon, biriketten bir gözlü gecekondu yaptık. Bizlerin ensesi kalın,göbeği kocaman, kesesi bol değil ki, kat kat apartman yapalım. Şehirden uzak, nehir yatağındaydı tek gözlü gecekondumuz. Her an korkuyla yaşar, elimiz çenemizde düşünür, uyur kalırız geceleri.Biliyorduk bir gün bu çay azacak, gecekondularımızı da bir kibrit çöpü gibi sürükleyecek. O gün çay azmıştı sanki. On gecekonduyu alıp götürdü."

Çay içinde oturan gecekondu emekçilerine sel evlerini götürmeden önce, geçen yıl gecekonduların yıkım kararı bildirilmişti. Onlar direnmişler, "Bizi öldürüp geçmedikten sonra gecekondularımızı yıktırmayacağız"diye haykırmışlardı, yıkıma gelenlere. Faşist diktatörlük görevlilerinin yıkamadığı gecekonduları, bu kez sel alıp götürdü.

Gecekondusuz kalan halk CHP'li Belediye Başkanına gitti. Belediye Başkanı onlara şunları söyledi:"Apartmanım olsa oturun,arsam olsa yapın gecekondunuzu. Benim elimden bir şey gelmez."

Oysa seçimlerde Pınarbaşı'na gelen CHP'li adaylar "gecekondulara tapu vereceğiz" diye nutuklar attılar, tomar tomar bildiri dağıtıp "gecekondu sorununu çözümleyeceğiz" diye vaatlerde bulundular. Şimdi gecekondu halkı açıkta kalınca reformist Belediye Başkanı sızlanmaya başlıyor,elinden birşey gelmeyeceğini söylüyor.

İki gecekondu emekçisi de yardım istemek için Kaymakam'a gitti. Kaymakam onlara "kim dedi size çay içinde ev yapın diye" bağırarak kapı dışarı etti.

Sel baskınını duyan NYDGD'den arkadaşlar hemen gecekondulara koştular. Gecekondular için yardım kampanyası açtılar. Şimdi gecekonduların emekçi halkı, yurtseverlerle, proleter devrimcilerle omuz omuza çalışıyor,barınabileceği yeni gecekondular yapmaya çalışıyor.

Kızılcakent köylüleri düşük ücretlere karşı iki gün zeytin toplamadı

Köyümüz Antep'in Nizip kazasına bağlı Kızılcakent köyüdür. Köyümüz daha çok az topraklı ve yoksul köylülerden oluşmaktadır.Köylümüzün başlıca geçim kaynakları fıstık ve zeytindir.Köylülerimiz ancak işgüçlerini sattığı oranda tuzsuz aş yiyebiliyorlar.Köyümüz Kızılcakent halkı ortakçılık ve kiracılık yapmakta, aynı zamanda işgüçlerini satarak çok zor şartlar altında geçimini sürdürmektedir.

Köyümüzde tarımda makinalaşma kapitalizmi nispi olarak geliştirmiştir. Bundan dolayı da ortakçılık köyümüz içerisinde yaygındır. İki, üç sene evveline kadar fıstık ve zeytin tarla parçalarını kara saban, bel küreği vb. gibi aletlerle işlerken bir iki sene içerisinde toprağı işlemek için makina aletleri (traktör,pulluk,vb.) gelişmiştir. Buna bağlı olarak da ortakçılık değil de kiracılık yapan köylüler topraklarından atılmaktadır. Zaten toprak sahibi işgücünü kullanmadığı için toprağını kiracı yoksul köylülere veriyordu. Fakat tarımda makinalaşmanın hızlanması köylülerin işgüçlerini sattıkları halde geçimlerini çok zor şartlar altında zor kazanması bile toprak sahibini ürkütüyor.

Köyümüzde ortakçılık ve kiracılık yapan yoksul köylülerin işledikleri toprak bir kişinin tekeli altındadır. Toprak ağası Antep'te oturmaktadır. İşbirlikçi,tefeci, komprador burjuvazi Antep'in en az dörtte birine sahip olan Dai'lerdendir. Antep'te fabrikaları,pasajları, apartmanları, arsaları, köylerde toprakları vardır. Ayrıca köyümüz dışındaki köylerde de toprakları var. Bu köyler C... Bel... tal, Arıl köyleridir.

Topraktan atılma sırası, tarımda makinalaşmanın sonucu olarak işledikleri topraklarda kiracılık yapan yoksul köylülere gelmektedir. Fakat köy halkı ağaya diş biliyor, mızrağın sivri ucunun devrimde ağaya batırılacağını öğrenmek yolunda önemli aşamalar kaydediyor.

Köyümüzde uzlaşmaz sınıf çelişkileri daha da keskinleşmektedir. Kızılcakent halkı sınıf mücadelesinin ner eyleminde devrimci saflarda yer alıyor.

Zeytin mevsiminin olduğu bu dönemde, zeytin toplayan işçilerin ücretleri çok düşük, çalışma saatı çok fazladır. Erkek işçiler 60 lira kadın işçiler 40 lira almaktadırlar. İşçiler sabah yediden akşam dört,dört buçuğa kadar çalışmaktadırlar. Zeytin toplayan işçiler tarım proleterleri, yoksul ve topraksız köylülerdir. Ayrıca komşu köylerden işçiler de geçimlerini sağlayabilmek için 7-8 km. yoldan zeytin toplamaya geliyorlar işçiler düşük ücretleri protesto ederek 2 gün direniş yaptılar zeytin toplamadılar. Fakat diğer zeytin parçalarında işçilerin zeytin toplamaya başlamaları,direnişin kendiliğinden kırılmasına yol açtı. Ayrıca işçilerin yoksul oluşları direnişi etkiledi.

İki günlük direnişte zamanın az olmasından dolayı kendiliğinden gelen bu mücadeleyi örgütleyemedik.Zaten ücretler zeytin toplanmaya başlanmazdan bir gün evvel açıklandı. Ayrıca diğer işçilerle yeterince diyalog kurulamayışı buna bağlı olarakta işçiler arasında birliği sağlayamadık.Fakat hatalardan ders çıkaracağız. Önümüzdeki mücadeleler için bu hareket bize deney oldu.

Köyümüzde sınıf mücadelesi sürüyor. Daha geçen sene köyümüz karşısındaki kağıt fabrikasının direnişinde işçilere destek olan Kızılcakent köyü halkı, bugün ücretleri protesto eden işçilerin yanında işçilere destek oldular. Köyümüz halkı mücadeleden yılmayacaktır. Köyümüz halkının kurtuluşu Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile gerçekleşecektir.

Ayrıca köy içerisinde Halkın Kurtuluşu sempatizanlarını bölmek için, gazete sempatizanlarına bunlar "Maocu","Sarı solcu"gibi yalanlara baş vuran CHP reformistleri kitle içerisinde teşhir oldular.

KIZILCAKENT KÖYÜNDEN
HALKIN KURTULUŞU
SEMPATİZANLARI

FAŞİST POLİS

Baş.ta.sa.1'de

"silah kaçakçısının cenazesi", "slogan yüzünden polisle çatışma çıktı" gibi başlıklar atarak, devrimcileri karalamaya ve polis saldırısını gözlerden gizlemeye çalıştı.

Can güvenliğini sağlayacağını söyleyen, faşist diktatörlüğün hükümeti CHP, can güvenliğini polisi yurtseverlerin, devrimcilerin üzerine saldırtarak sağlıyor. Saldırı kitlelere şunu gösterdi ki, CHP hükümeti mevcut düzene karşı değil, onun devamından yanadır ve reformizmin sahte "umut"ları ve demagojisi faşist diktatörlüğün halk düşmanı yüzünü gizlemeye yaramaktadır.

Ecevit hükümeti işbaşına geçtiğinden bu yana yer alan tüm olaylarda gözlemlendiği gibi,faşist diktatörlüğün resmi "emniyet örgütü" MİT'iyle, Kontr-Gerillasıyla ve işkence uzmanlarıyla "görev" başındadır. Cinayet ve işkencedeki ustalağıyla faşist polis örgütünde sivrilen ve gazetemizde defalarca teşhir edilen Uğur Gür işini rahatlıkla sürdürmektedir.

Ecevit'in "polisin silahsızlandırılacağı, baskı ve işkence yapmayacağı" vb. demagojileri her gelişmede kendi eliyle açığa çıkarılmaktadır. MC döneminde emniyet örgütüne bütçeden ayrılan payı çok bulan Ecevit, kendi hükümetinin bütçesinde bu payı daha da çoğaltmıştır. Bu, Ecevit'in halka sıkılan kurşunları yeterli görmediğini, faşist polis ve kullanacağı silahın daha da artırılmasından yana olduğunu ortaya koymaktadır.

Ecevit öte yandan faşist polisin aldığı "onur kırıcı yaralardan" kaygılanmakta "polise halkın gözünde yok olan saygınlığını", yeniden kazandırmak için yorulmaz çabalara girmektedir.

Bütün bu çabalar boşunadır. Emekçi halk kendisini daha da ağır bir yoksulluğa itenlerin, işkence tazgahlarına çekenlerin, üzerine kurşun yağdıranların kimler olduğunu çok iyi biliyor ve her geçen gün faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini yükseltiyor. Ne komprador burjuvazi ve toprak ağalarının resmi ağızlarının yalanları, ne Ecevit'in faşist diktatörlüğü aklama ve destekleme çabaları gerçekleri halkın gözünde karartamaz.

Faşist diktatörlük,bütün işkence ve cinayet kurumlarıyla birlikte yok edilecektir.

Halk kitleleri bunda kararlıdır.

DEVRİMCİ YOL'A ZORUNLU BİR CEVAP

Baş.ta.sa.4'de

terkedip (ama sonunda revizyonist-Troçkist kırması tezlerine sahip çıkmayı ihmal etmeden), 1971"sol" hareketini Marksist-Leninist bir açıdan eleştirerek, uluslararası Marksist-Leninist hareketin doğrultusunda proleter devrimci bir genel siyasi çizgi oluşturma çabasına "yeni PDA'cılık" çamurunu atarak. Ama ne var ki, kimin 1971 öncesi sağ oportünizminin izinden yürüdüğü,bu alandaki PDA görüşlerine sahip çıktığı gün gibi ortadadır.

Devrimci Yol şefleri,sık sık baş vurdukları mantık oyunlarıyla bu gerçekleri örtbas edemezler ve buna fırsat vermeyeceğiz.

Halkın Kurtuluşu yayın hayatına girdiğinden beri, esas olarak "Üç Dünya Teorisi"nin siyasi sonuçlarına karşı mücadele etti, sonuçlarını kabul etmedi. Aksine bu oportünist teorinin siyasi sonuçlarına karşı mücadele etti. Bu konudaki özeleştirimizde de belirttiğimiz gibi, bir yandan kolaycı bir anlayışla, kavramadan, "Üç Dünya Teorisi"ni kabul etmiştik, ama diğer yandan da bu çizginin gereklerini yerine getirmiyorduk. Bu teorinin kabul edilmesi kendi siyasetimizin sağdan etkilenmesine zemin hazırladı.

Fakat, Halkın Kurtuluşu yürüttüğü siyasi ve ideolojik mücadele ile sağdan etkilenmeye karşı tedbir almaya çalıştı, bu etkilenmelerin kökenini araştırdı ve bunların 50 yıllık sağ oportünist geçmişe ve "Üç Dünya" oportünist teorisine dayandığının farkına vardı. Bunun için ilk önce elli yıllık sağ oportünizme,bunun devamı olan PDA oportünizmine ve bunların esas kaynağını teşkil eden her türden revizyonizme,Troçkizme ve anarşizme karşı ideolojik mücadele bayrağını yükseltti. Marksizm-Leninizme sarıldı ve sarılmaktadır. Bu mücadele süreci içerisinde Halkın Kurtuluşu "Üç Dünya Teorisi"nin anti-Marksist sınıf işbirlikçisi niteliğini kavradı ve ona karşı açık tavır almasından çok önceleri bile teorik planda bu teoriyi savunmamaya başladı. Halkın Kurtuluşu' nun bu gelişmesine AEP'in 7. Kongresinde Enver Hoca yoldaş tarafından sunulan rapor büyük güç kattı.

Kuşkusuz, bu oportünist teorinin reddedilmesi ve karşı-devrimci bir teori olarak teşhir edilmesi bir anda mümkün olmadı. Başlangıçta "Üç Dünya Teorisi"ne karşı takınılan tavır yeterince kararlı değildi, ve bu kaçınılmaz olarak bu konuda bulanıklığa ve belirsizliğe neden oluyordu.Bütün bunlar "Üç Dünya" oportünizmine ve diğer revizyonizmden etkilenmelere karşı kararlı bir tavrın alınmasını geciktirdi. Fakat, Halkın Kurtuluşu Marksizm-Leninizme sarıldı, saflarındaki burjuva sağ unsurlara karşı sınıf mücadelesini geliştirdi. Ve bugünkü uluslar arası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisine uygun bütünlüklü bir devrimci çizgiye böyle ulaştı. Ama şurası son derece açıktır ki, başından beri Halkın Kurtuluşu'nun gelişme çizgisini esas belirleyen bu sağcı-revizyonist kalıntı ve etkilenmeler değil, Marksizm-Leninizmdi.

Bu gelişme öylesine açıktı ve herkes tarafından kolaylıkla gözlenebiliyordu ki, bizzat Devrimci Yol'un kendisi bile 15 Temmuz 1977'de Halkın Kurtuluşu 'nun sonunda "Üç Dünya Teorisi"ni reddedeceğini yazarak sözde "falcılık" yapabiliyordu.Bilgiçlik taslama hastalığına yakalanan Devrimci Yol oportünistleri, bu dalaverelerle kimi aldatacaklarını zannediyorlar? Halkın Kurtuluşu'nun başından itibaren izlediği ve savunduğu siyasetin ne olduğunu bilenler için, Halkın Kurtuluşu'nun "Üç Dünya Teorisi"ne karşı çıkması doğal bir şeydi. Devrimci Yol'un oportünist şefleri biraz dürüst davransalar Aydınlık ve Halkın Sesi revizyonizminin modern revizyonistlerden daha fazla Halkın Kurtuluşu'na saldırmasının boşuna olmadığını,bunun nedeninin Halkın Kurtuluşu'nun "Üç Dünya Teorisi"nin siyasi sonuçlarını kabule yanaşmaması olduğunu itiraf etmek zorunda kalırlardı. Ama bunu yapabilmek için revizyonizmle bağları koparmak gerekir . Devrimci Yol modern revizyonizmin yedeğinde hareket ettiği sürece bunu yapmaz.

HALKIN KURTULUŞU'NUN GELİŞME ÇİZGİSİNİ BAŞINDAN İTİBAREN MARKSİZM-LENİNİZM BELİRLEMİŞTİR

Devrimci Yol'un dürüstçe olmayan davranışlarının örnekleri bu söylediklerimizden ibaret değildir. Aksine o,her türlü burjuva oyunlarına başvurarak Halkın Kurtuluşu'nun "Üç Dünya" konusundaki özeleştirisini çarpıtmaya ve yozlaştırmaya çalışıyor. Devrimci Yol şefleri aslında kendilerine yakışan davranış içinde bulunmuyorlar. Mesele, sadece bu şeflerle sınırlı kalsaydı, bu tipik burjuva yöntemlerini teşhir etmeyi dahi gereksiz görürdük. Ne var ki, Devrimci Yol şefleri bugün, samimi olarak devrim isteyen bir sürü unsuru etkileyebilmekte ve onların kafalarını bulandırabilmektedirler. Halkın Kurtuluşu hiç bir yerde ve hiç bir zaman "Üç Dünya Teorisi"ne açıkça karşı çıkmadan önce, izlediği siyasi çizginin esasını menşevizmin belirlediğini söylemedi. Çünkü böyle bir siyasi çizgi izlemedi. Bu yüzden Halkın Kurtuluşu "Üç Dünya Teorisi"ne karşı açıkça çıkmadan önce de,sonra da esas olarak proleter devrimci bir rota izledi ve izlemektedir. Ama buna rağmen birçok siyasi hatalar yaptığımızı "sol" küçük burjuva ihtilalci çizgiyi terkederken, sağdan etkilendiğimizi (Devrimci Yol'a gelince, o, sağ oportünizmden etkilenmek bir yana boğazına kadar bu bataklığın içine gömülmüştür) kabul ediyoruz ve özeleştirimizde de bunu belirttik.

Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu'nun halka ve devrime hizmet eden bu ilkeli ve doğru tavrını istismar etmeye çalışıyor."Bizzat kendilerinin de ifadelerinden anlaşıldığı üzere, Halkın Kurtuluşçuları bugüne kadar Marksizm-Leninizmden,devrimden ve işçi sınıfından başka her şeye hizmet etmiş olan 'proleter devrimciler' dir." (DY, S.13, s.13)

Devrimci Yol kendi pisliğini başkalarının üzerine atmaya çalışıyor. Ama ne var ki güneş balçıkla sıvanmaz. Halkın Kurtuluşu kendi saflarındaki sağ oportünizmden etkilenmelerin varlığını kabul ediyor. Devrim isteyen bir insanın bu özeleştiriden sevinç duyması gerekmez mi? Ama Devrimci Yol şefleri, bunu sanki Halkın Kurtuluşu'nun siyasi çizgisinin esasına ilişkin bir özeleştiri imiş gibi ele alıyor ve Halkın Kurtuluşu'nun siyasetini karalamanın bir aracı haline getirmeye çalışıyor. Biz, bunu da doğal karşılıyoruz. Çünkü, revizyonizmin reformist platformunda sözde "anti-faşist" mücadele yürütenlerin,her türlü reformist hayalle yaymaya çalışanların, CHP reformizmini utangaç bir şekilde destekleyip, alttan alta onu faşizmin alternatifi olarak lanse edenlerin, her şeyleriyle 1971 öncesi DEV-GENÇ'in menşevik çalışma tarzını esas alanların, sözün kısası sağ oportünist siyasi çizgi izleyenlerin, ihtilalci çizgisinin zafer kazanmasına sevinemeyecekleri tabiidir.

Bir çok revizyonist oportünist grup gibi Devrimci Yol da Halkın Kurtuluşu'nun hatalara karşı açık ve kararlı bir mücadele yürütmesini yadırgıyor. Özeleştiri yapmanın kötü bir şey olduğunu iddia ediyor. Sofist mantıklarıyla hata yapılmadan doğruların bulunabileceğini iddia ediyorlar! Halkın Kurtuluşu doğruların hiç bir zaman gökten zembille inmeyeceğini bilmektedir ve siyasi mücadele yürütenlerin, kısaca iş yapanların hata da yapacaklarının farkındadır. Mesele hata yapmamak değil, yapılan hatanın farkına varmak ve onu bir daha tekrarlamayacak biçimde düzeltmektir. Bunda kararlı olmaktır. Bunun için Halkın Kurtuluşu hiç bir şekilde hata yapmaktan korkmuyor,çünkü devrimin, halkın ve proletaryanın çıkarlarından başka birşey düşünmediği için hatalarını her şart altında düzeltebileceğinin bilincindedir ve bu konuda sonuna kadar kararlıdır. Ama ne var ki,Doğu Perinçek benzeri yanılmaz papaz pozlarıyla boğazına kadar hatalara gömülmüş olan Devrimci Yol şefleri ve onlar gibileri ancak mevkilerini ve burjuva hareketlerinin prestijlerini düşünerek özeleştiri yoluyla hatalarını düzeltmeyi hakir görür, onun yerine çaktırmadan (!) kıvırtma sanatını icra ederler.

Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu'nun özeleştiri yapmakla günah çıkarttığını ileri sürüyor. Günah çıkarmak, sözde,yapılan hatayı kabul etmek, gerçekte ise aynı hatayı sürdürme tavrına verilen isimdir. Halkın Kurtuluşu'nun "günah çıkardığını" iddia edenlerin, onun aynı hataları sürdürdüğünü de kanıtlamaları gerekir.Sıkıştığı yerde özeleştiri yapmak yerine günah çıkartacak birileri varsa, o da bugünkü burjuva tavırlarıyla Devrimci Yol'un oportünist şefleri ve benzerleridir .

Aslında Devrimci Yol'u rahatsız eden, Halkın Kurtuluşu'nun özeleştiri konusundaki doğru ve ilkeli tutumudur. Çünkü o, elli senelik sağ oportünizm ve revizyonizmin özeleştiri yapmadan , durmadan kıvırtan geleneğini sürdürme peşindedir.

Şimdiye kadar Devrimci Yol dergisinin yazıp çizdiklerine bir gözatılırsa bu söylediklerimizin pekçok kanıtıyla karşılaşılabilir. Bunun en çarpıcı örneği, Mahir Çayan'ın revizyonist Troçkist teorik tezlerini kabul ettikleri halde, bu teorinin zorunlu sonucu olan, kitlelerden kopuk "sol" küçük burjuva maceracı çizgiyi izlemekten kaçınmalarıdır. Ve de,bu davranışlarının gerekçesini tek bir kelime ile bile izah etmeye gerek duymuyorlar. Mahir Çayan'ın revizyonist-Troçkist tezlerinin yanlışlığını bir yana bırakalım; 1971 "sol" hareketi yanlıssa (ki yanlıştır) bunun özeleştirisini yapmak gerekmez mi? Ama Devrimci Yol şefleri bunu yapmıyor; onun yerine kıvırtma sanatını icra ederek diyorlar ki:"Mahir Çayan her şart altında silahlı mücadele esas alınmalıdır diye bir şey söylememiştir" (!), "ilkin hazırlanalım sonra silahlı mücadeleye başlayalım demiştir" (!) Ama ne var ki Mahir Çayan'ın kendisi bu sözleri yalanlıyor:

"Bu çizginin (önce hazırlanalım çizgisi kastediliyor-HK)kitleleri bilinçlendirme politikası.

"- Merkezi periyodik bir yayın organı (siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak)

"- Broşürler.

"- Nakliyat görevini yapan merkezi organın dağıtım şebekesi de mahalli birimlere alınarak örgütünün bürokratik kademelerini kurma,

"Ve de sözde askeri hareketlerin (silahlı propagandanın değil) asgari örgütlenmesi.

"Bütün bunlara revizyonistler stratejik örgütlenme derler. Önce bu sözde stratejik örgütlenme için çalışılır.

"Ancak, oligarşinin baskı ve tenkil politikasının ağır şartları altında.

"Merkezi periyodik yayın organı ve broşürler çıkarmak.

"Klasik sözde kitle çalışması ile devrimin 'taze kuvvetlerini' oluşturmak.

"Henüz oluşum halinde olan ve aslında stratejik örgütlenme aşamasında olmayan örgütün yöneticilerinin ve önde gelen üyelerinin çalışmalarını dergi ve broşür çıkarmaya ve de dağıtmaya teksif eder.

"Karşı-devrimin baskı şartları altında örgüt bir türlü silaha sarılacak seviyeye gelmez. Zaman geçer.

"Asgari örgütlenme için şartlar bir türlü hazır olmaz. Giderek örgüt tam bir bürokratizmin batağına saplanır. Üyelerdeki savaşçı ruh (eğer varsa) yiter, elemanlar merkezi organın çıkmasını bekleyen gazete bayilerine döner. Dağıtılması güç, okuyucusu fazla olmayan gazete bayileri halinde 'işçi-köylü bölge komiteleri' iki üç sözle yönetici, pasifist gevezelik entellektüel tartışma ve de rapor alan, rapor veren bürokratik mekanizma haline dönüşür." (Mahir Çayan, Bütün Yazıları, Evren yay. s.340-341)

Mahir Çayan, bireysel terörist dünya görüşüne uygun olarak eleştirdiği ve revizyonizm olarak suçladığı tüm çalışma ve mücadele tarzını bugün Devrimci Yol savunmuyor ve hayata geçirmeye çalışmıyor mu? Herkesin bildiği gibi tam Mahir Çayan'ın dediklerinin tersini yapıyorlar. Onun bireysel terörist çizgisini şu veya bu şekilde bugün de takip eden anarşist küçük grupları alabildiğine eleştiriyor ve yanlış buluyorlar Ama bunlardan önce Devrimci Yol'un, Mahir Çayan'ın yanlış ve çıkmaz olduğu sosyal pratik tarafından ispat edilen anarşist görüşleri ve bu siyasetlerin zorunlu bir uzantısı olan bireysel terörist siyasi çizginin eleştirilip mahkum edilmesi gerekmez mi? Ama Devrimci Yol'un yanlışları "düzeltme" yöntemi özeleştiri değil kıvırtma yöntemidir. İşte bunun içindir ki, hatalarının özeleştirisini yapan Halkın Kurtuluşu'nun tavrı küçümsenerek karalanmaya çalışılıyor.

Halkın Kurtuluşu'nun doğru, ilkeli ve Marksist ; hatalarının özeleştirisini yapma tavrını,Devrimci Yol şefleri, PDA ile "en temel ortak özellikler" olarak göstermeye çalışıyorlar. PDA şefleri siyaset hayatına atıldıklarından beri onlarca kılığa girmiş olmakla beraber hiç bir zaman hatalarını kabul edecek ve özeleştiri yapacak cesareti gösterememiş bir avuç burjuva kariyeristidir. Eğer onların bu tavırlarını birine benzetmek gerekirse en iyi Devrimci Yol'un kıvırtmacı şeflerine benzerler. Devrimci Yol şeflerinin PDA şefleriyle "en temel ortak özellikleri"nin bu olduğu (diğer birçok başka şeyin yanı sıra) PDA oportünistlerinin de tıpkı Devrimci Yol'cular gibi, Halkın Kurtuluşu'na "durmadan özeleştiri yaparak kendilerini yerden yere vuruyorlar" demelerinden kolayca anlaşılabilir. Bu zaten birey olarak varlığını Marksizm-Leninizmin önüne koyan her türlü burjuvanın ortak özelliğidir.

"Bu gruplar sınıf mücadelesi sahnesine çıktıklarından beri arkalarında bugün kendilerinin dahil kimsenin kabul etmediği onlarca broşür, yüzlerce dergi bırakmışlardır." (DY,S.13,s.13)

Halkın Kurtuluşu'nun şimdiye kadar çıkardığı broşürlerin hiç biri("Halkın Kurtuluşu Çıkarken" broşürü dışında) esas olarak "Üç Dünya Teorisi"ni kabul etmemektedir. Buna rağmen Halkın Kurtuluşu "Üç Dünya" görüşünün etkisinde yazılmış yazıları birer birer saydı: Bunlar "Halkın Kurtuluşu Çıkarken" broşürü ve Halkın Kurtuluşu'ndaki bazı yazılardan ibarettir. Gerçek bu iken, Devrimci Yol hayasızca yalan söylüyor. Ve Halkın Kurtuluşu'nun şimdiye kadar çıkardığı broşürlere sahip çıkmadığını iddia ediyor. Aslında Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu'nun "Üç Dünya" özeleştirisini bahane ederek.Halkın Kurtuluşu'nun siyasetine gölge düşürmeye, burjuvaklığını ayakta tutmaya çalışıyor. Bunu yapmak zorundadır.Çünkü Halkın Kurtuluşu'nun savunduğu siyasi görüşler Devrimci Yol'un da içinde yer aldığı revizyonist ve oportünist siyasetlere karşıdır. İşte Devrimci Yol, fırsat bu fırsat diyerek düşmanı olduğu Marksist-Leninist görüşleri karalamaya çalışıyor.

Devrimci Yol oportünizmi,revizyonistlerle birlikte reformist bir platform üzerinde sözde "anti-faşist" mücadele yürüttüğüne bakmadan, Halkın Kurtuluşu'nu revizyonizmi kabul etmek şartıyla bu platforma çağırıyor. "Türkiye'de yaşanan anti-faşist mücadelede yer alma" yolundaki Devrimci Yol'un yaptığı çağrı aslında Halkın Kurtuluşu'nu bu platforma çekme çağrısıdır. Halkın Kurtuluşu hiç bir zaman böyle bir platformda yer almayacaktır. O, faşizmin esas kaynağını teşkil eden emperyalizmi, komprador kapitalizmini ve toprak ağalığı ekonomisini ve bunların devlet iktidarlarını yok etmeyi amaçlayan Ulusal Demokratik Halk Devrimi platformunda tüm gerçek anti-faşistlerle birlikte faşizme karşı mücadelesini yürütmeye devam edecektir. Halkın Kurtuluşu emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve toprak ağalığı ekonomisinin ve faşizmin baskı ve sömürüsü altında bulunan tüm gerçek demokratları ve yurtseverleri, revizyonistlerin sahte "anti-faşist cepheleri"nden ellerini çekerek bu platform üzerinde birleşmeye çağırıyor. Öteden beri belirttiğimiz gibi Devrimci Yol hareketi de yurtsever ve demokrat bir hareket niteliği taşıdığından bu çağrımızın kapsamı içindedir.

Adem Güller

cı.Şişli Camiinden Feriköy mezarlığına kadar yapılan yürüyüşte Mecidiyeköy halkı faşist diktatörlüğü lanetleyen sloganlar attı, Mecidiyeköy'deki Ülkü Ocakları'nın Mecidiyeköy halkına yönelttiği saldırıları protesto etti.

Faşistler Mecidiyeköy halkının mücadelesini.devrimci ve yurtseverleri katlederek durduramayacaktır. Faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP hükümeti de faşist diktatörlüğün halk düşmanı yüzünü gizleyemez.

MİT,KONTR-GERİLLA, ÜLKÜ OCAKLARI KAPATILSIN !

MECİDİYEKÖY FAŞİSTLERE MEZAR OLACAKTIR !

KAPİTALİST DÜNYA

Baş.ta.sa.2'de

rüyorlar.

Proletaryanın faşist baskıya karşı ekonomik, demokratik hakları için sürdürdüğü mücadelenin belirgin özelliği derin siyasi özüdür. İspanya'da Suarez hükümetinin işçi düşmanı tedbirleri açıklandıktan sonra Madrit'de 800 bin kişi kralcı faşist rejim aleyhinde sloganlar haykırdı. Fransa'da Shell fabrikası işçileri, yalnızca Fransa tekelci burjuvazisinin değil, yabancı sermayenin de attığı halk düşmanı adımları protesto için grev yaptılar. Batı Almanya'da işçi sınıfı ülkede serbestçe faaliyet gösteren yeni Nazi çetelere karşı mücadele ediyor. Japonya'da işçiler ve köylüler "siyasi baskıyı kıralım" sloganıyla ve Amerikan üslerine karşı gösteriler yapıyorlar. İngiltere, Fransa, İrlanda'da ülke çapında grevler yaygınlaşmaktadır.

Kapitalist dünyada işçi sınıfının mücadelesinin karşısına, modern revizyonistlerin ve reformcu sendika ağalarının yıkıcılık çabaları da dikilmektedir. Sendika ağaları proletaryanın bütün isteklerini, sendika ve revizyonist parti patronlarıyla, kapitalist patronlar arasında "çözümlemek" için bu talepleri burjuva yasallığı sınırları içinde tutmaya çalışıyorlar. Genel İtalyan İşçi Konfederasyonu'nun, Alman Sendikalar Konfederasyonu'nun, İspanya'da Carillo'cu sendikaların önderleri hep bir ağızdan, işçilerin fedakarlık yaparak kemerleri sıkması gerektiğini haykırırken kendi burjuvazilerinin fiyat ve vergi artışı gibi halk düşmanı tedbirlerini destekliyorlar. Onlar, işçi sınıfının haklı talepleri için düzenlediği grevleri durduramayınca bunları "tehlikeli grev" olarak yasa dışı ilan ediyorlar. Kapitalist ülkelerdeki işçi aristokrasisi bütünüyle, burjuvaziyle birlikte davranıp işçi sınıfının mücadelesini bastırma oyunlarında yer alıyorlar.

Ancak bugün proletarya daha bilinçlidir, mücadelesi sermayeyi ve onun uşaklarını daha fazla teşhir etmektedir. Burjuva ve revizyonist dünyadaki işçi sınıfının devrimci hareketi ne şiddet, ne de demagojiyle bastırılamayacaktır.

30 Ocak'ta

Baş.ta.sa.2'de

manya'nın birçok şehrinde olduğu gibi Frankfurt Höchst'te de faşizme ve gericiliğe karşı "meşaleli yürüyüş" düzenlendi. Türkiyeli proleter devrimciler tüm güçleriyle yürüyüşü desteklediler. Akşam yürüyüşün başlayacağı alana kitleler yavaş yavaş toplandılar. Yürüyüş başlamadan önce "Bu meydanda cengimiz var" marşı söylendi. Alman arkadaşlar da çeşitli marşlar söylediler. Bu arada meşaleler yakıldı ve saat 19.00'da yürüyüşe geçildi. Yürüyüş kolu genellikle işçilerin yoğun oturduğu semtlerden geçti. Bütün apartman katlarının pencerelerinden halk yürüyüşü izledi. Yürüyüş boyunca, "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Polis Terörüne Son", "Yerli ve Yabancı İşçiler Bir Mücadele Cephesinde Birleşin", "Kahrolsun Gerici Yabancılar Kanunu", "Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi", vb. sloganlar atıldı. Yürüyüşte Almanca broşür, bülten ve Halkın Kurtuluşu gazetesi satıldı. Yürüyüş 1,5 saat devam etti, daha sonra miting alanına gelindi. Yürüyüş ve mitinge 300'ün üzerinde insan katılmıştı. Miting alanında önce KPD-ML'den bir arkadaş konuşma yaptı. Arkadaş konuşmasında Hitler faşizminin ve Almanya'daki son faşistleştirme hareketinin geniş bir teşhirini yaptı. Konuşmacı arkadaştan sonra bir arkadaş Halkın Kurtuluşu adına mesaj okudu. Arkadaş "Alman işçi sınıfının faşizme ve gericiliğe karşı sürdürdüğü mücadelede onların yanında olduğumuzu ve omuz omuza mücadele edeceğimizi" vurguladı. Daha sonra "Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi", "Yerli ve Yabancı İşçiler Bir Mücadele Cephesinde Birleşin" sloganları atıldı. Miting Enternasyonal Marşıyla son buldu:

Nikaragua

Baş.ta.sa.2'de

doğruya katılıyorlar.

Buna rağmen Nikaragua halkı silahlı mücadelesini yoğunlaştırıyor. Baskı ve sömürüye son vermeye götüren, acı ve sefalete son vereceği ve gerçek ulusal bağımsızlığını kazanacağı tek doğru yol olarak silahlı mücadeleyi görüyor. Aynı zamanda ülkenin birçok şehrinde grev ve gösteri dalgası yayılıyor. Managua'da 30 bin kişi gösteri yaptı. Göstericiler, Somoza'nın baskı rejimine ve onun ABD'li patronlarına karşı nefreti ve her yola başvurarak karşı koyma azmini belirttiler. Şehir sokaklarından geçen göstericiler, gerici rejimin önderinin evini kuşattılar ve "Katil Somoza", "Faşist Şiddete Son" gibi sloganlar attılar. Göstericilere karşı polis ve ordu ateşli silah kullandı. Polis rastladığı herkesi tutukladı. Gerici polisin şefi Gutieres, gösterilere katılan ve düzenleyenlere karşı kesin tedbirler alınacağını duyurdu. Nikaragua'nın diğer şehirlerinde de, vahşi faşist şiddet ve teröre karşı birçok gösteri düzenlendi.

(ATA HABER AJANSI
13 OCAK 1978)

Hile ve tehditler

Baş.ta.sa.2'de

man işçisi grev mücadelesine atılmış bulunmaktadır.

Bu şiddetli sınıf mücadelesi boyunca işçiler, burjuva cihazı ve onun uşakları olan sendika patronlarına karşı daha sert yeni mücadeleler için hazırlanıyorlar. Bu grevlerin birçoğunun, hain sendikalar tarafından denetlenmeden başlamış olması rastlantı değildir, çünkü sendikalar, grev mücadelesini uzlaşma yoluna itmek ve giderek söndürmek istemektedir. Birçok yerde grevciler, yalnızca kapitalistlere değil, sendika ağalarına karşı da sloganlar haykırdı.

Geniş emekçi kitlelerin kararlı mücadelesi, bunu zafere götürmek için birlik ve inatçılığı çürümüş kapitalist düzenin temellerini sarsmaktadır. Açıkça ve tartışmasız biçimde bir daha doğrulandığı gibi, proletarya burjuvaziyle her şart altında uzlaşmazdır ve kapitalizmin mezar kazıcısı görevini sonuna kadar sürdürmeye inançlı ve kararlıdır.

(ATA HABER AJANSI, 20 OCAK 1978)

Bask halkının

Baş.ta.sa.2'de

Bask bölgesinde özerkliğin geçici olarak kuruluşu ile ilgili kararı, Bask halkının gelişen hareketi sonucunda Juan Carlos'un kralcı faşist rejiminin endişelerini göstermektedir. Diğer yandan bu karar, rejimin "demokratikleştiği" ve "liberalleştiği" hayalini yaratmak isteyen demagojinin ayrılmaz parçasıdır. Amacı halkın isyan ateşini söndürmektir. Ama Bask halkı, sözde özerkliğin ilanını da grevler, gösteriler ve silahlı eylemlerle karşıladı. Bask halkı, kralcı faşist rejimin demagojisine aldanmadı.

Bask sorunu ancak, İspanya halkı kralcı faşist diktatörlüğü yıkıp, kendi devrimci iktidarını kurduğu zaman çözümlenecektir. İspanya Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in 2. Kongresinin belirttiği gibi, İspanya'da kralcı faşist gericiliğin iktidarını yıkmak ve bir federatif halk cumhuriyetini kurmak için bir yol vardır. Bu, silahlı mücadele yoludur, halk savaşının yoludur.

(ATA Ajansının 14 Ocak 1978 tarihli sayısından alınmıştır.)

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ
VELİ YILMAZ YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİM-
PAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY - İSTAN
BUL ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ. YILLIK 200 TL ,
6 AYLIK 100 TL. YURTDIŞI, YILLIK 300 TL, 6 AYLIK
150 BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET GENEL DAĞITIM:
YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET - İS-
TANBUL YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ - İS-
BUL İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 50 TL.

Almanya'da

Baş.ta.sa.2'de

sık düzenledikleri mitingler ve toplantılarla, faşist terörü kınamakta, emperyalist burjuva diktatörlüğünün kirli amaçlarını teşhir etmektedirler.

Dünya proletaryası ve emekçi halkları Sovyet sosyal-emperyalizminin ve Amerikan emperyalizminin yanı sıra, Alman vb. emperyalistlerinin de devrim düşmanı yüzlerini açıkça görüyor ve nefret ediyor. Alman emperyalistlerini ve benzeri emperyalistleri "İkinci Dünya" adı altında devrimin yedek gücü ilan ederek dünya halklarının ve devrimci proletaryanın önünü karartmaya, devrimci mücadeleyi yok etmeye çalışanlar "Üç Dünya"cı revizyonistlerdir. Onlar geliştirdikleri ve savundukları revizyonist tezlerle, "müttefikleri"nin uyguladığı her türlü faşist terörü onaylamakta ve onları "aklamak" için en bayağı numaralara başvurmaktadırlar.

Alman proletaryası ve emekçileri, kendilerine yönelen faşist saldırılara başeğmeyi ve emperyalist burjuvazileriyle kol kola karşı-devrime doğru sürüklenmelerini öneren "Üç Dünya" revizyonistlerinin karanlık yolundan değil, Marksizm-Leninizmin ışıklı yolundan yürüyorlar.

Dünya proletaryasının ve ezilen halkların mücadelesi, tüm burjuva diktatörlüklerini ve müttefikleri "Üç Dünya" revizyonistlerini silip süpürecek, sınıfsız topluma doğru şanlı yürüyüşünü sürdürecektir.

Çorum'da

Baş.ta.sa.8'de

rakola götürülen devrimcilere işkence yapılmaktadır. Bir devrimci öğrencinin evi basılarak gazeteleri, kitapları ve Halkın Kurtuluşu'nun bağış makbuzları götürülmüş, öğrenciye karakolda dayak atılmıştır. Umut Kitabevi (Yurt-Da) basılmış ve içerdeki müşteriler aranmıştır. Aynı akşam kitabevi sahibinin evi de aranmış ve kitapları alınmıştır. Çimento fabrikasında çalışan bir işçinin de bu arada evi aranmıştır. Yine yurtsever bir emekçinin evi basılmış ve evde bulunan kitaplar ve Halkın Kurtuluşu gazetesine el konmuş, ev sahibi yaka paça karakola götürülerek daha sonra 12 ay cezaya çarptırılmıştır.

Ticaret Lisesi'nde devrimciler faşist işgali kırarken, okuldan kaçıp SGB'ye gelen sosyal-faşistler kimsenin olmamasından yararlanarak Yurt-Da'ya saldırmışlardır. Gerekli cevabı alınca da, sosyal-faşist muhbirlerin ihbarıyla azılı faşist Emniyet Amiri ve emrindeki polis sürüsü, Milönü semtinde pazara gelen köylülere, kahvehanelere ve yurtsever devrimci Eti Ortaokulu öğrencilerine kudurmuş köpekler gibi saldırmışlardır.

Bu olaylar üzerine, devrimci öğrencilerin kahvehanelere gitmeleri yasaklanmıştır. Danıştay kararıyla dönen, sözümona demokrat diye geçinen, özünde sinsi bir faşist olan Çorum Valisi, belediye hoparlöründen, garajlardan Milönü dahil, Cengiz Topel Caddesi dahil bütün kahvelere öğrencilerin girmesinin yasak olduğunu, öğrencilerin gittiği kahvehanelerin kapatılacağını ilan etmiştir. Kazalarda ise bu yasak dernekleri de içermiştir. Buna bağlı olarak Mecitözü ilçesinde üç tane kahvehane kapatılmış, öğrenciler de mahkemeye verilmiştir.

Faşist MC döneminde polisin gönüllü yardımcılığını üstlenen Ülkü Ocaklı faşistlere, reformist CHP hükümeti döneminde sosyal-faşist hainler daha etkin ve daha açık bir şekilde katılmıştır. Bunlar, polisin evini bilmediği devrimcileri izleyerek, evlerini tespit edip muhbirliklerini alabildiğine artırmışlardır. Hain sosyal-faşist muhbirler çetesinin şefi besleme örgüt SGB'li Hüseyin Gökdemir'dir.

Bütün bunlar yirmi gün içerisinde olan olaylardır. Amaç bellidir. Olayların kaynağını öğrencilerin sudan gerekçelerle birbirleriyle döğüşmeleri olarak göstermek ve can güvenliği sağlamak bahanesiyle, öğrenci gençliği halktan koparmak, gençliğin öğrenim özgürlüğü can güvenliği mücadelesini bastırmak, halkı sindirmek ve yıldırmaktır.

Ama Çorum halkı sinmeyecektir; bu baskı ve terörü göğüsleyecektir.

İSKENDERUN'DA

Baş.ta.sa.8'de

soneli benim soyguncuya benzemediğimi söylediler. Bu sefer Antakya Merkez Karakola'na getirilip sabaha dek dövüldüm. Bayılmıştım. Ayıldığımda tekrar dövdüler, ayaklarım patladı. Sırtım cop ve tekme izlerinden morardı. Ağzımdan, burnumdan kan gelmeye başladı. Beş kez bayıldım..." Tüm-Der Sekreteri Ş. Zan işkenceleri şöyle anlatıyor:

"Karakolda dövdükten sonra 'köşk'e götürdüler. Gözlerim bağlıydı. Bahçeli bir eve girdik, içerde gözümdeki bağ çözüldü. İşkencecibaşı komiser Haldun Saygılı'nın sigarasını reddettim. O, bir yandan Türkeş ve Demirel'e küfrederken diğer yandan "Ben de solcuyum. Arkadaşın her şeyi itiraf etti. Sıra sende. Sizi kullananlar kimlerdir, bunu söyle. Tutanağı imzalamaz, sorduğumuz isimler hakkında bilgi vermezsen kötü olur" diyordu. Ayaklarımı bir tahtaya bağladılar. Elektrikli araçlar dahil bütün işkence aletleri odada mevcuttu. Bir saate yakın dövdüler. Ayaklarım şişmişti. Demokratik bir kuruluş sekreteri olduğumu, hiç bir suçum olmadığını anlattım. Hazırladıkları tutanağı imzalamayı reddettim. Merkez Karakoluna getirildik. Orada bulunan iki kişiyi de ayakları patlayıncaya kadar dövmüşlerdi. Sabah Dumlupınar Karakoluna getirdiler. N. Demirci'yi polisler sürükleyerek getirdiler. Ayağa kalkamıyordu, vücudu kan içindeydi. C. Tümkaya ve A. Er adındaki arkadaşlara da ne ekmek, ne su verdiler.

Üçüncü gün Savcılığa çıkarıldık. Savcılıkta, işkence gördüğümüzü, polisten davacı olduğumuzu bildirdik. Aldırmadılar. Dilekçe verince hastaneye götürmek zorunda kaldılar. N. Demirci hiç ayağa kalkamıyordu. Buna rağmen rapor vermediler. Cezaevinden bir daha dilekçe yazdık. Hükümet Tabibi birimize 10 gün, diğerine 5 gün rapor verdi. Hastane doktoru ise bizi gene hastaneye almadı.

Bize işkence yapanlar şunlardır: "Haluk Bahçekapılı (İskenderun Emniyet Amiri) Haldun Saygılı (İskenderun Emniyet Amirliği 1. Şube Komiser Muavini) Paşa adlı polis memuru, Hanefi adlı Komiser. İsimlerini bilmediğimiz ama tanıyacağımız 15'e yakın polis" N. Demirci daha sonra hastaneye alınmıştır ve halen tutukludur. İşte Ecevit'in Kontr-Gerilla gerçeğini gizleme, işkencecileri destekleme siyasetinin meyvaları olgunlaşmaktadır. Milyonlarca insan "İşkencecilerden Hesap Sorulsun" diye haykırırken, "Böyle şeyler yok. İşkencilerle kardeş olmalısınız" diyen Ecevit İskenderun'da yapılan işkenceleri de ikiyüzlü sözlerle gizleyebilecek midir?

Eskişehir

Baş.ta.sa.3'de

İşçilerin faşistlere kini arttı. Bir işçi 2 faşisti dövünce patron onun çıkışını verdi. Bütün işçiler şartelleri indirip arkadaşları geri alınmazsa işbaşı yapmayacaklarını bildirdiler. Bu kararlılık karşısında patron attığı işçiyi 1 saat için de geri aldı. Bu, birliği pekiştirdi. bütün işçilere güven verdi.

İşlerin zor olduğunu gören bir faşist ve onlarla işbirliği yapan fabrika müdür muavini fabrikadan ayrıldılar. Temsilcinin evini kurşunlayan faşist de yakalandı. Geride kalan faşistler ve onlarla ilişkide olan sayısı 10'dan az işçi fabrikaya girip çıkarken yuhalanıyorlar. Zaten çalıştıkları yer de diğer işçilerinkinden ayrı.

Bu direniş, faşizme karşı mücadelenin bir sınıf mücadelesi olduğunu işçilere öğretti. İşçiler, sınıf bilinci olmadan kararlı ve uyanık mücadelenin imkansız olduğunu gördüler. İşçiler, sendikalarını sınıf sendikası yapmak için işçi sınıfının devrimci önderlerinin sendika yönetimine gelmesi gerektiğini anladılar.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ FAŞİZME KARŞI BİLİNÇLİ VE ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ!

Erdemir'in devrimci

Baş.ta.sa.1'de

ağaları da gerçekte işçi sınıfının sendikal birliğini parçalamaktadır. Bu doğrultuda eylemleri, sosyal-faşist sendika ağalarının siyasetine hizmet etmektedir.

Erdemir'de bildirilerle durumu işçilere anlatan proleter devrimciler, işçi sınıfını bölmeye çalışan her türden sendika ağasını teşhir etmiştir. İşçi sınıfını bölmeye çalışanlar er geç hesap verecektir.

Buca Kuruçeşme'de

Baş.ta.sa.8'de

tı.

1 Şubat günü yıkım memurlarını gecekondu halkına göndererek evlerinin yıkılacağı müjdesini(!) verdi. Ertesi gün Buca Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği'nden devrimciler toplu olarak gecekondu bölgesine gittiler. Ev ev dolaşarak halkı topladılar ve gecekondularının yıkılmaması için nasıl mücadele edeceklerini ve 1 Mayıs gecekondu halkının mücadelesini anlattılar. Birliğin, beraberliğin bütün düşmanları yeneceği, haklı ve güçlü olanın halk olduğu anlatıldı. Mücadelede kadın-erkek tek bir yumruk olarak direnilmesi gerektiği kavratıldı. Gecekondu halkı tek bir slogan etrafında toplandı. "Önce biz ölürüz ondan sonra gecekondumuz yıkılır. Kanımızın son damlasına kadar savaşacağız".

Mücadelenin iyi bir şekilde yürütülmesi için bir de komite kuruldu. Komite Halkın Kurtuluşu'ndan, Halkın Yolu'ndan, Halkın Gücü'nden birer arkadaşın içinde bulunduğu 7 kişiden oluşmaktaydı.

Saat 15 sularında nöbetçi arkadaşlar yıkımcıların geldiğini haber verdiler. Halk büyük bir öfke ve kinle, kazmalarla, küreklerle, sopalarla yıkımcıların üstüne yürüdü. Jandarma komutanı, kadınlı—erkekli, genç-ihtiyar tüm halkın kararlı mücadelesini görünce hemen dönmek zorunda kaldı ve hemen çekip gitti. Gecekondu halkı mücadeleye kararlı olduğunu gösterdi.

"Arama-tarama"

Baş.ta.sa.1'de

maktadır. Faşist polisin, özellikle kadınlara ahlaksızca davranışlarda bulunduğu bu aramalarda, yanlarında silah bulunan halk, doğruca işkence tezgahlarına çekilmektedir.

Faşist diktatörlüğün bundan amaçladığı açıktır; demokrat, yurtsever, devrimci tüm halkı sindirmek, silahsızlandırmak, böylece üzerine yağdırılan kurşunlar karşısında savunmasız bırakmaktır.

"Halkçı" olduğu, "halkı can güvenliği içinde yaşatacağı" biçimindeki demagojileri hergün çiğneyen Ecevit, gerçekten söylediklerine inanıyorsa bu arama-taramaları, yol kesmeleri derhal sona erdirip başka uygulamalara girişmelidir. O, kamuoyuna bu arama-taramaların gerekçesini "anarşiyi önlemek", "halka sıkılan kurşunların kökünü kazımak" olarak ilan etmiştir. Eğer gerçekten böyle düşünüyorsa, "halka sıkılan kurşunların, silahların" gerçek kaynaklarını yani ordu, MİT, Kontr-Gerilla, MHP ve Ülkü Ocakları gibi resmi ve sivil faşist kurumları ve silah depolarını kurutmalıdır.

Fakat Ecevit hükümeti bunu asla yapamaz. Çünkü reformizmin tarihsel işlevi, sömürücü sınıfların düzeninin sürmesini sağlamak, bu düzenin yaralarını sararak daha da güçlenmesine yardımcı olmaktır.

Son günlerde polis işkencesi de çoğalmış ve bu işkenceler sonucu birçok yurtsever ve devrimci hayatını kaybetmiştir. Gazetemizin 8. sayfasında işkence tezgahında öldürülen bir devrimciye yapılan işkenceler belgelenmektedir. Yine işkence sonucu ölen bir başka devrimcinin cenazesine yapılan saldırı bu sayımızda yer almaktadır.

"İşkencenin insan onuruyla bağdaşmadığı", "İşkenceci katillerden hesap sorulacağı" biçimindeki sözleri önceleri sık sık yineleyen Ecevit, bunları artık unutmuş gözükmektedir. İşkenceci katillerden hesap sormak bir yana, Ecevit bunların işkence tezgahlarının daha gelişmiş teknolojik araçlarla donatılması için bütçesinden polise, MC hükümetinin verdiğinden çok para ayırmıştır.

Ecevit hükümeti işbaşına geldiğinden bu yana giriştiği uygulamalarla, halkın değil faşist diktatörlüğün çıkarlarına hizmet ettiğini ortaya koymuştur. Emekçi halk kitleleri bu gerçeği ve reformizmin gerçek niteliğini her geçen gün daha iyi kavrıyor.

BOLU HALKEVİ

Baş.ta.sa.8'de

Geçici yönetim içindeki proleter devrimciler, Kongre hazırlığı için kitlelerle kaynaşmak, varolan kitle bağlarını sağlamlaştırmak ve siyasetimizi kitlelere ulaştırmak amacını güden bir siyasi kampanyaya giriştiler. Devrimci Yol taraftarları ise, yeni üyelerin yazılması sırasında valan, sahtekarlık, tahrifata dayandılar. Hakim sınıfların propagandası sonucu oluşan kitle içindeki gerici şartlanmaları desteklediler. Onların amacı, ne pahasına olursa olsun Bolu Halkevini ele geçirip kendi tekkeleri durumuna getirmekti. Güçleri zayıf olduğu için Maden-İş'in başındaki revizyonist sendika ağasıyla anlaştılar, kendilerinin CHP'ye daha yakın olduğunu, Halkın Kurtuluşu'nun "Maocu" olduğunu söylediler.

Bolu Halkevi'nin 29 Ocak günü yapılan kongresine 850-900 işçi, köylü memur, öğretmen, öğrenci, emekçi katıldı. Kongre, Bolu'daki anti-faşist kitlenin önde gelenlerini topluyordu. Yönetim Kurulu seçimlerinde proleter devrimciler nispi temsil ilkesini önerdiler. Devrimci Yol bunu reddedince proleter devrimciler, yurtsever ve demokratların da yeraltığı bir listeyle kongreye katıldılar. Devrimci Yol ise, Halkın Kurtuluşu ile ittifakı, aralarında "ideolojik birlik" olmadığı gerekçesiyle reddederken modern revizyonizmin temsilcisi sendika ağalarıyla ortak liste çıkardı. Onlarla olan ayrılıkları, Halkın Kurtuluşu ile olduğu kadar büyük değilmiş! Divan seçimini yurtsever devrimci halkevciler kazandı.

Devrimci Yol adına söz alan konuşmacı "karşımızdaki grup sürekli olarak bir provakasyon çizgisi izlemektedir, 1 Mayıs ve 5 Şubat'ın sorumlusudur" gibi modern revizyonistlerin cephaneliğinden çalınma suçlamalarda bulundu. Söz alan bir proleter devrimci, faşizme karşı mücadelede "propaganda ve ajitasyonda özgürlük, eylemde birlik" ilkesini savunduğumuzu, nispi temsili halen istediğimizi belirtti ve gerçek anlamda demokratik güçbirliğini sağlamak için, gençlik mücadelesine önderlik eden BYDGD, TÖB-DER ve MEM DER'le birlik olunması gerektiğini belirtti. Daha sonra gene Devrimci Yol'dan bir kişinin demagojilerine cevap vermek için bir proleter devrimci arkadaş söz aldı. Devrimci Yol ile sendika ağaları arasındaki birliğin gerici yüzünü teşhir etti. Sosyal-faşizmin, sosyal-emperyalizmin Türkiye üzerindeki baskı ve sömürüsünden ayrılamayacağını söyledi. Demagojilerinin açığa çıkarılmasından korkan Devrimci Yol taraftarlarının yarattığı gergin hava üzerine arkadaşın sözü kesildi.

Daha sonra yapılan seçimlerde 168 oy alan "Yurtsever, Devrimci Halkevciler" grubu revizyonist gruba karşı Halkevi Yönetim Kurulu seçimini kazandı.

Kongre sonrası günlerde ise Devrimci Yol'dan kişiler, kendilerine oy vermeyen halktan kişilere selam dahi vermediler.

DİYARBAKIR'DAKİ

Baş.ta.sa.8'de

kişiler Kava ismini, oportünist görüşlerini kitleye kabul ettirmek için alet olarak kullanmışlardır. Düzenledikleri "Araştırma Kampanyası" ve uyguladıkları kampanya "yöntem"leri tamamen oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni kabule yönelmiş, anti-demokratik, komplocu ve darbeci yöntemlerdir. Oysa "Kava"nın yöntemi bu değildir.

" 'Kava'nın oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin reddi doğrultusundaki görüşleri açıktır ve bunu bütün halkın önünde de açıklayacağız. Kava'nın bu görüşlerine katılmayan, kendisine oportünist çizgiyi yol edinen, ama yine de "Kava"cı olduklarını iddia eden bu üç beş darbecinin ve onların peşinden giden azınlık grubun oportünizmi savunmakta devam ettikleri sürece "Kava" ile uzak, yakın hiç bir ilişkisinin olamayacağı da açıktır.

"Biz genel olarak oportünist "Üç Dünya Teorisi" konusunda ve bu teoriyi savunmanın yol açacağı sonuçları buradaki-Diyarbakır'daki-Halkın Kurtuluşu'ndan arkadaşlarla birlikte şu ortak görüşler doğrultusunda özetliyoruz."

ORTAK GÖRÜŞLERİMİZ:

"Üç Dünya Teorisi" ve onun savunucuları, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un çağımıza ilişkin olarak getirdiklerini ve genel Marksist-Leninist tahlillerini reddederek, ezilen sınıfların ve ulusların önünden devrim ve ulusal kurtuluş görevlerini kaldırıp, yerine, sınıf işbirliği, emperyalizmle uzlaşma ve teslimiyet gibi oportünist, revizyonist tahlilleri koyuyor.

Çağımızın, emperyalizm, proleter devrimleri ve ulusal kurtuluş mücadeleleri çağı olduğunu ve dünyadaki giderek daha çok keskinlesen çelişmeleri reddedip, devrim ve ulusal kurtuluş yerine emperyalizmle mutlak bir şekilde ittifakı savunuyor. Devrim yerine karşı-devrimci sınıfların iktidarını, milli bağımsızlık yerine emperyalist hegemonyanın meşruluğunu savunuyor. Bu, dünyanın her yerinde dost sınıflarla düşman sınıfları birleştirmeye, ezilen ulus ve sömürgelerle, sömürgecileri, emperyalistleri birleştirmeye yönelen bir teoridir.

Bu teori, dünyada emperyalizmin ve ülkemizde karşı-devrimci hakim sınıfların (emperyalizmin işbirlikçileri ve toprak ağaları) bir kesimiyle -daha açığı sosyal-emperyalizmin ve sosyal-faşizmin dışındaki her kesimle- ittifakın, sınıf işbirliğinin teorisidir.

Öyleyse, bu uluslararası sağ oportünist teorinin bütün dünyada olduğu gibi ülkemiz şartlarında da hayata geçirilmesinin, ne proletaryanın ve ezilen halkın ne de Kürdistan'ın kurtuluşunda hiç bir yararı yoktur ve reddedilmelidir.

Ülkemizde oportünist "Üç Dünya Teorisi" en tutarlı Aydınlık-Halkın Sesi çizgisi tarafından savunulmaktadır. "Üç Dünya Teorisi"nin savunulması, hangi koşullarda ve hangi yaklaşımla olursa olsun, sonuçta savunanları Aydınlık-Halkın Sesi'nin oportünist çizgisine götürecektir.

Ülkemizde iki çizgi mücadelesinin geliştiği, hızlı ayrışma ve saflaşma döneminde, her siyasi yapı mutlaka bir siyasi çizgi etrafında yoğunlaşmak zorundadır. Orta yol yoktur. Artık Aydınlık-Halkın Sesi oportünizminden ayrı oportünist mihraklar yaratmak da mümkün değildir. Bugünkü oportünist cephede ayrılıkların sebebi kısmi ve geçicidir. Tekkecilikten, kariyerizmden gelmektedir ve dağılmaya mahkumdur.

X X X

Kendilerini "Kava" dan tanıtan Diyarbakır'daki bu oportünist "önderler" tabandaki devrimci potansiyeli ve milli duyguları istismar ederek iyi niyetli arkadaşların bir kısmını sinsi bir şekilde Aydınlık-Halkın Sesi çizgisinde eğitmeye çalışmakta, Aydınlık oportünizmi hakkında hayaller yaymaktadır. Biz bu arkadaşları oportünist "Üç Dünya Teorisini" reddetmeye ve bugünkü tekke şeflerinin önderliğini kırarak, devrim saflarında yer almaya çağırıyoruz.

(Bu yazı Diyarbakır'daki HALKIN KURTULUŞU ve KAVA taraftarlarınca ortak hazırlanmıştır.)

Bakırköylü

Baş.ta.sa.5'de

dir. Onların yapısı şüpheler, kuşkular, güvensizlik, nifakçılık, bölücülük ve gericiliğin şatosudur. Birbirlerine karşı en küçük güvenleri yoktur. İçleri dedikodu yuvasına dönmüştür, günlerini dedikodu ve birbiri arkasından küfürle geçirmekteler. Proleter devrimci harekete düşmanlıktan başka birşey düşünmeden yola çıkanların sonu zaten farklı da olamazdı.

Hizipçi-tasfiyeciler acaba dönüp arkalarına bakmak istiyorlar mı? Asla. Onlar cesaret bulup arkalarına bakamazlar. Hele bir baksınlar... Günler geçiyor, yıllar yıla devroluyor. Geride ne bırakıyorlar hiç düşündüler mi? Devrime ne faydaları oldu. Halkın mücadelesine ne kattılar. Hiç bir şey. Zaten bu imkansızdır. Nerede görülmüş gericilerin devrime katkıda bulunduğu. Zararları saymakla bitmez. Birçok arkadaşı geçici de olsa, mücadeleden alıkoydu, revizyonizmin ve pasifizmin ve yılgınlığın batağına çektiler. Hatta hizbin gerici tavırları bazı arkadaşları devrimden küstürdü, moral bozukluğuna, isteksizliğe sürükledi.

Revizyonist-hizipçiler, tasfiyeciliğe başladıkları zaman araştırma yapmaya gereksinme duymuyorlardı. Her şeyi kavradıklarını, bildiklerini gördüklerini söylüyorlardı. Eğer bunların araştırma yapmak için devrimci bir iradeleri olsaydı, tasfiyecilik yapmadan da yürütebilirlerdi. Onlar tekkeciliğe imrendiler, bizde varız diye sahneye çıktılar. Mesele burada kalmayacaktır. Hizbin köküne ineceğiz, onları bütün çıplaklığı ile tanıyacağız. Ben hizbi HALKIN KURTULUŞU'ndan ayrılan bir grup olarak görmüyorum. Onlar proleter devrimci hareketle hiç bir zaman bütünleşmeyen, daima yıkıcı bir anlayışla varlığını koruyan ve böylece hizip olarak ortaya çıkan bir aşiretin yıkıcı mahluklarıdır.

Bir zamanlar ateşten gömlek giyen ucuz kahramanlar, hizip elebaşları dünyayı toz pembe görüyorlardı. Bugün giydikleri ateşten gömlek naçar mahlukları yakmaktadır. Şimdi artık sesleri kesildi; anlamsız, boş nutuklar tükendi.

Bugün artık hizbin, revizyonizmin, bitkinlik, yılgınlık çukuruna gittiğini gören arkadaşlar kararlarını vermelidir. Gerici, karşı-devrimci kaosun dışına çıkıp düşünmelidirler. Çünkü onların ayakta durabilmek için başvurmayacakları yol yoktur. Bunlara bir fırsat, bir şans daha tanımayalım. Hain imamların saf cemaati olmaktan kurtulalım. Marksizm-Leninizme güvenelim, sınıf savaşında istekli ve kararlı olalım. Hizbin peşinde gitmek, bir limonun sıkılıp suyunun alınması gibi, kişinin devrimci heyecanını, mücadele şevkini boşaltıyor. Gün geçtikçe hizbin gerçek yüzünü tanıyan unsurlar, onu terketmektedir. Hiç bir kararlı, devrime ve mücadeleye istekli arkadaşımız hizbin içinde kalmayacaktır. Hizipçilik, bölücülük yapmakta direnenler, burjuva dünya görüşleriyle, sınıfsal yapılarıyla ve ahlak anlayışlarıyla her gün daha da fazla revizyonizmin, dönekliğin bataklığına gömüleceklerdir.

Onlar, oportünizmin, revizyonizmin, bölücülüğün, gericiliğin yolunda yürüyorlar. Bizim asla böyle bir niyetimiz yoktur. Teslimiyete boyun eğmeyeceğiz ve uzlaşmayı tanımayacağız. Proletaryanın kızıl bayrağı altında, Marksizm-Leninizmin ışıklı yolunda yürüyeceğiz.

REVİZYONİST HİZİP SAFLARINI TERKEDEN
BAKIRKÖYLÜ BİR DEVRİMCİ İŞÇİ

CHP HÜKÜMETİ

Baş.ta.sa.1'de

turmak üzere toplanıyor. Bunların içinde emperyalist dünyanın en büyük mali grupları, Morgan'lar, Rockefeller'ler bulunuyor.

AVRUPA'LI EMPERYALİSTLER ECEVİT HÜKÜMETİNE ÖVGÜLER DÜZÜYOR

Avrupalı emperyalistlerin ülkemizde bulunan temsilcileri, Ecevit hükümetine ve hükümetin IMF "reçeteleri" doğrultusundaki uygulamalarına övgüler düzüyorlar. Onlarda "AET ile Türkiye arasındaki ilişkilerin IMF ile olan ilişkilerden soyutlanamayacağını" söylüyor ve "IMF ile Türkiye arasında başarılı bir görüşme yapılacağından emin olduklarını" belirtiyorlar.

AMERİKAN EMPERYALİSTLERİNİN "TEKNİK" HEYETİ İLE YAPILAN GÖRÜŞMELERDE, ÜLKEMİZİN AMERİKAN EMPERYALİZMİNE OLAN BAĞIMLILIĞI DAHA DA PEKİŞTİRİLİYOR

Amerikan emperyalistlerinin "Teknik" heyeti ile görüşmelerde, ülkemizin ABD emperyalizmine daha da bağımlı hale getirilmesinin şartları düzenleniyor. Ecevit hükümeti MC döneminde yapılan Türk-Amerikan Savunma İşbirliği anlaşmasında "yardım" miktarının biraz daha artırılması koşuluyla, ülkemizdeki Amerikan Üslerinin yeniden bütünüyle açılmasını teklif ediyor. Bu görüşmelerde Türkiye-Yunanistan ilişkileri, Ege meselesi, Kıbrıs meselesi, NATO vb. konular emperyalistlerin istedikleri şekilde çözüme ulaştırılmak üzere ele alınıyor.

Amerikan emperyalistlerinin ülkemize yapacakları "yardım" lar karşılığında, ülkemizin ve halkımızın hangi çıkarlarının peşkeş çekileceğinin hesabı tutuluyor.

SOSYAL-EMPERYALİSTLER VE UŞAKLARI DA İŞBAŞINDA

Sosyal-emperyalistler de diğerlerinden geri kalmıyorlar. Bir Bulgar heyeti ile bilimsel, kültürel, teknik alanlarda işbirliği görüşmeleri yapılıyor. Sosyal-emperyalist "Kürtür" ajanlarının ülkemizde daha fazla cirit atabilmelerinin imkanları hazırlanıyor. Sosyal emperyalistlerin bir heyeti denizlerde sosyal-emperyalistlerin çıkarları için görüşüyor. Ülkemizdeki sömürüsünün dolaylı bir aracı olarak, siyasi ve kültürel sızmasını yoğunlaştırmak üzere Sovyetler Birliği, yakında bir de spor heyeti gönderiyor.

Bütün bunlar Türkiye halkının çıkarlarının emperyalistlere gittikçe daha fazla peşkeş çekilmesinin, ülkemizin emperyalizme her geçen gün daha fazla bağımlı hale getirilmesinin hazırlıklarıdır.

Gerçekler göstermektedir ki, CHP hükümeti işte bütün bunları gerçekleştirmenin bir aracıdır.

Mısır gericileri

Baş.ta.sa.1'de

nın anayurduna kavuşmak için verdiği mücadeleyi boğmak için tertiplenen bu buluşmalar, Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizminin planları çerçevesindedir. Gerici Mısır rejiminin bugün en güvenilir dostları emperyalistler ve siyonistlerdir.

Nitekim Larnaka baskını, Alman emperyalistlerinin 1977 yılı Ekim ayında Somali'nin Mogadişu Havaalanına ve İsrail siyonistlerinin aynı yıl Temmuz ayında Entebbe'ye yaptıkları intikamcı saldırılardan esinlenmiştir. Emperyalist uşağı Sedat, Filistin halkına düşmanlığa karşı çıkan Mısır halkının muhalefetini, sözde bir dış düşmana yönlendirerek yatıştırmak amacıyla da siyonistlerin Uganda'da yaptığının kötü kopyası olan bu saldırıyı düzenlemiştir. Siyonistlerin Mogadişu'da yaptığı gibi, Sedat'ın sahte kahramanları da Kıbrıs'a açıkça saldırmışlardır. Filistin ve Arap halklarına düşmanlık sonucunda Sedat rejimi iyice tecrit olmuştur ve çaresizdir.

İsrail siyonistleri Larnaka baskınında Mısır'ı sonuna kadar desteklediklerini açıkladılar. Avrupalı emperyalistlerin sözcüsü gazeteler ise, Kıbrıs'ın Mısır baskınına karşı koymaması gerektiğini yazdılar. Böylece emperyalistler, kendi çıkarlarının savunucusu Mısır rejiminin yanında yer aldılar. Ülkemizdeki faşistler ise, Kıbrıs Rum halkına karşı şoven ve ırkçı duyguları körüklemek, Kıbrıs'ta kargaşa ve düşmanlığı artırmak için, Mısır saldırısını haklı göstermeye çalıştılar. Tıpkı Mısır'dakiler gibi ülkemizdeki faşistler de emperyalizmin yeminli uşaklarıdır. Onların uşağı yazarların yazıp çizdikleri, Filistin halkına mezar kazan siyonisit planları desteklenmektedir.

Diğer yandan, aynı zamanda "Asya-Afrika Halkları Dayanışma Örgütü"sekreteri olan El Sebai' nin öldürülmesi türünden eylemler, Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlığı için verdiği silahlı mücadeleye yarar getirmemektedir. Bütün dünyada bu tür eylemler Filistin ve Arap halklarının mücadelesini ilerletici değildir. Filistin halkının kurtuluşu, kendi silahlı mücadelesiyle kazanılacaktır.

M. YILDIRIMTÜRK

Baş.ta.sa.8'de

hakkında açılan davalar İstanbul Ağır Ceza Mahkemelerinde sürmesine rağmen, "tahsisat yokluğu" nedeniyle hiç bir duruşmaya getirilmemekte, duruşmalar sürekli ertelenmektedir. Böylece faşist diktatörlük kendi yasalarını da çiğnemekte, arkadaşımızın savunma hakkını elinden almaktadır.

Mustafa Yıldırımtürk, geçen hafta içinde hiç bir gerekçe gösterilmeden, bu kez de İzmit'ten Adapazarı Cezaevine sürülmüştür. Faşist diktatörlüğün yargı organları, arkadaşımızı hiç mahkemeye çıkarmadan "506" yıl oradan oraya süreceğini mi sanıyor?

Faşist diktatörlüğü, kendi yasaları önünde bile suçlu çıkaran bu uygulamalar ve arkadaşımıza yöneltilen baskılar, yurtseverler, demokratlar ve emekçi halkımız tarafından kınanmaktadır. Gazetemize her gün Mustafa Yıldırımtürk'ün serbest bırakılmasını savunan yurtiçinden ve yurtdışından yüzlerce mektup gelmektedir. Son olarak yurtdışından gelen iki mektubu bu sayımızda yayınlıyoruz. Mektuplardan birisi FRAP'ın (Anti-faşist Devrimci Halk Cephesi) Amsterdam Komitesi tarafından gönderilmiş. Diğer mektup ise Almanya'da çeşitli uluslararası kuruluşların anti-faşist, yurtsever, proleter devrimci üyeleri tarafından kaleme alınmış. Her ikisinde de Mustafa Yıldırımtürk'ün ve hapishanelerdeki tüm anti-faşistlerin derhal serbest bırakılması isteniyor.

Anayasa Mahkemesi'nin aldığı iptal kararı zaman geçirilmeden uygulanmalı, Mustafa Yıldırımtürk ve askeri mahkemelerde yargılanan tüm tutuklu ve hükümlüler derhal serbest bırakılmalı, askeri mahkemelerde sürdürülen sivillerle ilgili davalar ortadan kaldırılmalıdır.

Diyarbakır'daki Kava ile Halkın Kurtuluşu'ndan proleter devrimcilerin ortak açıklaması

Biz Diyarbakır'daki Halkın Kurtuluşu taraftarları olarak gazetemizin 94. sayısında yayınlanan "Kava" grubu ile ilgili yazımızın eksiklerini de giderdiğimiz bu yazımızda, "Kava"dan arkadaşların görüşlerine yer verip, "Üç Dünya Teorisi"nin reddi doğrultusundaki genel ortak görüşlerimizi sıralayacağız. "Kava" ile ilgili olarak yayınlanan yazımızın eksikleri ve kaynakları şunlardır:

Bugüne kadar "Kava" adıyla anılan siyasi grubun merkezi bir yayın organı olmadı. Bizim bu grup içerisindeki siyasi gelişmeleri bütünlüklü olarak izleme olanağımız da olmadı. Bunun için "Kava" grubunu daha çok kendi bölgemizde tanıyabildik ve ancak öylece değerlendirebilmemiz mümkün oldu. Buna göre de "Kava" grubu adına hareket ettiklerini iddia eden ve bugüne kadar da öylece tanınan Diyarbakır'daki önderlerin ve etkiledikleri taraftarların bir bölümünün oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni kabul etmeleri bizi bu konuda eksik -çünkü bölgesel- yorumlamalar yapmaya götürdü. Oysa bugün genel olarak "Kava" grubunun ve onun önderlerinin "Üç Dünya Teorisi"ni oportünistlikle suçlayarak, ona karşı tavır aldığını öğrendik. Bunu olumlu olarak değerlendiriyoruz ve ancak bu sınıf işbirliği teorisini reddeden arkadaşların "Kava" grubunu temsil edebileceklerini kabul ediyor, onları destekliyor ve Diyarbakır'da "Kava" adına hareket ettikleri yalanını yayarak, uluslararası sağ oportünist çizgiyi destekleyen sınıf işbirlikçilerini mahkum ediyoruz. O halde yazımızın hedefinin de Diyarbakır'daki oportünist "önderler" olduğu açıktır.

Kava'dan arkadaşlar bu konudaki görüşlerini şöyle özetliyorlar.

"Sadece bu yörede var olan, oportünist görüşlere sahip tekkeci ve kariyerist üç beş sözümona önderin "Üç Dünya Teorisi"ni sanki "Kava"nın görüşüymüş gibi tabana lanse etmesi söz konusudur. Bu

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Tunceli'nin Gömemiş Köyünde yapılan bir toplantıda yoksul köylüler oportünist «Üç Dünya Teorisi»ni mahkum ettiler

Tunceli'nin Gömemiş köyünde yapılan bir toplantıda oportünist "Üç Dünya Teorisi" mahkum edildi.

Toplantıya katılan 150 kişinin büyük bir bölümünü köylüler teşkil ediyordu.

Toplantıda proleter devrimciler adına konuşan bir arkadaş, "Üç Dünya Teorisi"nin sınıf işbirliğini savunan, karşı-devrime hizmet eden bir teori olduğunu vurguladı ve tüm devrimcileri Marksizm-Leninizm bayrağı altında toplanmaya çağırdı.

Daha sonra söz alan 45-50 yaşlarındaki bir yoksul köylü, "Üç Dünya Teorisi"nin Türkeş ve Demirel'le birleşmeyi savunduğunu söyleyerek "Yoksul köylüler hiç bir zaman Türkeş ve Demirel'le birleşmeyecekler, tersine işçi-köylü iktidarını kurmak için onların iktidarını yıkmaya hazırlanıyorlar" dedi.

Bunun arkasından Kurtuluş Yolu adına konuşan bir kişi, "Üç Dünya Teorisi"ni ve bu teorinin sınıf işbirliği vaaz eden siyasi sonuçlarını savundu. Köylüler bu konuşmayı protesto edince, konuşmacı söz hakkını Halkın Sesi'ne devretti.

Halkın Sesi adına konuşan kişi ise bilinen oportünist cümleleri tekrarlamaktan öte bir şey söylemedi.

Halkın Birliği adına yapılan bir konuşmadan sonra, bir proleter devrimci söz alarak, bu oportünist teorinin bugün kime hizmet ettiğinin ortaya çıktığını vurguladı.

Toplantı dokuz saat sürdü.

Gömemiş köyünde daha sonraki günlerden birinde yapılan bir başka toplantıda da, Kontr-Gerilla ve CHP hükümetinin faşist diktatörlükle bu konuda uzlaşması meselesi üzerinde duruldu.

Bu toplantıya da 100'e yakın yoksul köylü ve köylü gençlik katıldı.

Anayasa Mahkemesi sivil kişilerin askeri mahkemelerde yargılanmasını öngören yasayı iptal etti

Mustafa Yıldırımtürk derhal serbest bırakılmalıdır

Anayasa Mahkemesi sivil kişilerin askeri mahkemelerde yargılanmasını öngören yasayı iptal etti. Bu iptal kararı, yurtsever, demokrat, devrimci tüm halkın yıllarca sürdürdüğü mücadelenin bir ürünüdür.

Bugün askeri cezaevlerinde çok sayıda sivil tutuklu ve hükümlüler bulunmaktadır. Bunlardan biri de gazetemizin eski Sorumlu Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'tür. Mustafa Yıldırımtürk, 12 Ekim'de İstanbul 3. Kolordu Askeri Mahkemesi tarafından tutuklanmış, daha sonra da 18 Ekim'de İstanbul Nöbetçi 3. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından gazetemizde çıkan 18 ayrı yazıdan dolayı tutuklanmıştır. Böylece arkadaşımız sivil ve askeri mahkemelerce toplam 23 kez tutuklanmış, hakkında 23 dava açılmıştır. Savcı, Mustafa Yıldırımtürk için toplam 506 yıl hapis cezası istemiştir.

Gazetemizin önceki sayılarında belirtildiği gibi, arkadaşımız, Sağmalcılar cezaevinde çıkan bir olay bahane edilerek 22 Aralık akşamı İzmit Cezaevine sürülmüştür. Gazetemiz eski Yazıişleri Müdürü

Dev.sa.7.sü.9'da

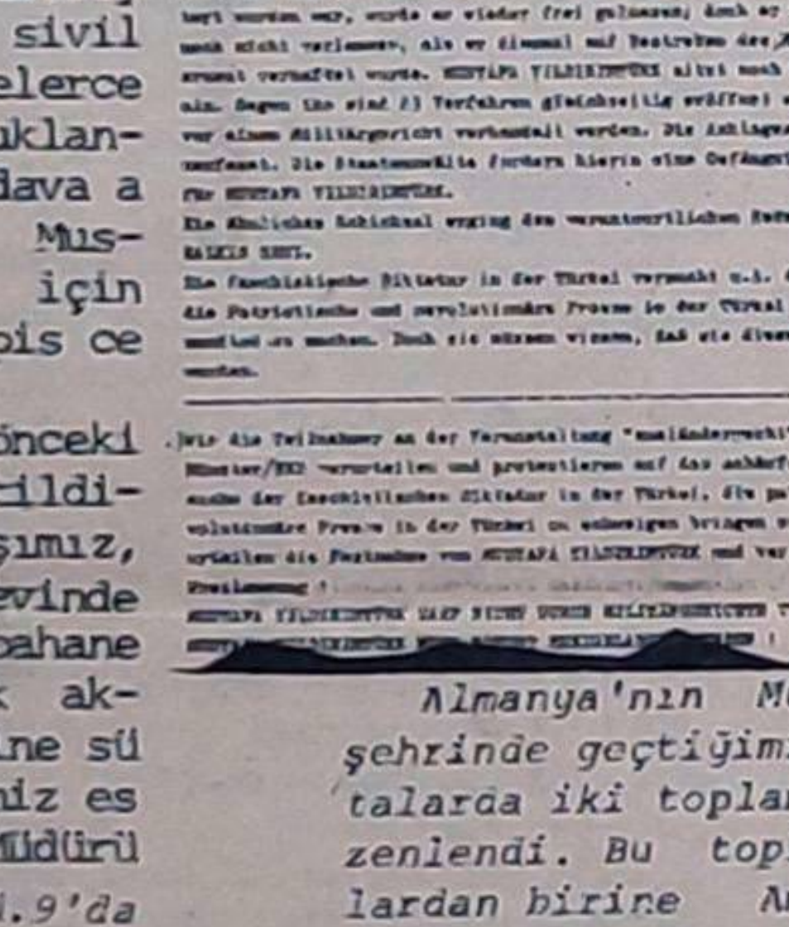

Almanya'nın Münster şehrinde geçtiğimiz haftalarda iki toplantı düzenlendi. Bu toplantılardan birine Amnesty International (Uluslararası Af Örgütü)'ın avukatı, Yabancılara Hukuki Fon Cemiyeti'nin Başkanı, Yabancı Öğrenciler Temsilcilerinin bir üyesi, ilerici bir avukat ve Ecnebi Kanunlarına Karşı Eylem Birliği'nin bir üyesi katıldı. Toplantıda 128 kişi (Alman ve yabancı) bulunuyordu.

İkinci toplantı ise KBW öncülüğünde düzenlendi ve toplantıya 21 kişi katıldı.

Her iki toplantıda da Mustafa Yıldırımtürk'ün tutuklanması protesto edildi ve derhal serbest bırakılması istendi.

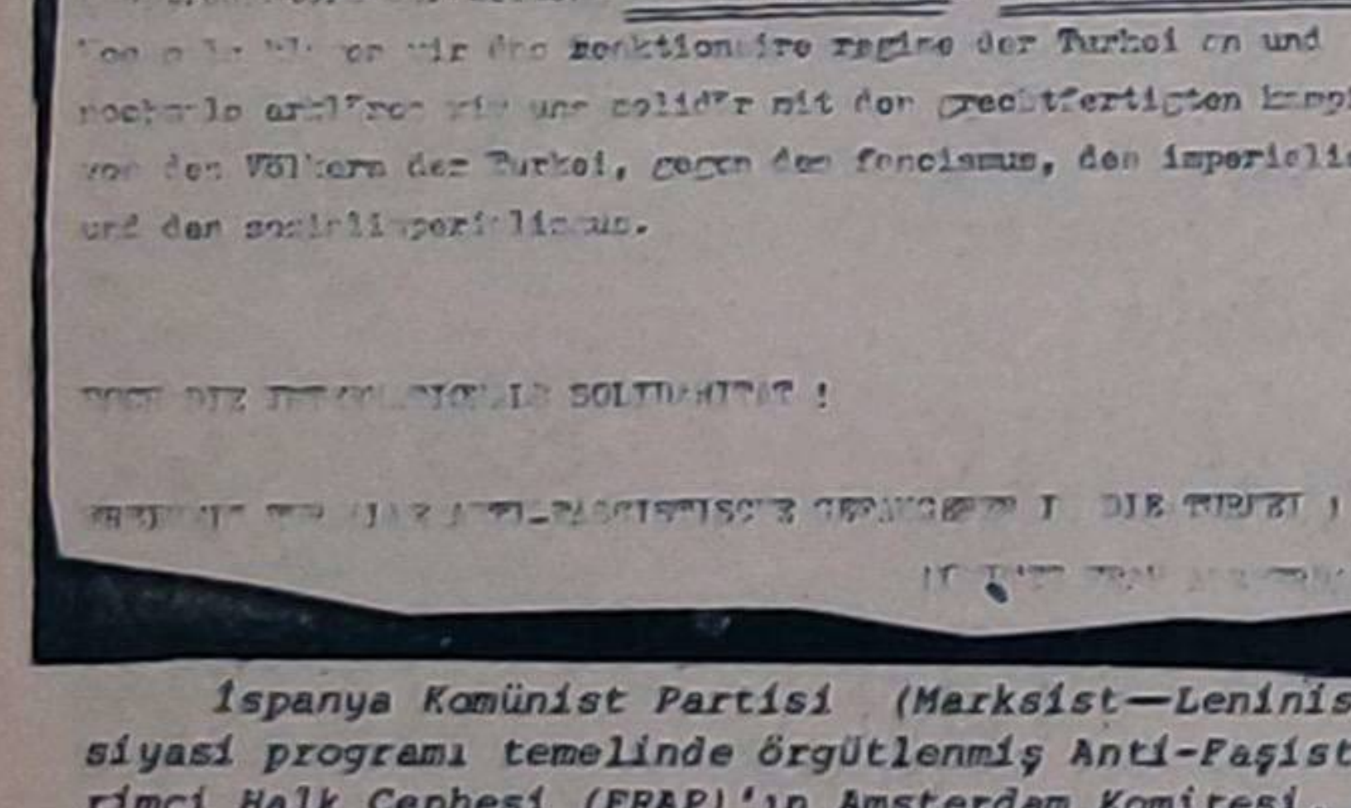

İspanya Komünist Partisi (Marksist—Leninist)'in siyasi programı temelinde örgütlenmiş Anti-Faşist Devrimci Halk Cephesi (FRAP)'ın Amsterdam Komitesi, gazetemiz eski Sorumlu Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ün ve hapishanelerdeki tüm anti-faşistlerin serbest bırakılmasını istiyor.

Çorum'da polis baskısı giderek yoğunlaşıyor

"Faşist MC döneminde işlenen cinayetlerin hesabını soracağım" diyen Ecevit, "Danıştay kararlarını uygulayacağım, öğretmen yetiştiren okullardan faşistleri temizleyeceğim" diyen Ecevit, "Kontr-Gerillayı açıklayacağım" diyen Ecevit, bütün bunları unuttuğu gibi, halka da unutturmaya çalışıyor. Ama halkımız unutmayacaktır. Ecevit hükümeti, bir yandan, "Kimsenin burnu kanamayacak, can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü sağlanacak" diye ateşli vaazlar verirken, bir yandan da güvenlik kuvvetlerinin yetkisini artırıyor, polisin araç ve gereç bakımından güçlendirileceğini söylüyor. Bu hükümetin kimden yana, kime karşı olduğu en açık bir şekilde Çorum'da görülmektedir.

Her gün devrimcilerin evi basılmakta, ka-

De..Sa.7.Sü.3'de

Bolu Halkevi Seçimlerini «Yurtsever Devrimci Halkevciler» kazandı

1974'lerde Bolu Halkevi'nin yönetiminde bulunan gericiler, Halkevi içinde yurtsever, demokrat gençlik hareketinin gelişmesini engellemeye çalıştılar, başaramayınca çeşitli bahanelerle Halkevini kapattılar. Bolu'daki halk gençliğinin Bolu Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği'nin önderliğinde verdiği mücadele ve proleter devrimcilerin Halkevi'ni açtırmak için uğraşları sonucunda, Halkevlerinin son kongresinde Kadri Kaplan'ın yerine Ahmet Yıldız'ın Genel Başkan olmasıyla Bolu Halkevi yeniden açıldı. Kongreyi hazırlayacak bir geçici yönetim kurulu atandı. Bu kurulda demokratlar, Devrimci Yol ve Halkın Kurtuluşu taraftarları vardı.

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Adem Güller arkadaş faşistler tarafından katledildi

Geçtiğimiz hatta faşistler, Mecidiyeköy'de sürdürdükleri kanlı saldırılara bir yenisini eklediler. İşçi Adem Güller'i katlettiler.

Mecidiyeköy'ün azılı faşistlerinden Sabit Kabataş ve kardeşi Menderes Kabataş, sataştıkları kahvehane halkı tarafından dövülüp atıldıktan sonra geriye gelip Adem Güller'i katlettiler, ağabeyini ağır yaraladılar. Bu faşistler daha önce de, onlara haraç vermeyen bir esnafın dükkanını kurşun yağmuruna tutmuş ve yaşlı bir emekçi olan mahallenin Şerife Can anasını katletmişlerdi, POL-DER Mecidiyeköy binasını bombalayanlar da yine bu faşistlerdir.

Adem Güller'in cenaze töreni proleter devrimcilerin önderliğinde yapıl-

Devamı sayfa 6'da

1 Martta ÇIKIYOR

İÇİNDEKİLER:

- PARTİ BAYRAĞI ÇIKARKEN
- DEVRİMCİ PROLETARYANIN MÜCADELE PLATFORMU
- HALKIN YOLU PLATFORMUNUN ELEŞTİRİSİ
- 58 YILLIK SOL HAREKETİN DEĞERLENDİRMESİ
- EMPERYALİST SAVAŞ VE PROLETER DEVRİMCİ TUTUM

AYLIK SİYASİ DERGİ:

*SAHİBİ: SEMİH ORCAN * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: NURAN SAYGILI * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ, DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. NO 8/A DAİRE 8/A ÇEMBERLİTAŞ/İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 623 SİRKECİ/İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YILLIK 180 TL. 6 AYLIK 90 TL, YURTDIŞI: İKİ KATI*

BAĞIŞ VE ÖDEMELER İÇİN:

SEMİH ORCAN: HESAP NO: 48172
TÜRKİYE İŞ BANKASI TÜRBE ŞUBESİ/İST.

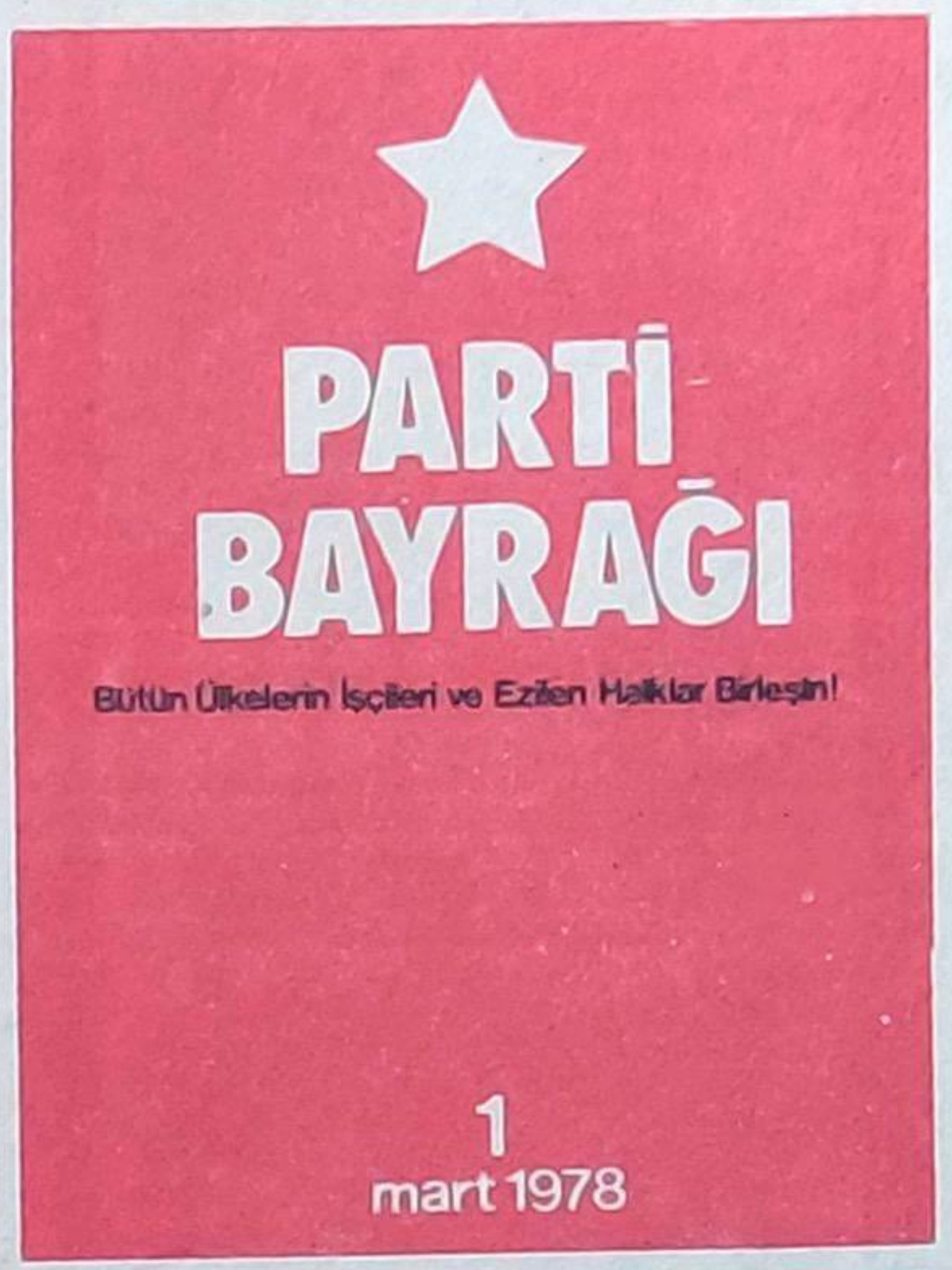

GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALI SOK. 10/4 SULTANAHMET/İST.

ÖLÜMÜNÜN 25. YILDÖNÜMÜNDE

BÜYÜK ÖNDER STALİN'İ ANIYORUZ

Proletaryanın seçkin ve değerli önderi Stalin, bundan 25 yıl önce 5 Mart 1953'te öldü.

Stalin ismi proletaryanın devrimi sürdürmekte kararlılığının, fedakarlığının, oportünizme ve emperyalizme karşı kararlı mücadelenin simgesi haline gelmiştir.

Onun için bütün karşı-devrimciler ona hep bir ağızdan azgınca saldırıyorlar.

Stalin'in anısı, tecrübesi ve Marksist-Leninist fikirleri savaşı sürdürüp, ihanete düşmeyen devrimcilere yol gösteriyor.

Bugün ölümünün 25. yıldönümünde anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Ve büyük önder Stalin'i bir kez daha selamlıyoruz.

2 Mart: Komünist Enternasyonal'in kuruluşu

II. Enternasyonal oportünistlerinin ihanetinden ve II. Enternasyonal'in fiilen iflas etmesinden sonra, Lenin ve diğer komünistler, oportünizm ile Marksizm arasında bir ortayol hayalini taşımayan ve devrimci bir temel üzerinde yeni bir Enternasyonal'in kurulması için vargüçleriyle mücadele ettiler. Nihayet, 2 Mart 1919 günü akşamı, Avrupa, Amerika ve Asya'dan 35 örgüt adına katılan delegelerin biraraya gelmesiyle III. Enternasyonal (Komünist Enternasyonal, Komintern)'in resmen kurulduğu konferans toplandı.

III. Enternasyonal dönemi Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşası yolunda yeni adımların atıldığı, bütün dünyada ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin geliştiği, yeni Marksist-Leninist partilerin doğup geliştiği bir dönem oldu.

Komintern, dünya devriminin değişen şartlarını göz önünde tutarak 1943 yılında kendi kendini dağıttı.

Komintern'in devrimci kararları, bugün dünya proletaryasına ve ezilen halklara ışık tutuyor.

HALKIN KURTULUŞU

İSKENDERUN'DA HALK, İŞKENCECİ POLİSLERDEN HESAP SORACAKTIR

İskenderun'da İsdemir'de, liselerde, Akola'da, Tüm-Der'de ve bütün halk üzerinde katmerleşerek sürdürülen baskılar, faşizmin kanlı yüzünü ve onun destekçisi reformizmin gülsuyuna bandırılmış zehirli politikasını halktan gizleyememektedir.

31 Ocak günü Esentepe mahallesine gitmekte olan bir taksinin içinden, biri Tüm-Der Şube sekreteri olan beş kişiyi polis zorla karakola götürdü ve işkence uyguladı. İşkence gören devrimciler olayı şöyle anlatıyorlar:

"Biz 4 kişi İskenderun Emniyet Amirliği'ne girer girmez Emniyet Amiri Haluk Bahçekapılı tarafından, o yorulana kadar dövüldük. Daha sonra getirildiğimiz 1. Şube'de komiser muavini Haldun Saygılı ve diğer polisler tarafından küfür, dayakla karşılandık. Tavırlarının yasadışı olduğunu belirttiğimizde daha da azgınlaşarak "yasa biziz, Anayasa, babayasa, mahkeme biziz" diyerek saatlerce dayak attılar.. "Ben avukatı bile falakaya yatırmış adamım" diye övünen komiser, evlerimizi bastırdı ve hiç bir suç delili bulamadı. Ellerinde daha önceden bulunan bir silahı ve Samandağ'da yapılmış bir banka soygununu öğrenci N.Demirci'ye yıkmak için polisin hazırladığı bir düzmece tutanağı imzalamayı reddettiğimiz için bir daha kıyasıya dövüldük." İşkenceden ağır yaralanan Necati Demirci ise gördüğü işkenceleri şöyle anlatıyor:

"Önce beni köşk dedikleri bir yere götürdüler. Zaten arabanın içinde atılan dayaktan ayakta duramaz hale gelmiştim. Banka soyduğumu söylüyorlar, kabul edersem dayağı durduracaklarını vaat ediyorlardı. Daha sonra yüzleştirildiğim banka per-

Dev.Sa.7.Su.4'de

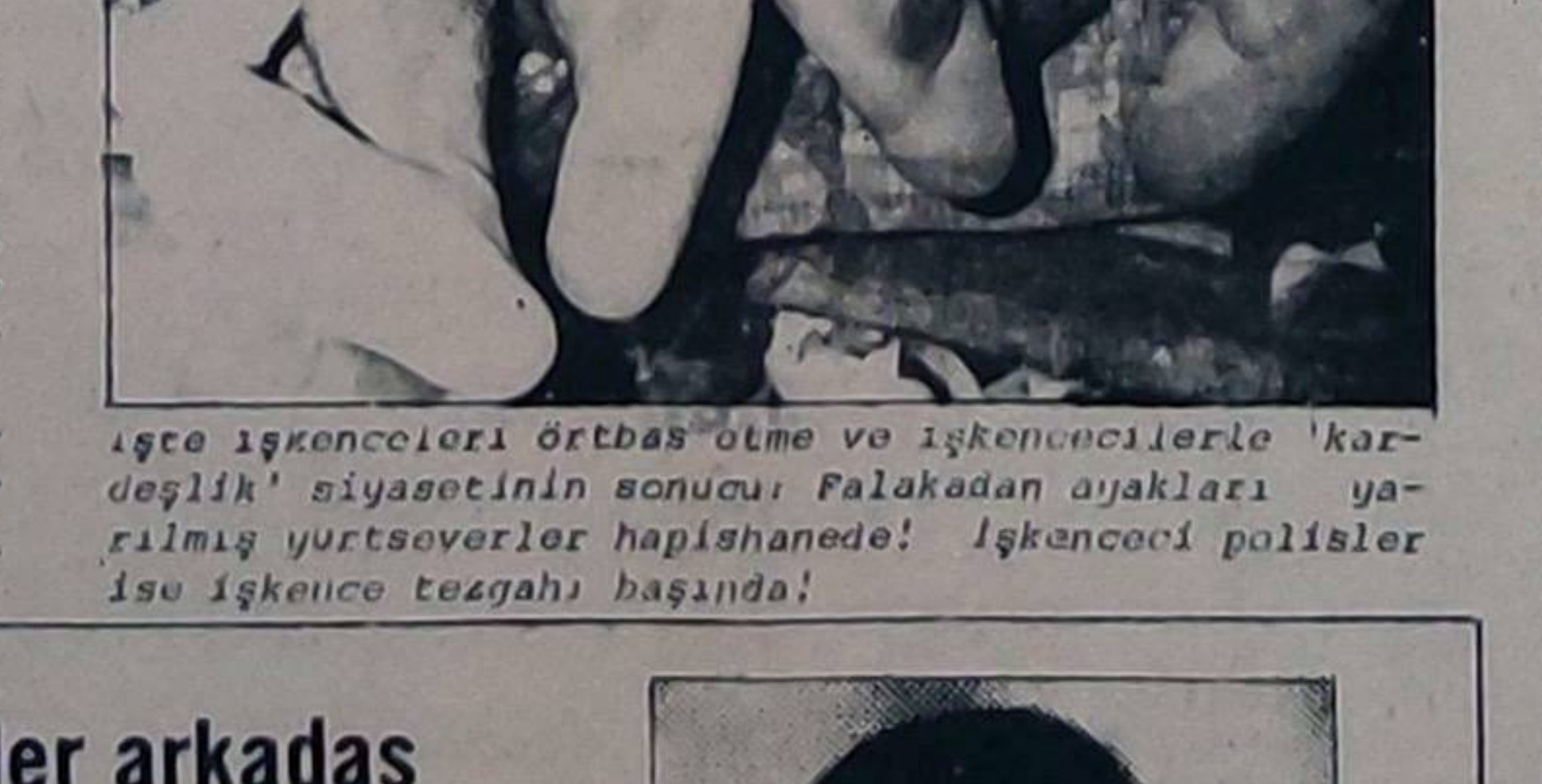

İşte işkencecileri örtbas etme ve işkencecilerle 'kardeşlik' siyasetinin sonucu: Falakadan ayakları yarılmış yurtseverler hapishanede! İşkenceci polisler ise işkence tezgahı başında!

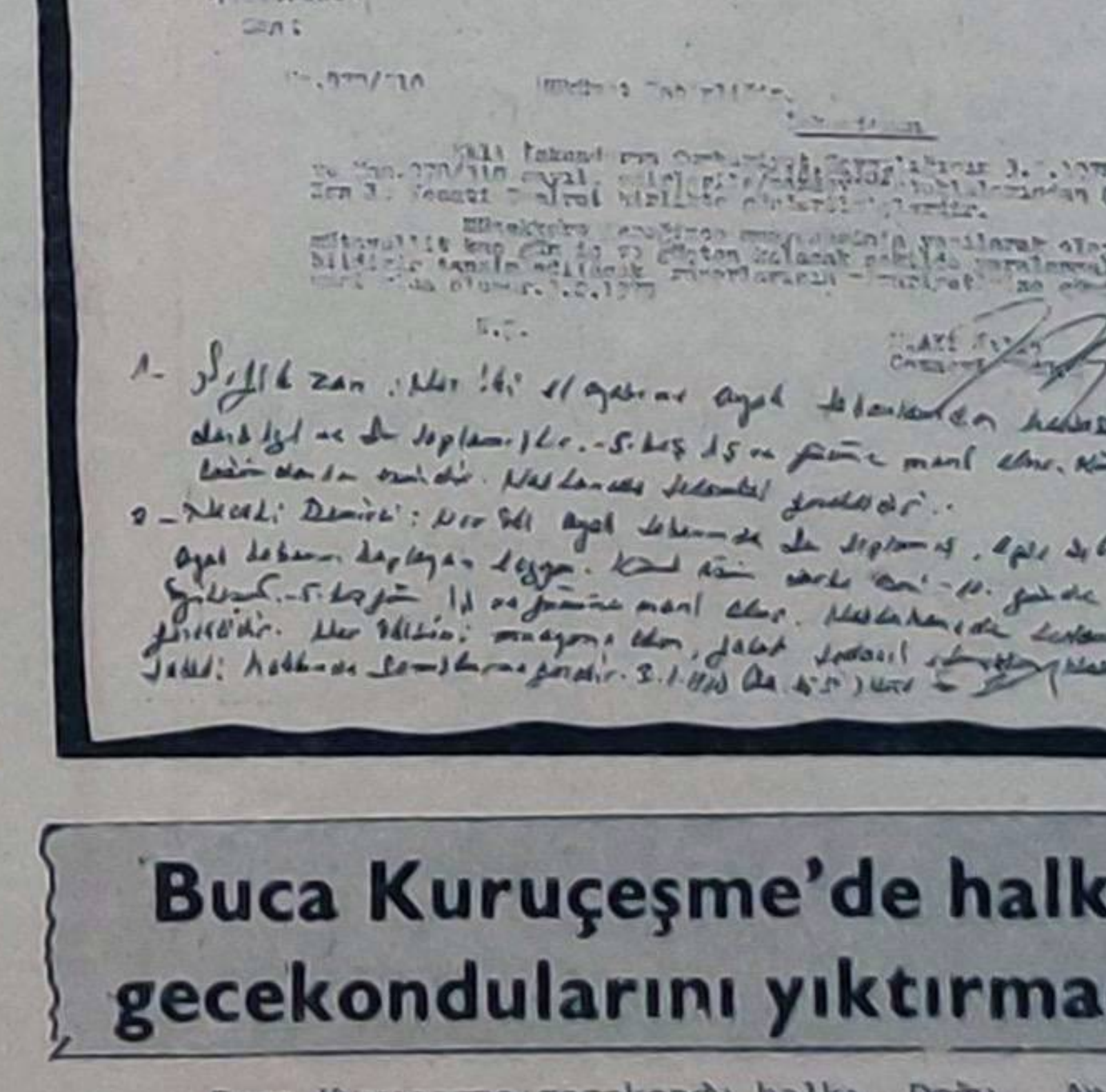

ÇAĞRI

"DANIŞTAY KARARLARI
UYGULANSIN
ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ
CAN GÜVENLİĞİ"
TOPLANTISI

TARİH: 4 MART 1978
SAAT : 14.00
YER : KURTDERELİ AİLE GAZİNOSU

BALIKESİR

Buca Kuruçeşme'de halk, gecekondularını yıktırmadı

Buca Kuruçeşme gecekondu halkı, Doğu Anadolu'nun çeşitli illerinden gelen yoksul köylülerden oluşmaktadır. 1200 kişiyi barındıran 150'ye yakın gecekondu, şehirden 4-5 kilometre uzaklıkta çalıların arasında kurulmuştur. Evler bir-iki odalıdır, sağlığa uygun değildir. Ortalama her ev 7-8 kişiyi barındırmaktadır. Aynı evde oğlu ve geliniyle oturan aileler çoktur. Oturanların çoğu inşaatta çalışmaktadır. Ancak devamlı iş bulamamaktadırlar. Çocuk yaştaki gençler inşaatlarda ağır işlerde çalışmaktadırlar. Yolları bozuktur. Kışın çamur içinde gidip gelmektedirler. İçme suları, okulları, elektrikleri yoktur. Birçok çocuk ilkokula bile gidememektedir. Giden pek azdır. Onlar da her gün 4-5 kilometre yolu yayan soğukta, yağmurda gidip gelmektedirler.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi halkın bin bir zorlukla yaptığı gecekondular başlarına yıkılmaktadır. İki sene içinde altı defa gecekonduları yıkılmıştır. Her yıkımdan sonra halk tekrar gecekondularını yapmaktadır. Gecekondularını briketten ve kırmızı çamuru harç olarak kullanarak yapmaktadırlar. Bunlar sıvasızdır ve her taraftan soğuk girmektedir, pencereleri naylonla kaplıdır.

Belediye Başkanı Işılay, seçimlerde, gecekondu halkına evlerini yıkmayacağını, tapu vereceğini, yollarını yapacağını, su ve elektrik getireceğini vaat etmişti. Fakat Işılay tekrar Belediye Başkanı olunca ilk hizmet olarak, emekçi halkın gecekondularını yık

Dev.sa.7.su.4'de